

ปทานุกรม
ในหนังสือปฏิจสุมปบาทจากพระโขนง
 (เรียงลำดับความหลังอักษรไทย)
 (จำนวน ๒,๕๗๖ คำ)

ก

กฎสูงสุดของธรรมชาติ ๔๓	กรรมอันกระทำแล้วด้วยโยคะ ๑๓๔
กฎแห่งธรรมปฏิบัติ-ธรรมนิยาม ๔๓	กรรมอันมีภพชาติเป็นวิบาก ๗๔๑
กฎที่ปัจจุจิต ๓	กรรมอันมีรูปชาติเป็นวิบาก ๗๔๑
กฬการอาหาร ๖๔/๓๒๓	กรรมอันมีรูปชาติเป็นวิบาก ๗๔๑
กณของกาย ๖๔	กระทำในใจโดยแยกกายเป็นอย่างดี -
กณที่อวิชชาเป็นสิ่งที่ละเสียได้ ๑๖๕	- ซึ่งปฏิจสุมปบาท ๓๘๒
กรรมกัมมกรรม ๖๔๗	กระทำโยนิโสมนสิการซึ่งจักขุ ๖๕๓
กรรมเก่าที่เป็นอันสิ้นสุดไป ๒๐๗	กระทำให้แจ้งซึ่งนิพพาน ๔๘๔
กรรมเก่า(กาย)นี้ ๖๔	กระทำให้แจ้งซึ่งบรมสัจจด้วยกาย ๖๕๒
กรรมเกิดและดับในอดีตภพนี้ ๒๗๗	กระทำให้แจ้งซึ่งปรมาตมสัจจะด้วย -
กรรมด้วยกายด้วยวาจาด้วยใจ ๒๗๖	- (นาม)กาย ๖๓๗
กรรมเต็มกรรม ๖๔๗	กระแสนปฏิจสุมปบาท ๖๔
กรรมเป็นเครื่องรังวัดเหมือนลิ้นสลิ ๑๓๗	กระแสนแห่งการปรุงแต่งของปัจจุจิตที่ -
กรรมใหม่ก็เป็นอันไม่กระทำ ๒๐๗	- ทอยยกขึ้นไป ๔๒๒
กรรมให้ผลในอดีตภพที่กระทำกรรม ๑๓๑	กระแสน(แห่ง)นิพพาน ๕๓๘
กรรมอันกระทำแล้วด้วยโทสะ ๑๓๒	กลหิวาทนโรธ ๕๔๕
กรรมอันกระทำแล้วด้วยโมหะ ๑๓๒	กลองปณเวเสียงแจ้ง ๓๖๗
กรรมอันกระทำแล้วด้วยโลภะ ๑๓๒	กล่าวต่อการรุ่มล้อมชกถาม ๗๔๔
กรรมอันกระทำแล้วด้วยอโทสะ ๑๓๔	กล่าวต่อมสาวาท ๗๔๓
กรรมอันกระทำแล้วด้วยอโมหะ ๑๓๔	กล่าวต่ออุปาทาน ๗๔๔

กล่าวตรงตามที่เรากล่าว ๑๕๙

กล่าวแต่สิ่งที่พวกเรารู้เองเห็นเอง—

—รู้สึกเอง ๔๓๑

กล่าวอย่างที่ท่านกล่าวเพราะความ—

—เคารพในพระศาสนา ๔๓๐

ก่อนแต่ให้อวิชชาได้มี ๖๒๒

ก็ยังเป็นอารมณ์เพื่อการตั้งอยู่แห่ง—

—วิญญาณ ๑๖๖

ก็เวทนา(โดยละเอียด)เป็นอย่างไรเล่า?

๓๓๙

กัมมนิโรธ ๒๗๗

กัมมัสสทิมมณิกมฺเควนํกุ ๑๕/๓๑

กามของคนเรา ๒๗๑

กามคุณทั้งหลาย ๕ ประการ ๗/๖๓

“กามคุณ”(หาเรียกว่ากามไม่) ๒๗๑

กามคุณ ๕ ประการ ๒๗๑

กามฉันทะ(ความพอใจในกาม) ๕๘๗

กามชาตฺ(ชาตฺเป็นที่ตั้งแห่งความรู้สึก—

—ทางกาม) ๕๘๗

กามปริยสนา(การแสวงหากาม) ๕๘๘

กามปริพาหะ(ความเร่าร้อนเพื่อกาม) ๕๘๘

กามภพ ๒๗/๘๗

กามวิตก ๑๔๒

กามวิตก(ความครุ่นคิดในกาม) ๕๘๗

กามสังกัปปะ(ความตรึงตรึงในกาม) ๕๘๗

กามสัญญา(ความหมายมั่นในกาม) ๕๘๗

กามุปาทาน ๒๗/๘๗/๑๕๓/๓๔๗

กายกรรมวจีกรรมมโนกรรมที่ได้รับ—

—การรักษา ๕๘๐

กายกรรมวจีกรรมมโนกรรมบดเน่า ๕๘๐

กายกรรมวจีกรรมมโนกรรมเบียดแยะ

๕๘๐

กายกรรมวจีกรรมมโนกรรมอันไม่ได้—

—รับการรักษา ๕๗๙

กายกรรมวจีกรรมและอาชีวะของเขา—

—เป็นธรรมบริสุทธฺ์มาแล้วแต่เดิม ๓๓๖

กาย(กายทวารที่ทำหน้าที่อยู่ด้วยอวิชชา)

๑๖๐

กายของตถาคตมีต้นหาเครื่องนำไปสู่ภพ—

—ถูกตัดขาดแล้วยังตั้งอยู่ ๗/๓๑

กายจิตของผู้มีใจบดขยี้มสรวบ ๒๘๑

กายนี้ไม่ใช่ของใคร ๖๔

กายนี้ไม่ใช่ของเรอทั้งหลาย ๖๔

กายเป็นเพียงกระแสปัจจุสมุปบาท ๖๔

กายย่อมร้าง(เอง) ๘๐๕

กายว่างแล้วย่อมรู้สึกเป็นสุข ๒๗/๙

กายสมาธิมีกะ ๒๐๓

กายสังขาร ๒๘/๙๐

กายสังขาร(อานาจิตให้เกิดการเป็นไป—

—ทางกาย) ๑๖๐

“กาย(หมู่แห่งธรรมชาติ)ทั้งหลาย ๗ หมู่—

—เหล่านี้ไม่มีใครทำ ฯลฯ” ๖๘๖

กายอันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตทั้งสี่

๓๘/๓๘๒

การกระทำให้บริบูรณ์ในศีล ๑๘๕

การกระทำอันดีดัด ๒๕๓

การกระทำอันเลว ๔๘๗

การกระทำอันเลิศ ๔๘๗

การกล่าวคำหยาบว่า “มึง!มึง!” ๕๙๐/๗๘๒

การกล่าวถึงปัจจุสมุปบาททุกอาการ -

- อยู่ในตัว ๔๒๒

การเกิดขึ้นแห่งทุกข์ ๙๖

การกล่าวถึงสูตรของสัตว์ผู้เกิดในครรภ์

๑๕๙

การกล่าวถึงแห่งนามรูป ๑๖๖/๕๖๙

การกล่าวถึงแห่งอินทรีย์ ๑๖๔

การกล่าวถึงเสียซึ่งโสกะปริเทวะ ๔๘๔

การกำจัดอุปสรรคขณะเจริญสติปัฏฐาน

๒๗๘

การเกิดขึ้นของปัจจุสมุปบาทโดยตรง

๒๑๓

การเกิดขึ้นแห่งรูปสัญญา ๒๒๓

การเกิดขึ้นแห่งจักษุ ๒๒๐

การเกิดขึ้นแห่งไตรทวาร ๑๕๘

การเกิดขึ้นแห่งทุกข์ ๒๒๐

การเกิดขึ้นแห่งธรรมจักษุ ๔๒๓

การเกิดขึ้นแห่งนามรูป ๓๔๑

การเกิดขึ้นแห่งปฐวีธาตุ ๒๒๕

การเกิดขึ้นแห่งผัสสะ ๓๓๙

การเกิดขึ้นแห่งภพใหม่ต่อไป ๗๘๓

การเกิดขึ้นแห่งรูป ๑๒๘/๒๒๑/๓๓๘

การเกิดขึ้นแห่งรูปขันธ์ ๒๒๖

การเกิดขึ้นแห่งรูปต้นหา ๒๒๕

การเกิดขึ้นแห่งรูปสัญญาเจตนา ๒๒๕

การเกิดขึ้นแห่งโลก ๑๗๓/๑๗๕

การเกิดขึ้นแห่งวิชา ๑๖๕/๑๘๗

การเกิดขึ้นแห่งวิญญาณ ๓๔๑

การเกิดขึ้นแห่งเวทนา ๑๒๘

การเกิดขึ้นแห่งสังขาร ๓๔๐

การเกิดขึ้นแห่งสัญญา ๑๒๘/๓๔๐

การเกิดขึ้นแห่งอวิชชา ๑๕๘

การเกิดขึ้นแห่งอาหาร ๓๓๘

การเกิดขึ้นแห่งกิเลสและความทุกข์ ๑๘๓

การเกิดในภพใหม่ในกระแสแห่ง-

- ปัจจุสมุปบาท ๗๘๓

การเกิดสังขาร ๔ประเภท ๑๙๒

การเกิดแห่งกระแสปัจจุสมุปบาทที่เกิด-

- ขึ้นในใจคนทุกคราว ๑๗๓

การเกิดแห่งปัจจุสมุปบาท ๒๑๖

การเกิดแห่งโลก ๒๑๖

การแก้ไขอุปสรรคแห่งการเจริญ-

- สติปัฏฐาน ๒๗๘

การขอทาน ๓๔๑

การขาดที่อิงอาศัยสำหรับวิมุตติญาณ -

- ทิสฺสนะ ๖๔๖

การขาดแห่งอินทรีย์คือชีวิต ๒๖/๘๖

การขนส่งของน้ำทะเล ๕๑

การเข้าไปนั่งใกล้(เบญจปาสนา) ๖๔๒

การเข้าไปสิงบระงับแห่งโรค ๒๒๑

การเข้าไปหา(อุปสงฺกมณ) ๖๔๒

- “การคบสัปรุณ” ๖๒๕
 การครอบงำซึ่งอุปาทานทั้งปวง ๓๔๕
 การควบคุมการเกิดปัจจุจฉนูปบาท ๕๑๐
 การควบคุมผัสสาชยตนะ ๕๑๐
 การควบคุมเวทนา ๒๗๘
 การคำนวณเทียบส่วนแห่งความต้องการ –
 – ของกิเลสกับความเป็นอยู่ของมนุษย์ ๕๘๒
 การคิดค้นปัจจุจฉนูปบาทก่อนการตรัสรู้ ๕๖๕
 การคิดค้นปัจจุจฉนูปบาทของ –
 – พระพุทธเจ้าในอดีต ๕๗๔
 การคิดค้นปัจจุจฉนูปบาทอยู่อย่าง –
 – ชะมักเขม้น ๒๖๕
 การเคลื่อนไหวและการบังเกิด(จิตอุปาทะ) ๑๖๘
 การใคร่ครวญชนิดที่จิตจะไม่แล่นไป –
 – ข้างนอกและไม่สยบอยู่ในภายใน ๓๐๕
 การใคร่ครวญซึ่งธรรมนั้นด้วยปัญญา ๒๘๐
 การเงี่ยลงซึ่งโสตะ(โสตธาราน) ๖๔๑
 การจับและการวางปราภว ๑๕๖
 การใช้ศีลตราวุธติดต่อกันไม่หยุดหย่อน –
 – ตลอดเวลา ๗ วัน ๕๘๔
 การดับของนันทิในเวทนาทั้งหลาย ๓๗๐
 การดับปญฺญสัณญาสังข ๖๑๒
 การดับไม่เหลือแห่งรูปสัณญ ๒๒๔
 การดับไม่เหลือแห่งจักขุ ๒๒๑
 การดับไม่เหลือแห่งปฐวีธาตุ ๒๒๕
 การดับไม่เหลือแห่งรูป ๒๒๑
 การดับไม่เหลือแห่งรูปขันธ์ ๒๒๖
 การดับไม่เหลือแห่งรูปต้นหา ๒๒๕
 การดับไม่เหลือแห่งรูปสัณญเจตนา ๒๒๔
 การดับลงแห่งทกขี ๕๘
 การดับลงแห่งโลก ๑๗๖/๑๗๗
 การดับแห่งกระแสปัจจุจฉนูปบาท ๑๗๕
 การดับแห่งปัจจุจฉนูปบาท ๒๒๗
 การดับแห่งภพคืออินพพาน ๒๘๔
 การดับแห่งโลก ๒๒๗
 การดับแห่งโลกที่ดับลงในใจคน ๑๗๕
 การดับอุปาทานสี่ ๖๕๖
 การได้เฉพาะซึ่งธรรมจักขุ ๕๓๖
 “การได้พึงพระสัทธรรม” ๖๒๕
 การได้(ลาภ) ๕๘๕
 การได้อารมณฺหก ๕๘๕
 การตรัสรู้ไปตามอาการ ๒๕๒
 การตั้งจิตในนิมิตอย่างใดอย่างหนึ่ง –
 – ซึ่งเป็นที่ตั้งแห่งความเลื่อมใส ๒๗๕
 การตายที่ไม่ตงาม ๕๘๐
 การถึงความตั้งอยู่ไม่ได้แห่งขราและมรณะ ๒๒๑
 การถึงซึ่งฝั่ง(คืออินพพาน)จากที่มีไช้ฝั่ง –
 – (คือสังสาระ) ๘๐๗
 การถึงซึ่งอันตั้งอยู่ไม่ได้แห่งทกขี ๕๘
 การถึงกับจับฉวยว่า“เรามีอยู่” ๑๖๔
 การถึงพร้อมด้วยวิสัยทัศน์ ๕๓๕
 การถึงอมตภาวะอันไม่มีการแบ่งแยก ๓๓๗

การทรงพิจารณาปฏิจสุมปบาท ๕

การทรงไว้ซึ่งธรรม(ธมฺมธารณา) ๖๔๑

การทะเลาะวิวาทมีขึ้นมาจากสิ่งเป็นที่รัก

๕๙๕

การทำความเพียรในที่สงัด ๒๙๖

การทำความสิ้นสุดแห่งกรรม ๒๗๘

การทำในใจโดยแนบคายเป็นอย่างดี—

—ซึ่งปฏิจสุมปบาท ๕๔๑

การที่กล่าวถึงดำเนินอยู่ในอริยอัฐมรรค

๒๖๕

การที่สัตว์ได้ซึ่งอายตนะทั้งหลาย ๒๗/๘๖

การทูลถามถึงการปรีณิพพานในปัจจุบัน ๒๐

การนำจิตเฉพาะต่ออารมณ์ ๒๗๙

การนำออกเสียได้ซึ่งความกำหนัด ๓๓๘

การบรรลุคุณวิเศษของอริยสาวกซึ่งเป็น—

—บุคคลผู้ถึงพร้อมด้วยสัมมาทิฐิ ๕๔๓

การบรรลุคุณวิเศษแห่งสมณพราหมณ์—

—และปรีชาชาญเป็นเคียรถียะเหล่าอื่น

๕๔๓

การบรรลุซึ่งอายุธรรม ๔๘๔

การบรรลุถึงฐานะที่ไต่พยายาม—

—เพื่อจะบรรลุ ๑๕๓

การบรรลุธรรมอันเลิศ ๔๘๘

การบรรลุนิพพานอันเทียบกันได้กับ—

—ไกวลย์หรือประมาณัน ๔๕๒

การบรรลุหรือตัดผลในทิวธรรม ๕๕๐

การบริโภคที่มีผลใหญ่มีอันยิ่งใหญ่—

—แก่ชนทั้งหลาย ๔๘๘

การบังเกิดในภพ ๓๓๓

การบังเกิดในภพใหม่ต่อไป ๓๒๘/๓๒๙

การบัญญัติซึ่งผัสสะ ๖๐๓

การบัญญัติซึ่งวิตก ๖๐๓

การบัญญัติซึ่งเวทนา ๖๐๓

การบัญญัติซึ่งสัญญา ๖๐๓

การบัญญัติซึ่งหมู่แห่งนาม ๗๘๘

การบัญญัติซึ่งหมู่แห่งนามด้วยซึ่งหมู่—

—แห่งรูปด้วย ๗๘๘

การบัญญัติซึ่งหมู่แห่งรูป ๗๘๘

การบัญญัติว่าอดีตหรืออนาคตก็เป็นอัน—

—ยกเลิกเพิกถอนไป ๔๒๘

การปฏิบัติชอบโดยไตรทวาร ๕๘๘

การปฏิบัติธรรมโดยสมควรแก่ธรรม ๒๖๙

การปฏิบัติผัดโดยไตรทวาร ๕๔๗

การปฏิบัติเพื่อการดับปฏิจสุมปบาท ๒๖๖

การประจวบพร้อมแห่งธรรม ๓ ประการ—

—คือผัสสะ ๑๗๓/๒๓๙

การประจวบพร้อมแห่งปัจจัย ๑๔๙

การประพฤติซึ่งวัตถุโกตูลมมงคลทั้งหลาย

๔๓๐

การปรีณิพพานเฉพาะตน ๖๕๔

การปรากฏแห่งจักขุคือการปรากฏ—

—แห่งขารและมรรณะ ๒๒๑

การปิดกั้นทางเกิดแห่งปฏิจสุมปบาท ๒๙๔

การพิจารณาปฏิจสุมปบาท ๓๐๖

การพิจารณาปฏิจสุมปบาทอย่างอุกวิธ

๔๔๔

การพิจารณาปัจจัยในภายใน ๓๐๖

การพิจารณาหาความสมัคย์แห่งธรรม -

- (ดูสนา) ๒๓๙

การฟังซึ่งธรรม(ธรรมสัพพชาน) ๒๔๑

การฟังตาม ๆ กันมาเสีย ๒๔๒

การมาการไป(อาคตคติ) ๑๖๘

การมีผลแห่งวิชาและวิมุตติ -

- เป็นเครื่องสนทนานชอบใจ ๒๓๑

การไม่ควบคุมการเกิดแห่ง -

- ปฏิจสุมุปาบท ๓๓๐

การไม่ควบคุมผัสสาตนะ ๓๔๐

การไม่ทำให้ประจักษ์(อุปจกขมม)

๗/๑๘

การไม่สามารถก้าวล่วง -

- ปฏิจสุมุปบันธรรม ๓๗๘

การยึดซึ่งขันธ์ทั้งห้า ๓๘๓

การรวมหมู่กันแห่งอุปาทานขันธ์ทั้งห้า

๒๐๙

การรู้ชัดซึ่งอาการทุกอาการของ -

- ปฏิจสุมุปาบท ๙๓

การรู้ตามซึ่งสัจธรรม ๒๓๖

การรู้เท่าทันเวทนาในปฏิจสุมุปาบท

๓๓๕

การรู้ปฏิจสุมุปาบท ๓๒๒

การรู้ปฏิจสุมุปาบทไปตามลำดับ -

- พร้อมกันไปในตัว ๒๖๕

การรู้พร้อมเฉพาะซึ่งธรรม ๔๓๕

การรู้หรือไม่รู้ปฏิจสุมุปาบท ๓๔๓

การละผัสสาตนะได้ ๕๑๐

การละเสียซึ่งสัญญา ๒๗๘

การละเสียได้ซึ่งความกำเริบ ๓๓๘

การละอุปาทานข้อที่ ๕ ๑๘๗

การละอุปาทานละได้ด้วยการละอวิชชา

๑๘๘

การศึกษเพื่อให้รู้ในธรรมารณะ ๒๔๖

การสงเคราะห์ในรูปุปาทานขันธ์ ๒๐๘

การสงเคราะห์ในวิญญูปาทานขันธ์

๒๐๘

การสงเคราะห์ในเวทูปาทานขันธ์ ๒๐๘

การสงเคราะห์ในสังขารุปาทานขันธ์ ๒๐๘

การสงเคราะห์ในสัญญาุปาทานขันธ์ ๒๐๘

การสนทนาของพระมหาสาวก ๕๑๔

การสมควรแก่ที่กัลปบุตรผู้บวชแล้ว -

- ด้วยสัทธาจะปรารภความเพียร ๔๘๖

การสมควรเพื่อจะเรียกภิกษุนั้น -

- ว่า "ภิกษุธรรมกถึก" ๕๙

การสัมผัสด้วยกาวกระทบ(ปฏิสมผัสสุโต)

๗/๘๘

การสัมผัสด้วยการเรียกชื่อ -

- (อริวงนสมผัสสุโต) ๗/๘๘

การสำคัญเห็น ๑๖๔

การสำคัญเห็นซึ่งตนในรูป ๑๕๔

การสำคัญเห็นซึ่งตนว่ามีรูป ๑๕๓

การสำคัญเห็นซึ่งรูปโดยความเป็นตน

๑๕๒

การสำคัญเห็นซึ่งรูปในตน ๑๕๓

การสำคัญเห็นอันเป็นสังขาร ๑๙๒
 “การสำรวจอินทรีย์” ๖๒๕
 การสำรวจไม่เหลือแห่งอวิชชา –
     – ข้องยริยสาวก ๑๖๕
 การสำรวจเสียได้หมดซึ่งอวิชชา ๑๘๗
 การสังกรรม ๒๐๒
 การสังกรรมที่ถาวร ๒๐๗
 การสังกรรมที่แท้จริง ๒๐๖
 การสังกรรมไปคราวหนึ่ง ๒๐๖
 การเสกขการทำให้เจริญการกระทำ –
     – ให้น้ำกซึ่งธรรมทั้งหลาย ๖๓๗
 การแสดงความงามเบื่องปลาย ๔๘๒
 การแสดงซึ่งแก่คนตาบอดแต่กำเนิด ๗๗๑
 การแสดงธรรมเนื่องด้วยปัจจุสมุปบาท ๔๘๘
 การแสดงธรรมมีความงามท่ามกลาง ๔๘๑
 การแสดงธรรมมีความงามเบื่องต้น ๔๘๑
 การแสดงอวิชชาด้วยโวหาร –
     – ว่า “เรณูกจัดคคโคงหลอกกลวง” ๔๒๔
 การแสวงหาครุ ๒๔๕
 การแสวงหา(ปริเยสนา) ๕๘๗
 การหยั่งลงสู่ความผูกพันด้วยสังโยชน์ –
     – และอภินิเวศ ๓๘๘
 การหยั่งลงแห่งนามรูป ๑๓๘/๓๒๘/๓๒๙/๓๓๓
 การหยั่งลงแห่งวิญญาณเกิดมี ๑๗๐
 การหยั่งลงแห่งวิญญาณไม่มี ๑๗๑
 การหลีกเร้น ๒๕๔

การหลีกเร้นเป็นเวลาถึงเดือน ๑๕๒
 การหวน(อารกฺโข) ๕๙๐
 การเห็นความฉิบหายความเจริญ –
     – กันที่วัดธรรม ๕๙๕
 การเห็นชอบตามที่แท้จริงเกี่ยวกับ –
     – อุปาทานขันธห้า ๒๘๗
 การเห็นตลาดในรูปแห่งธรรมหรือ –
     – ธรรมกาย ๔๓
 การเห็นธรรม ๔๒
 การเห็นธรรมทั้งปวงว่าไม่ควรยึดมั่น ๒๘๙
 การเห็นปัจจุสมุปบาท ๔๒
 การเห็นว่ามันเข้ากันได้กับทวิฏฐิของตน ๒๘๒
 การเห็นอนิจจัง ๒๘๑
 การอยู่ด้วยความประมาท ๖๐๐
 การอยู่ห่างไกลออกไปจากภรรยวินัย ๕๐๙
 การอยู่อย่าง “คนเดียว” ๕๙๘
 การอยู่อย่างมี “เพื่อนสอง” ๕๙๗
 กาลกิริยาที่ไม่คงาม ๕๘๐
 กาลใดวิชาเป็นสิ่งที่ละได้แล้ว ๑๘๗
 กาลยิตยาวนานฝ่ายอดีต ๓๐๙
 กาลยิตยาวนานฝ่ายอนาคต ๓๑๐
 กาลอันเป็นปัจจุบันบัดนี้ ๓๑๐
 กำหนดวิจิตรของสัตว์อื่น ๓๖๕
 กำหนดรู้ซึ่งธรรมอันบุคคลพึงกำหนดรู้ ๓๓๖
 กำหนดในจักขุ ๒๑๓

กำหนดในจักรขุสัมพัทธ์ ๒๑๓

กำหนดในจักรขุวิญญาน ๒๑๓

กำหนดในรูป ๒๑๓

กำหนดในเวทนาเกิดเพราะจักรขุสัมพัทธ์

๒๑๓

กิจที่ควรทำได้ห้ามเสร็จแล้ว ๔๐/๑๔๔

กิจในปฏิจลสมุปบาท ๔๔๑

กิลเลที่เห็นเหตุให้สะดุ้งคืออุปาทานข้อที่ ๔
๑๘๗

กิลเลสร่วรต ๕๘๐

กุมารเห็นรูปด้วยตา ๑๕๑

กุศลกรรมบถหายไปในไม่มีร่องรอย ๕๘๔

เกฬผู้จบกิจอันบุคคลพึงกระทำ

๓๓๗/๓๔๒

เกฬอยู่จบกิจแห่งพรหมจรรย์

๓๓๗/๓๔๒/๔๕๑

เกิดกายวิญญาน ๑๗๔/๑๗๐

เกิดขึ้นโดยตนเอง ๑๖๐/๑๖๑/๑๖๒

เกิดขึ้นโดยไม่รู้สีกตัวอยู่ ๑๖๑/๑๖๒

เกิดขึ้นโดยรู้สีกตัวอยู่ ๑๖๑/๑๖๒

เกิดขึ้นโดยอาศัยการกระตุ้นจากผู้อื่น

๑๖๑/๑๖๒

เกิดมานวิญญาน ๑๗๔/๑๗๕

เกิดจักขุวิญญาน ๑๗๓/๑๗๘

เกิดชีวหาวิญญาน ๑๗๔/๑๗๐

เกิดมโนวิญญาน ๑๗๕/๑๗๐

เกิดตั้งขารวิญญานนามรูปอายตนะ -

- ครบถ้วนอยู่ในสัมพัทธ์ ๑๗๕

เกิดโสตวิญญาน ๑๗๔/๑๗๕

๒

ขโมยธรรม ๓๖๗

ของเกิดร่วมแห่งสมันนาหารจิต ๒๐๘/๒๑๑

ของไม่เที่ยง ๒๕

ของไม่เที่ยงเป็นทุกข์มิใช่ตัวตน -

- เสียบแห่งนำกลัว ๓๖๔

ของเย็นในอรรถภาพ ๒๐๕

ของลึกเกินประมาณ ๕๒

ของเล่นสำหรับทารก ๑๕๐

ขอบเขตแห่งอภิปัจจยดา ๔๒๒

ข้อความเกี่ยวกับการคิดค้นปฏิจล -

- สมุปบาทของพระพุทธเจ้าวิปัสสี ๔๗๘

ข้อความที่พระองค์ตรัสเกี่ยวกับพวก -

- สัตตสวาท ๗๔๖

ข้อเท็จจริงอันมีความสำคัญอย่างยิ่ง ๑๐๑

ข้อนั้นจักเป็นความเหน้อยเปลื้องแก่เรา ๕๔

ข้อปฏิบัติเครื่องทำสัตว์ให้ถึงความดับ -

- ไม่เหลือแห่งธรรมอันเป็นปัจจัย ๕๓๗

ข้อปฏิบัติเครื่องทำสัตว์ให้ถึงความดับ -

- อันสมควรแก่ความดับไม่เหลือแห่ง -

- ขรามรณะ ๔๔๕

ข้อปฏิบัติเครื่องยังสัตว์ให้ถึงความ -

- สมควรแก่การดับไม่เหลือแห่ง -

- ปบัญญัติสัญญาสังขา ๖๑๔

ขันธอันมีอาการอันจะพึงเห็นผิด -

- ถึง ๔ อาการ ๑๗๕

ข่ายเครื่องคลุมสัตว์ ๑๐๑

เขตที่เกิดทั้งกองแห่งสุขและทุกข์ —

— ในภายใน ๑๖๓

เขาผลิตผลิตขึ้นยิ่งนักในสิ่งใด —

— ตั้งนั้นก็เป็นภัย ๘๐๓

เขาย่อมเกิดความรู้ที่ก่ออารมณ์ต่างกัน —

— ไปตามทิวฏฐิของเขา ๗๒๘

ก

คนตั้งอยู่ในฝ่ายแห่งปุถุชน ๖๔๔

คนธรรพ์แห่งพวกคนธรรพ์ทั้งหลาย ๗๘๐

คนนอกวง : ตั้งอยู่ในฝ่ายแห่งปุถุชน

๖๔๔

คนพาลกับบัณฑิตต่างกัน ๓๙๑

คนรับใช้ ๑๓๗

คนสี่ตบรูฐ ๒๖๘

คลองแห่งการบัญญัติ(บัญญัติ) ๗๙๐

คลองแห่งการพุดจา(นิรุติ) ๗๙๐

คลองแห่งการเรี่ยก(อิริยจน) ๗๙๐

คลองแห่งสัสสะตะ(ทิวฏฐิที่ถือว่าเที่ยง) ๖๖๕

คลองแห่งอุจเจตะ(ทิวฏฐิที่ถือว่าขาดสูญ)

๖๖๕

คลายกำหนดย่อมหลุดพ้น ๑๔๔

คลายกำหนด(เอง) ๘๐๖

ความกระวนกระวาย(เรธา)ทางกาย

๒๑๓/๓๓๕

ความกระวนกระวายทางจิต ๒๑๔/๓๓๕

ความก่อกวนแห่งโลก ๒๑๖

ความกำหนดด้วยความพอใจ (ฉนฺทราโค)

๕๔๐

ความกำหนดไปตามอำนาจความตริตรึก

๒๗๑

ความเกิดขึ้นพร้อมแห่งกองทุกข์

๖/๗๑/๑๖๖

ความเกิดขึ้นพร้อมแห่งธรรมเป็นบาป—

— อุกุศล ๗๘๓

ความเกิดขึ้นพร้อมแห่งสักกายะ ๔๙๑

“ความเกิดขึ้นแห่งทุกข์มิได้เพราะ—

— ความเกิดขึ้นแห่งนั้น” ๕๖๔

ความเกิดขึ้นแห่งภพใหม่ต่อไป ๑๖๕/๑๗๐

ความเกิดขึ้นแห่งรูปเวทนาสัญญาสังขาร—

— วิญญาณ ๒๖๐

ความเกิดขึ้นแห่งวิญญาณ ๑๒๕

ความเกิดขึ้นแห่งสังขาร ๑๒๕

ความเกิดและความดับของโลก ๕๓๐

ความแกว่งรอบแห่งอินทรีย์ทั้งหลาย ๒๖/๘๖

ความเข้าไปใคร่ครวญซึ่งอรรถะ—

— (อตุลุปปริกษา) ๖๔๐

ความเข้าไปสงบบริวบบแห่งวิญญาณ ๕๕๔

ความคิดมาเป็นไปอย่างแรงกล้าแม้ใน—

— ระหว่างมารดากับบุตร ๕๘๔

ความคิดมาเป็นไปอย่างแรงกล้าเหมือน—

— กับที่นายพรานมีความรู้สึกต่อเนื้อ—

— ทั้งหลาย ๕๘๔

ความงามเบื้องต้น—ท่ามกลาง—เบื้องปลาย

๔๘๘

ความจับอกจับใจ(ปริศนา) ๕๕๐

ความจางคลายดับไปไม่เหลือแห่งตมเหา

๑๗๕/๒๐๐/๒๒๗

ความจางคลายดับไปโดยไม่เหลือ -

- แห่งผัสสาตนะ ๒๘/๖๗๖

ความจางคลายดับไปโดยไม่เหลือ -

- แห่งอวิชชา ๒

ความเจริญในอริยวินัย ๓๖๗

ความเจริญแห่งสังขาร ๓๓๓

ความเจริญแห่งสังขารทั้งหลาย ๓๒๘/๓๒๘

ความจาง(จากปริศนา) ๕๕๕

ความชอบใจ(ตามที่บุคคลบางคนกล่าว)

๒๘๒

ความเชื่อ(ตามที่ได้ฟังจาก -

- พระผู้มีพระภาคเจ้า) ๒๘๒

ความดับโดยสํารอกไม่เหลือแห่งอุปธิ

๕๕๐

“ความดับไปไม่มีเหลือของทุกขมีได้ -

- เพราะความดับไปไม่เหลือของนันทิ”

๕๗๔

ความดับไปไม่เหลือของนันทิ ๕๗๔

ความดับเพราะความสํารอกไม่เหลือ -

- (แห่งภพทั้งหลาย) ๘๐๔

ความดับไม่เหลือแห่งทุกข ๕๓/๒๒๑

ความดับไม่เหลือแห่งธรรมอันเป็นปัจจัย

๕๓๗

ความดับไม่เหลือแห่งนามรูป ๓๔๑

ความดับไม่เหลือแห่งผัสสะ ๓๓๕

ความดับไม่เหลือแห่งรูป ๓๓๘

ความดับไม่เหลือแห่งวิญญาณ ๓๔๑

ความดับไม่เหลือแห่งเวทนา ๓๓๕

ความดับไม่เหลือแห่งสังขาร ๓๔๐

ความดับไม่เหลือแห่งสัญญา ๓๔๐

ความดับไม่เหลือแห่งอาหาร ๓๓๕

ความดับไม่เหลือแห่งอุปธิ ๓๐๗

ความดับเย็น(นิพพิติ) ๗๓๕

ความดับลงแห่งกองทุกข์ ๗/๗๑/๑๗๐/๒๓๓

ความดับลงแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้น ๑๖๗

ความดับแห่งกรรม ๒๗๗

ความดับแห่งกาม ๒๗๒

ความดับแห่งนันทิ ๓๖๘

ความดับแห่งภพ ๓๖๘

ความดับแห่งรูป ๑๒๕/๑๓๑

ความดับแห่งรูปเวทนาสัญญาสังขาร -

- วิญญาณ ๒๖๒

ความดับแห่งวิญญาณ ๑๒๕/๑๓๑

ความดับแห่งเวทนา ๑๒๕/๑๓๑

ความดับแห่งเวทนามิ ๒๗๔

ความดับแห่งสังขาร ๑๒๕/๑๓๑

ความดับแห่งสัญญา ๑๒๕/๑๓๑

ความดับแห่งสัญญามิ ๒๗๕

ความดับแห่งอาหาร ๕๕๕

ความดำรงอยู่ของภุคส์ควัทั้งหลาย ๕๗๗

ความตระหน(มัจฉริย) ๕๕๐

ความตั้งขึ้นเฉพาะแห่งวิญญาณ

๑๖๖/๑๖๗/๕๖๕

ความตั้งชนพร้อมแห่งกองทกข์ ๕๗๒
 ความตั้งอยู่ไม่ได้แห่งทกข์โหมนัส ๕๗๔
 ความตั้งอยู่แห่งธรรมา ๓๔/๔๔
 ความติดตาม(อนุโย) ๔๓
 ความแตกต่างของภาษาคนและภาษาธรรม ๕๗๘
 ความถึงที่จับจวบว่า“เรามีอยู่” ๑๖๕
 ความที่จักเป็นสิ่งที่ไม่มีเที่ยง ๖๕๓
 ความที่ธรรมทั้งหลายทนได้ต่อการ –
 – เพ่งพินิจ(ธมฺมวิภาวนากุขนัตติ) ๖๕๐
 ความที่เมื่อมีสิ่งเป็นปัจจัยสิ่งหนึ่งเกิดขึ้น ๓๕/๔๔
 ความที่สิ่งนั้น ๆ เป็นปัจจัยแก่สิ่งนั้น ๆ ๕๓
 ความทุกข์เป็นสิ่งที่บุคคลกระทำเอง ๖๖๗
 ความทุกข์เป็นสิ่งที่บุคคลกระทำเองด้วย –
 – และบุคคลอื่นกระทำให้ด้วย ๖๖๗
 ความทุกข์เป็นสิ่งที่บุคคลอื่นกระทำให้ ๖๖๗
 ความทุกข์เป็นสิ่งที่ไม่ใช่ทำเอง –
 – หรือใครทำให้เกิดขึ้นได้ ๖๖๗
 ความทุกข์อื่นจะพึงเกิดจากเวทนา –
 – ในภายใน ๗๖
 ความทุกข์อื่นเป็นไปทางกาย ๒๑๔
 ความทุกข์อื่นเป็นไปทางจิต ๒๑๔
 ความนำออกซึ่งฉันทราคะ(ฉนฺทราควินโย) ๔๓
 ความนึกไปว่า“เราจักมีแล้ว” ๑๐๓

ความนึกไปว่า“เราจักมีแล้วด้วยชนอื่นนั้น” ๑๐๔
 ความนึกไปว่า“เราจักมีแล้วอย่างนั้น” ๑๐๓
 ความนึกไปว่า“เราจักมีแล้วอย่างนั้น –
 – ด้วยชนอื่นนั้น” ๑๐๔
 ความนึกไปว่า“เราจักมีแล้วอย่างนั้น” ๑๐๓
 ความนึกไปว่า“เราจักมีแล้วอย่างนั้น –
 – ด้วยชนอื่นนั้น” ๑๐๔
 ความนึกไปว่า“เราจักมีแล้วอย่างอื่น” ๑๐๓
 ความนึกไปว่า“เราจักมีแล้วอย่างอื่น –
 – ด้วยชนอื่นนั้น” ๑๐๔
 ความนึกไปว่า“เราเป็นอย่างเที่ยงแท้” ๑๐๓
 ความนึกไปว่า“เราเป็นอย่างเที่ยงแท้ –
 – ด้วยชนอื่นนั้น” ๑๐๔
 ความนึกไปว่า“เราเป็นอย่างนั้น” ๑๐๓
 ความนึกไปว่า“เราเป็นอย่างนั้น –
 – ด้วยชนอื่นนั้น” ๑๐๓
 ความนึกไปว่า“เราเป็นอย่างไม่เที่ยงแท้” ๑๐๓
 ความนึกไปว่า“เราเป็นอย่างไม่เที่ยงแท้ –
 – ด้วยชนอื่นนั้น” ๑๐๔

ความนึกไปว่า“เราเป็นอย่างอื่น” ๑๐๓	ความนึกไปว่า“เราพึงมีอย่างอื่นบ้างหรือ” ๑๐๓
ความนึกไปว่า“เราเป็นอย่างอื่น— —ด้วยขันธอื่น” ๑๐๔	ความนึกไปว่า“เรามีอยู่” ๑๐๒
ความนึกไปว่า“เราพึงมี” ๑๐๓	ความนึกไปว่า“เรามีอยู่ด้วยขันธอื่น” ๑๐๓
ความนึกไปว่า“เราพึงมีด้วยขันธอื่น” ๑๐๔	ความเน้นชาหรือความยากแก่การดับทุกข์ ๒๐๕
ความนึกไปว่า“เราพึงมีด้วยขันธอื่น— บ้างหรือ” ๑๐๔	ความประมาทของอริยสาวก ๒๔๔
ความนึกไปว่า“เราพึงมีบ้างหรือ” ๑๐๓	ความปรากฏแห่งส่วนของวิญญาณ ๒๐๘/๒๑๑
ความนึกไปว่า“เราพึงมีอย่างนั้น” ๑๐๓	ความปราโมทย์ของผู้มีวิปปฏิสาร— —อันวิบัติแล้ว ๒๔๖
ความนึกไปว่า“เราพึงมีอย่างนั้น— ด้วยขันธอื่น” ๑๐๔	ความปราโมทย์มีปติเป็นอนาสงส์— —ที่มุ่งหมาย ๒๕๐
ความนึกไปว่า“เราพึงมีอย่างนั้น— ด้วยขันธอื่นบ้างหรือ” ๑๐๔	ความปริวิตกว่าการออกจกทุกข์คือขรา— —มรณะจักปรากฏขึ้นได้อย่างไร ๔๖๑
ความนึกไปว่า“เราพึงมีอย่างนั้นบ้างหรือ” ๑๐๓	ความปริวิตกแห่งใจ ๕๕๕
ความนึกไปว่า“เราพึงมีอย่างนั้น” ๑๐๓	ความปลงใจรัก(วินิจโย) ๕๘๘
ความนึกไปว่า“เราพึงมีอย่างนั้น— —ด้วยขันธอื่น” ๑๐๔	ความเป็นกฏตายตัวแห่งธรรมดา ๓๕/๔๔
ความนึกไปว่า“เราพึงมีอย่างนั้น— —ด้วยขันธอื่นบ้างหรือ” ๑๐๔	ความเป็นที่รักที่พอใจกันในหมู่สหธรรมิก ๑๘๔
ความนึกไปว่า“เราพึงมีอย่างนั้นบ้างหรือ” ๑๐๓	ความเป็นปัจจัยให้สุขและทุกข์อันเป็น— —ภายในเกิดขึ้น ๑๖๓
ความนึกไปว่า“เราพึงมีอย่างอื่น” ๑๐๓	ความเป็นผู้ฉลาดในปัจจุสมุปปาต ๘๑๒
ความนึกไปว่า“เราพึงมีอย่างอื่น— —ด้วยขันธอื่น” ๑๐๔	ความเป็นผู้ฉลาดในอายตนะ ๘๑๒
ความนึกไปว่า“เราพึงมีอย่างอื่น— —ด้วยขันธอื่นบ้างหรือ” ๑๐๔	ความเป็นผู้มีความสงสัยนั้นเป็นสังขาร ๑๘๘
	“ความเป็นผู้มีสติสัมปชัญญะ” ๖๒๙
	ความเป็นพราหมณ์ชั้นสูงสุด ๓๓๘

ความเป็นภาพ ๖๖
 ความเป็นอย่างนั้น ๓๕/๔๔
 ความผิดแผกแตกต่างกันระหว่าง –
 – อริยสาวกผู้มีการสดับจากปละชน –
 – ผู้ไม่มีการสดับ ๕๒๗
 ความผูกพันด้วยสังโยชน์และอกนิเวศ ๓๕๘
 ความผูกพันในอัสสาวะของบิณฑและสุข –
 – อันเกิดแต่วิเวก ๒๔๗
 ความผูกพันในอารมณ์ด้วยกิเลสเป็น –
 – เครื่องผูกและภักฐิเป็นเครื่องค้ำเห็น ๓๕๘
 ความแผดเผาทางจิต ๒๓๔/๓๓๕
 ความแผดเผา(สนทนา)ทางกาย ๒๓๔/๓๓๕
 ความพันวิเศษในภายใน ๗๖
 ความพยายามยิ่งขึ้นไปของอริยสาวก ๖๔๔
 ความพอใจ(อนุโท) ๔๓
 ความเพียรในที่สงัด ๒๕๖
 ความเพียรแผดเผากิเลส ๒๕๑
 ความเพียรเพื่อกิจเกี่ยวกับปฏิจสุมปบาท ๔๘๕
 ความเพียรเพื่อเข้าถึงธรรมที่ยังไม่ได้ –
 – เข้าถึง ๔๘๗
 ความเพียรเพื่อทำให้แจ้งธรรมที่ยัง –
 – ไม่ได้ทำให้แจ้ง ๔๘๗
 ความเพียรเพื่อบรรลุธรรมที่ยังไม่ได้บรรลุ ๔๘๗
 ความเพียรเพื่อให้รู้ตามที่แท้จริง ๕๘

ความเพี้ยนนั้นคืออุปาทาน ๑๒๘
 ความมีผัสสะบังหน้าในขณะแห่งการ –
 – กระทบของผัสสะ ๘๐๔
 ความมีสติเป็นค้ำปฏิบัติปฏิบัติเกี่ยวกับ –
 – ปฏิจสุมปบาท ๒๕๘
 ความมีตอันใหญ่หลวงทำให้สัตว์ต้อง –
 – ท่องเที่ยวไปในวัฏฏสงสาร ๕๕๒
 ความไม่กำหนดทั่วถึง(อสถลक्षण) ๗๑๘
 ความไม่เข้าไปกำหนดโดยเฉพาะ –
 – (อุปปัจจุปลक्षण) ๗๑๘
 ความไม่เข้าไปกำหนด(อนุปลक्षण) ๗๑๘
 ความไม่ตั้งอยู่ได้แห่งทุกข์ ๑๔๘
 ความไม่ตั้งอยู่ได้แห่งโลก ๒๒๗
 ความไม่ถึงพร้อมเฉพาะ(อนภิสมย) ๗๑๗
 ความไม่ทรงตลอด(อุปปฏิเวธ) ๗๑๘
 ความไม่ประมาณ ๒๕๖
 ความไม่เป็นไปโดยประการอื่น ๓๕/๔๔
 ความไม่ลืไปจากความเป็นอย่างนั้น ๓๕/๔๔
 ความไม่พิจารณาโดยเจาะจง –
 – (อุปปัจจุเวกษณ) ๗๑๘
 ความไม่เพ่งพินิจอย่างสม่ำเสมอ –
 – (อสมเปกษณ) ๗๑๘
 ความไม่มีโรค ๔๒๓
 ความไม่รู้โดยลำดับ(อนนุโพธิ) ๗๑๗
 ความไม่รู้(อญฺญาณ) ๗๑๗
 ความไม่สะดุ้งย่อมมีเพราะเหตุไม่มีความ –
 – ยึดมั่นถือมั่น ๓๐๓/๓๐๕

ความสมควรแก่การดับไม่เหลือแห่ง -

- ปปัญจสัมปยุตสังขา ๖๑๕

ความสมบูรณ์แห่งอรรถัตถผล ๖๕๕

ความตบมัวเมาในอุปาทานชั้น ๒๐๕

ความตบมัวเมา(อชฺโฆसान) ๔๓/๕๕๐

ความตะคองย่อมมีเพราะเหตุมีความ -

- ยึดมั่นถือมั่น ๓๐๐

ความตะคองอันเกิดจากความเปลี่ยนแปลง -

- ไปตามความแปรปรวน ๓๐๐

ความสำคัญแก่กันและกันราวกระวาน

๕๘๕

ความสำคัญของปัจจุสมุปบาท ๔๒

ความสำคัญของสิ่งที่เรียกว่า "เวทนา"

๗๖๕

ความสำคัญมั่นหมายมาแต่คำว่า "เวทนา -

- ก็อันนั้นบุคคลมีส่วยเวทนา -

- ก็อันนั้น" ๗๐

ความสารถออกโดยไม่เหลือแห่งอวิชชา

๖๕๘

ความส่ายแห่งวาจาอันดันได้ไม่ตายตัว

๗๔๓

ความสันทุกข์โดยชอบโดยประการทั้งปวง

๔๔๔

ความสันไปแห่งนันทิ ๖๕๓

ความสันไปแห่งนันทิและราคะ ๖๕๓

ความสันไปแห่งราคะ ๖๕๓

ความสันไปแห่งอาสวะ ๖๑๖

ความสันสุดของโลก ๖๕๘

ความสุขอันเป็นไปทางกาย ๓๓๕

ความสุขอันเป็นไปทางจิต ๓๓๕

ความหมัดจดแห่งสัตว์ทั้งหลาย ๔๘๔

ความหมายของคำว่า "ยถา -

- ภูตสัมมปปัญญา" โดยชัดเจน ๒๔๖

ความหมายของปัจจุสมุปบาท ๒๕

ความหมายของอานังสื่อนประเสริฐสูง -

- สุดแห่งการเห็นปัจจุสมุปบาท ๔๓๑

ความหวานไหว ๖๕๕

ความหวาดเสียวเพราะความยึดมั่น ๓๐๑

ความหวาดเสียวอันกลอนแห่งจิตใจ -

- ของบุคคลผู้มีตัณหา ๗๒๓

ความเห็นตรงกันในเรื่องปัจจุสมุปบาท

๔๔๒

ความเห็นแล่นไปสู่ที่สุดข้างหนึ่งๆ ๗๗๓

ความเห็นยวบแน่นของสัตตคติภูมิ ๑๐๖

ความอ่อนน้อมตามฐานะสูงต่ำ ๕๘๔

ความอวลย(อาลโย) ๔๓

กัตถ์กันข้อยที่ควรกัตถ์กัน ๒๐๒

คันธัพพะเข้าไม่ถึงอยู่เฉพาะแล้วด้วย ๑๕๐

คาถาอันน่าเศร้า ๕๔

คำกล่าวที่ไม่เข้าถึงซึ่งฐานะแห่งเหตุผล

๔๕๐

คำที่เรา(พระองค์)กล่าวแล้ว ๔๕๒

คำแปลพิเศษคำหนึ่งคือคำว่า "เกฬตี"

๔๕๒

คำว่า "ทิฐฐธรรม" ๑๓๖

คำว่า "ปัจจุสมุปบันธธรรม" ๓๑

คำว่า“สวนสุด” ๖๑

คำว่า“อุปปริยายะ” ๑๓๖

คำว่า“อุปปรัชชะ” ๑๓๖

คำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้า—

— ที่กระทำให้มากแล้ว ๒๐๙

คำสาปแช่งอย่างยิ่งในโลกนี้ ๑๔๑

จิตเจตนาถึงสิ่งใดอยู่ ๑๖๖/๑๖๙

คืนและวันมีปริวรรตไม่สม่ำเสมอ ๔๘๑

คุณค่าพิเศษของปัจฉิมรับบาท ๗๙๙

คุณวิเศษอันโอฬารอันจากคุณวิเศษ—

— ที่มีแล้วในก่อน ๒๗๘

เคหะและเนกขัมมมัตถ ๓๐๕

เคหะดัดบิในการบิคุณ ๒๙๔

เครื่องกำหนดภูมิของปุถุชน ๔๑๓

เครื่องกำหนดภูมิของพระศาสดา ๔๒๑

เครื่องกำหนดภูมิของเสขบุคคล ๔๑๖

เครื่องกำหนดภูมิของอเสขบุคคล ๔๑๔

เครื่องเกาะเกี่ยวของสัตว์ ๑๐๑

เครื่องค้ำที่ถึงพร้อมด้วยสักลันและรส—

— แต่เจือด้วยยาพิษ ๓๑๑

เครื่องทำให้ต่างกันระหว่างคนพาล—

— กับบัณฑิต ๓๔๒

เครื่องทำให้เพลินอย่างยิ่งในอาารมณ ๒๑๓

เครื่องนำไปสู่ภพใหม่ ๒๑๓

เครื่องนำไปสู่ภพใหม่(นติ=คตฺหา) ๑๖๘

เครื่องปิดกั้นการเห็นปัจฉิมรับบาท ๗๑๖

เครื่องผูกพันเทวดา ๖๑๒

เครื่องตบูกตสนานชอบใจ ๖๓๑

เครื่องวัดในการพยากรณ์หรือหัตถผล ๗๖

เคลื่อนจากหมู่ชัชวาทปโทสิกเทพนั้นแล้ว—

— มาสู่ความเป็นอย่างนี้ ๗๓๗

เคลื่อนจากหมู่ในปโทสิกเทพนั้นแล้ว—

— มาสู่ความเป็นอย่างนี้ ๗๓๗

เคลื่อนจากหมู่อาภัสสรเทพนั้นแล้ว—

— มาสู่ความเป็นอย่างนี้ ๗๓๖

ใครเล่ายอมกลืนกิน ๖๕

ใครเล่ายอมยัดมัน ๖๗

ใครเล่ายอมรู้สึกต่ออาารมณ ๖๖

ใครเล่ายอมสัมผัส ๖๖

ใครเล่ายอมอยาก ๖๗

ใครตรวจดูซึ่งเนื้อความแห่งธรรมทั้งหลาย

๖๓๗

ใครตรวจดูธรรมโดยวิธี ๓ ประการ—

— (วิธีปฏิบัติ) ๓๓๗

ง

เงื่อนงำที่อาจนำไปสู่สัสสตภพหรือ—

— อุกเขทภพ ๖๗๖

จ

จงเจริญสมาธิเถิด ๓๒๗

จงประกอบความเพียรในการหลีกเร้นมถิต

๒๕๘

จงปลงซึ่งความเชื่อในชั้นนั้น ๔๕๑
 จงเป็นผู้หมดความเคลือบแคลงสงสัย -
 - ในชั้นนั้น ๔๕๑
 จงสำคัญจงเชื่อซึ่งชั้นนั้น ๔๕๑
 จ้องมองต่ออัสสทาหะอยู่บัญญัติปาทานขันธ -
 - ทั้งหลายย่อมเกิด ๒๑๓
 “จะเอาอะไรกะมันกะพวกสมณะหัวโล้น -
 - ทั้งหลาย” ๖๔๓
 จักษุเกิดขึ้นจักษุดับไปโดยที่คน -
 - ไม่ต้องเกิดใหม่หรือตาย ๒๒๑
 จักษุและสหคตธรรมของจักษุ ๓๓๗
 จับชายสังฆาฏิตินตามรอยเท้าเรา ๑๓
 จำแนกปฏิจจสมุปบาท ๒๕
 จิตของภิกษุผู้มีกายสงบและเป็นสุข ๒๘๑
 จิตจางคล้ายกำหนัด ๖๕๕
 จิตดำวางอยู่(ตามสภาพของจิต) ๖๕๕
 จิตตวิทยาที่เป็นสังขารธรรม ๕๙๔
 จิตตสังขาร ๒๘/๕๐
 จิตตังสยบอยู่ในภายใน ๒๘๗/๒๘๘
 จิตที่เย็นดีแล้วด้วยดี ๖๕๕
 จิตนาคโคกงหลอกหลวงปลิ้นปลอก ๔๒๓
 จิตเป็นสมาธิตั้งมั่นแล้วด้วยสมาธิ -
 - ตามที่เป็นจริง ๑๒๗
 จิตเป็นเหมือนกลุ่มค้ายุ้ง ๑๕/๓๒/๕๓
 จิตไม่ตั้งมั่น ๖๐๐
 จิตไม่ตั้งมั่นธรรมทั้งหลายย่อมไม่ปรากฏ ๖๕๕
 จิตไม่หาตตะตัง ๖๕๕

จิตย่อมเกลือกกลั้ว ๖๐๐
 จิตยังเพราะไม่รู้ปฏิจจสมุปบาท ๑๕
 จิตตัวยุ้งเป็นปม ๓๗๕
 จิตหลุดพ้นโดยชอบ ๒๐๕
 จิตหลุดพ้นแล้ว ๖๕๕
 “จิตหลุดพ้นแล้วด้วยดี” ๖๕๓
 จิตอันไม่ตั้งสยบอยู่ในภายใน ๒๘๘/๒๘๙/๓๐๐
 จิตตั้งต้นของปฏิจจสมุปบาท ๑๕๖
 จิตประทีปอันโพล่งขึ้น ๒๐๖
 จิตอุปาทะ(การเคลื่อนและการเกิดขึ้น) ๖๕๙
 เจตนาเป็นผลของเจตติ ๒๙๓
 เจโตวิมุตติบัญญัติวิมุตติ ๑๕๑/๓๖๘
 เจริญกายสุจริตเพื่อละกายทุจริต ๖๓๓
 เจริญมโนสุจริตเพื่อละมโนทุจริต ๖๓๓
 เจริญวิสุจริตเพื่อละวิสุจริต ๖๓๓
 เจริญอยู่ซึ่งสมาธิอันหามิได้ ๑๔๒
 โจร ๑๓๗
 ใจเป็นปฏิสนธะของอินทริย์ ๖๓๕
 ใจย่อมเสวยซึ่งโคจรและวิสัยของอินทริย์ ๖๓๕
 ใจแล่นไปสู่สติ ๖๓๖

จิ

ฉลาดในฐานะ ๗ ประการ -
 - (สตตฺถุจฺจานกฺสโล) ๓๓๗
 ฉลาดในฐานะและอฐานะ ๔๕๓

ฉลาตในธาตุด้วย ๔๕๓

ฉลาตในปัจจุจฉสมุปบาท ๔๕๓

ฉลาตในเรื่องกรรม ๑๓๗

ฉลาตในอายตนะด้วย ๔๕๓

ฉันทนาในตัณหา ๕๘๖

ฉันทะเพื่อให้รู้ในชรามรณะ ๒๔๘

ฉันทะมีวัตถุ(ความตริตรึก)เป็นนิทาน ๖๑๓

ช

ชรา ๒๖

ชรามรณะในโรธสารูปคามินี ๔๔๕

ชรามรณะ ๒๖

“ชรามรณะเป็นอย่างไร” และ –

– “ชรามรณะนี้เป็นของใคร” ๖๗๗

“ชรามรณะเป็นอย่างอื่น” และ –

– “ชรามรณะนี้เป็นของผู้อื่น” ๖๗๗

ชรามรณะมีได้แม้แก่เด็ก ๆ ๑๕๒

“ชรามรณะมีเพราะปัจจัยคือชาติ” ๓๒

ชรามรณะย่อมมีแก่สัตว์ผู้เกิดแล้ว ๔๒๑

ชาติ ๒๗/๘๔

ชาติเข้ามาย่อมทำให้ชรามรณะเข้ามา ๔๑

“ชาติคือธรรมเป็นที่เข้าไปตั้ง –

– อาศัยของทุกซ์” ๖๑๘

ชาตินิโรธสารูปคามินี ๔๔๕

“ชาติ” ในภาษาปัจจุจฉสมุปบาท ๑๓๖

“ชาติเป็นอย่างไร” และ “ชาตินี้ –

– เป็นของใคร” ๖๗๘

“ชาติเป็นอย่างอื่น” และ “ชาตินี้ –

– เป็นของผู้อื่น” ๖๗๘

“ชาติมีเพราะปัจจัยคือภพ” ๓๒

ชาติมีภพเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย ๖๒๑

ชาติมีภพเป็นเหตุให้เกิด ๗๓

ชาติสิ้นเพราะความสิ้นแห่งเหตุ ๗๒

ชาติสิ้นแล้ว ๑๔๕

ชาติออกไปย่อมทำให้ชรามรณะออกไป

๔๒

ชาวนา ๑๓๗

ชาวเมืองและชาวชนบททั้งหลาย –

– “ไม่ตั้งอยู่ในธรรม” ๕๘๑

“ชีวิตก่อนนั้นสรีระก่อนนั้น” ๗๐๐

ชีวิตประจำวันของคนเรา ๑๔๔

ช

เชิงหม้ายบุญและหญิงบำเพ็ญ ๑๐๒

ฉ

ฉานที่ ๑ ๒๘๗

ฉานที่ ๒ ๒๘๗

ฉานที่ ๓ ๒๘๗

ฉานที่ ๔ ๒๘๘

ญ

ญาณเกิดขึ้นแก่ภริยสาวกนั้นว่า –

– “หลุดพ้นแล้ว” ๒๘๗

ญาณ ๗ ในปัจจุจฉสมุปบาทแต่ละอาการ

๓๕๘

ญาณในการรู้ตาม(อนุพยญาณ)

๓๕๓/๓๕๔/๓๕๖

ญาณคือความรู้ในชรามรณะ ๓๕๐

ญาณคือความรู้ในชาติ ๓๕๐

ญาณคือความรู้ในตัณหา ๓๕๐

ญาณคือความรู้ในนามรูป ๓๕๑

ญาณคือความรู้ในผัสสะ ๓๕๑

ญาณคือความรู้ในภพ ๓๕๐

ญาณคือความรู้ในวิญญูญาณ ๓๕๑

ญาณคือความรู้ในเวทนา ๓๕๑

ญาณคือความรู้ในสพายตนะ ๓๕๑

ญาณคือความรู้ในสังขาร ๓๕๑

ญาณคือความรู้ในอุปาทาน ๓๕๐

ญาณในความสิ้นไปมีวิมุตติเป็นที่ -

- เข้าไปถึงอาสย ๖๒๑

ญาณในความสิ้นไปแห่งอาสวะ ๖๒๖

ญาณในธรรม(ธมฺมญาณ)

๓๕๒/๓๕๔/๓๕๖

ญาณในนิพพาน ๓๖๒

ญาณในนิพพานเป็นสิ่งที่เกิดภายหลัง

๓๖๒

ญาณเป็นเครื่องรู้เฉพาะตนจริงๆ ๒๘๒

ญาณเป็นไปตามหลักของปฏิจ -

- สมุปบาทเป็นกรณีๆไป ๓๕๘

ญาณวัตถุ ๗๗ ในปฏิจสมุปบาท ๓๕๗

ญาณวัตถุ ๔๔ ในปฏิจสมุปบาท ๓๕๗

ญาณวัตถุเพื่อความเป็นไสยบัน

๓๕๗/๓๕๗

จุ
๔๙

ฐานะ๗ประการ ๔๕๑

ฐานะที่จักมีได้ ๑๙๑/๓๕๔/๓๕๖

ฐานะที่เป็นเขต ๕๐๓

ฐานะที่เป็นวัตถุ ๑๙๓

ฐานะที่เป็นอธิการณ ๑๖๓

ฐานะที่เป็นอายตนะ ๑๖๓

ฐานะสามคือโดยกายได้วาจาโดยใจ ๔๘๘

ด

ดวงจันทร์และดวงอาทิตย์ -

- มีปริวรรตไม่สม่ำเสมอ ๕๘๑

ดวงตา-ญาณ-ปัญญา-วิชา-แสงสว่าง -

- ในความเกิดขึ้นพร้อม(สมุทโย) ๔๖๔

ดวงอื่นเกิดขึ้นดวงอื่นดับไปตลอดวัน -

- ตลอดคืน ๓๘๒

ดับตั้งแต่เกิดอุปาทาน ๑๙๙

ดับอวิชชาที่เดียวนี้ ๓๗๖

ดาวนักษัตรและดาวทั้งหลาย -

- มีปริวรรตไม่สม่ำเสมอ ๕๘๑

ดาร์เปกเปติถึงถึงโตอยู่ ๑๖๖/๑๖๗

ดิน ๔๑๑

ดินพื้นไฟติดอยู่ทั้งสองข้างตรงกลาง -

- ก็เป็นอุจจาระ ๖๔๒

เด็กโตพอที่จะรู้จักยึดมั่นในเวทนา ๑๕๒

เดือนและปีก็มีปีวิวรรตไม่สม่ำเสมอ

๕๘๑

แต่เนเกิดแห่งกรรม ๒๗๗

แต่เนเกิดแห่งสัมพัติ ๖๘

แต่เนให้กรรมทำหน้าที่ให้ผล ๒๐๗

ได้ยินเสียงสองชนิด ๓๖๕

“ได้เห็นพระสัทธรรม” ๓๕๕/๓๕๗

๓

ตถตา ๓๕/๔๔

“ตถาคตภายหลังแต่ตายแล้วย่อมมีอีก”

๗๐๐

“ตถาคตภายหลังแต่ตายแล้วย่อมมีอีกก็มี -

- ชั่วมี ไม่มีอีกก็มี” ๗๐๑

“ตถาคตภายหลังแต่ตายแล้วย่อมมีอีก -

- ก็หาได้มี ชั่วมี ไม่มีอีกก็หาไม่ได้” ๗๐๒

“ตถาคตภายหลังแต่ตายแล้วย่อมไม่มีอีก”

๗๐๓

ตถาคตย่อมแสดงธรรมโดยสายกลาง ๖๒

ตั้งเงื่อนไขของปฏิจจสมุปปาต ๒๘๘

เงื่อนไขของปฏิจจสมุปปาตทางฝ่าย -

- การปฏิบัติ ๓๙๐

ต้นเงื่อนไขแห่งปฏิจจสมุปปาต ๒๙๑

ต้นเหตุที่ถูกทำลายแล้วที่ขั้วแห่งขอต ๓๗๗

ต้นเหตุอันแท้จริงของปฏิจจสมุปปาต ๓๖๓

ตรัสอย่างไรจึงไม่ได้เถียงกับผู้ใด ๖๐๕

ตอบปัญหาในลักษณะที่ว่าได้อตอบ -

- โดยชอบ ๑๕๘

“ต้องเป็น” อดีตตามทั้งสุขและทุกข์ -

- (เท่านั้นจึงจะเป็น) อดีตหาโรค -

- มิได้หลังจากตายแล้ว” ๗๑๕

“ต้องเป็น” อดีตตามรูปก็มี ไม่ใช่ไม่มีรูป -

- ก็มีใช่ (เท่านั้นจึงจะเป็น) อดีตหา -

- หาโรคมิได้หลังจากตายแล้ว” ๗๑๔

“ต้องเป็น” อดีตตามรูป (เท่านั้นจึงจะเป็น) -

- เป็นอดีตหาโรคมิได้ (เอโรค) -

- หลังจากตายแล้ว” ๗๑๓

“ต้องเป็น” อดีตตามสุขโดยส่วนเดียว -

- (เท่านั้นจึงจะเป็น) อดีตหาโรค -

- มิได้หลังจากตายแล้ว” ๗๑๔

“ต้องเป็น” อดีตตามไม่ทั้งทุกข์และสุข -

- (เท่านั้นจึงจะเป็น) อดีตหาโรค -

- มิได้หลังจากตายแล้ว” ๗๑๕

“ต้องเป็น” อดีตตามไม่มีรูป (เท่านั้นจึงจะเป็น) -

- เป็นอดีตหาโรคมิได้หลังจาก -

- ตายแล้ว” ๗๑๓

ตั้งขั้วตั้งสรีระปฏิ ๗๐๐

ตั้งจิตในนิมิตเป็นเหตุแห่งความเลื่อมใส -

- ปราโมทย์ย่อมเกิด ๒๗๘

ตั้งอยู่อย่างมั่นคงดูการตั้งอยู่ของ -

- เสวระเนชิต ๖๘๐

ตั้งหา ๒๗/๘๕/๕๘๘

ตัณหาเกิดขึ้น ๑๖๗

ตัณหาเกิดขึ้นเข้าไปตั้งอยู่ในปัยรูป -

- ชาติรูป ๓๐๘

ตัณหาเข้ามาล้อมทำให้อุปาทานเข้ามา ๔๑

“ตัณหาคือธรรมเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย -

- ของอุปาทาน” ๖๑๕

ตัณหาอันนั้นแลเป็นเพื่อนสอง ๕๗๘

“ตัณหาเมื่อเพราะปัจจัยคือเวทนา” ๓๓๓

ตัณหาเมื่อเวทนาเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย ๖๒๑

ตัณหาเมื่อเวทนาเป็นเหตุให้เกิด ๗๔

ตัณหาเมื่อมเจริญถึงที่สุด ๒๓๓

ตัณหาเมื่อมเจริญอยู่ทั่วถึง ๓๗๖

ตัณหาเมื่อจิต ๓๖ ประการ ๑๐๕

ตัณหาเมื่อจิต ๑๐๘ ประการ ๑๐๕

ตัณหาเมื่อจิตอันเข้าไปจับยึดขึ้น -

- ในภายนอก ๑๐๒

ตัณหาเมื่อจิตอันเข้าไปจับยึดขึ้น -

- ในภายใน ๑๐๒

ตัณหาออกไปล้อมทำให้อุปาทาน -

- ออกไป ๔๒

ตัณหากระแสนแห่งปฏิจสมุปบาท ๑๗

ตัวการที่แทรกแซงแล้วในธรรมทั้งหลาย

๑๖๒

ตัวการสำคัญในกระแสแห่งปฏิจสมุปบาท

๒๗๘

ตัวสัจจานุปัตติ ๖๓๘

ดาบอดกลาข้าง ๗๖๕

ตามเห็นอวที่นวะอยู่เบื้อง ๓๓๕

คติของอยู่ในภพทุกภพทั้งหน้า ๘๐๓

ติวิรูปปริกษี ๓๓๗

แต่ถ้าไม่เข้าไปยึดถือ ๒๘๘

โตขึ้นถึงขนาดรู้สึกยึดถือในเวทนา ๑๔๕

ถ

ถอนอวิชชานุสัยอันเกิดจากทุกขมสุข -

- เวทนา ๓๔๕

ถ้าปราศจากเวทนาเสียเพียงอย่างเดียว ๑๐๑

ถ้ามีราคะมั่นนันทิมัตถะ -

- ในกัมมการอาหาร ๓๒๗

ถ้ามีราคะมั่นนันทิมัตถะ -

- ในผัสสาหาร ๓๒๗

ถ้ามีราคะมั่นนันทิมัตถะ -

- ในมโนสัญเจตนาหาร ๓๒๘

ถ้ามีราคะมั่นนันทิมัตถะ -

- ในวิญญาณาหาร ๓๒๘

ถ้าไม่มีราคะไม่มั่นนันทิมัตถะ -

- ในกัมมการอาหาร ๓๓๐

ถ้าไม่มีราคะไม่มั่นนันทิมัตถะ -

- ในผัสสาหาร ๓๓๑

ถ้าไม่มีราคะไม่มั่นนันทิมัตถะ -

- ในมโนสัญเจตนาหาร ๓๓๑

ถ้าไม่มีราคะไม่มั่นนันทิมัตถะ -

- ในวิญญาณาหาร ๓๓๒

ถ้าไม่ยึดมั่นถือมั่น ๑๐๗

ถึงซึ่งการนับว่า“รูป(กาย)” ๒๐๗

ถึงซึ่งการนับว่า“เรือน” ๒๐๗

ถูกเวทนาสะกิดให้มีความสำคัญมั่นหมาย

ท

ทรงหนึ่งเสียเมื่อทรงถูกกระหนาบกระเทียบ

๔๘๔

ทรงพยากรณ์แต่อริยฉลาขธรรม ๔๘๑

ทรงแสดงธรรมแก่สาวกทั้งหลาย -

- ด้วยปัญญาอันยิ่ง ๔๘๔

ทรงให้ศึกษาปัจจุสมุปบาท ๑๖

ทางสายกลาง ๖๖๖

ท่านนั้นเป็นนพปณฺฑิตของคณเขลา

๑๐๘

“ท่านทั้งหลายจงมาดู” ๓๔/๔๔

ทำความเข้าใจในสมณะให้เกิดขึ้นแล้ว -

- ในสมณะทั้งหลาย ๖๔๓

ทำความเข้าใจของสมณะให้เกิดแล้ว -

- ในสมณะทั้งหลาย ๖๔๓

ทำความเข้าใจในสมณะให้เกิดแล้ว -

- ในสมณะ ๖๔๓

ทำคณหาให้เจริญ ๓๐๕

ทำทกขให้เจริญ ๓๐๕

ทำวิชชาและวิมุตติให้บริบูรณ์ ๖๓๔

ทำไว้ในใจโดยแนบกายซึ่ง -

- ปัจจุสมุปบาท ๑๔

ทำให้เจริญซึ่งธรรมอันบุคคลพึงทำ -

ให้เจริญ ๓๓๖

ทำให้แจ้งซึ่งธรรมอันบุคคลพึงทำให้แจ้ง

๓๓๖

ทำให้แจ้งซึ่งประโยชน์แห่งความเป็น -

- สมณะ ๓๙๗

ทำให้แจ้งซึ่งวิมุตติญาณทัสสนะ(เอง) ๘๐๖

ทำให้เป็นเหมือนการหางายของทีค่า

๓๕/๔๔

ทำให้เหมือนตาลมีขั้วยอดอันแน่นแล้ว ๖๘๕

ทำอุปธิให้เจริญ ๓๐๙

ทักขธรรม ๑๓๖

ทักขมมนิพพานทักขี ๕ ๗/๖๓

ทักขมมนิพพานปุตโต ๔๔๑

ทักขานัสย ๖๐๕

ทักขินหัวหน้า ๑๘ ๖๙๐

“ทักขินาละ” ๗/๓๑

ทักขิต่างกันแม้อารมณ์เท่ากระทบ -

- จะเป็นอย่างเดียวกัน ๗๒๙

ทักขิตัดและทักขีย่อมปัดบังอทิปปัจจยตา

๓๘๙

ทักขีทั้งหลาย ๒ อย่าง ๑๔๒

ทักขีปรารภขันธห้า ๑๙๒

ทักขีเป็นไปตามซึ่งขันธอันเป็นปพพันตะ

๗/๓๒

ทักขีเป็นไปตามซึ่งขันธอันเป็นอปรรันตะ

๗/๕๐

ทักขี ๒๖ ปรารภขันธห้า ๗๐๔

ทักขีและการหยั่งลงแห่งทักขี ๓๘๓

ทักขีวัตถุคือต้นเหตุเดิมอันจะให้เกิด -

- ทักขี ๗/๖๘

ทักขีว่า “ผู้กระทำผู้พ้นสวय” ๖๓

ทักขีว่า “ผู้กระทำผู้พ้นสวय” ๖๓

ทัญญูว่า“เราไม่พึ่งมิตด้วย;ของเราไม่พึ่ง -

- มิตด้วย;เรายังไม่มีด้วย; -

- ของเราอีกไม่มีด้วย;” ๑๙๗

ทัญญูว่า“สิ่งทั้งปวงมีอยู่” ๖๑

ทัญญูว่า“สิ่งทั้งปวงไม่มีอยู่” ๖๒

ทัญญูว่า“อดีตาก่อนนั้นโลกก็อันนั้น” ๑๙๖

ทัญญูอย่างพวกตบอดคล้าข้าง ๗๖๕

ทัญญูอันปรารภที่สุดในเบื้องต้น ๔๒๔

ทัญญูอันปรารภที่สุดในเบื้องต้น -

- (บุพพันตทัญญู) ๔๒๕

ทัญญูอันปรารภที่สุดในเบื้องปลาย ๔๒๔

ทัญญูอันปรารภที่สุดในเบื้องปลาย

(อปปรันตทัญญู) ๔๒๕

ทัญญูปาทาน ๒๗/๔๗/๑๔๓/๓๔๗

ทิพโสตราดุษณปริสฐกัณเณกว่า -

- โสตรของมนุษย์ ๓๖๔

ทิมแห่งซึ่งกันและกันอยู่ด้วย -

- หอกคือปาก ๗๗๑

ที่เกิดและที่ดับแห่งสัญญาและแห่งกรรม

๒๗/๗

ที่ดับโดยไม่เหลือแห่งกรรมอันเป็น -

- บาปอกุศลทั้งหลาย ๓๖๕

ที่ดับแห่งกรรม ๒๗/๗

ที่ดับแห่งกาม ๒๗/๓

ที่ดับแห่งเวทนา ๒๗/๔

ที่ดับแห่งสัญญา ๒๗/๖

ที่ตั้งของสัญญาที่เป็นแดนเกิด -

- ของปญฺญสังขา ๕๔๗

ที่ตั้งแห่งความเป็นไปได้ -

- ของปฏิจสุมปบาท ๗๔๐

ที่เกี่ยวที่โจรของต้นหา ๑๐๖

ที่มาของทัญญู ๖๒ ๗/๒๗

ที่มีโสกรมุขมีความคับแค้น ๓๒๘/๓๒๘

“ที่ไม่มีโสกรมุขไม่มีความคับแค้น”

๓๓๓

“ที่ไม่มีโสกรมุขไม่มีความคับแค้น”

๓๓๒

ที่สุดในเบื้องต้นของภวตถ์หา -

- ย่อมไม่ปรากฏ ๖๒๖

ที่สุดในเบื้องต้นของอวิชชา -

- ย่อมไม่ปรากฏ ๖๒๒

ที่สุดแห่งทุกข์ ๖๕๕

ที่สุดแห่งปฏิจสุมปบาทคือที่สุดแห่งภพ

๗๐๒

ทุกขนิโรธ(ความหมายพิเศษ) ๒๐๙

ทุกขนิโรธความนี้ปฏิบัติทอริยสัจ ๘๓

ทุกขนิโรธอริยสัจ ๘๒

ทุกขเวทนาถูกต้องอยู่ย่อมจะนึก -

- พอใจซึ่งกามสุข ๕๒๗

ทุกขสมุทฺทยอริยสัจ ๘๒

ทุกขสมุทฺธ(ความหมายพิเศษ) ๒๐๙

ทุกขอริยสัจ ๘๒

“ทุกขคือธรรมเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย -

- ของสัทธา” ๖๑๘

ทุกขใด ๆ เกิดขึ้นทุกขทั้งหมดนั้นเกิดขึ้น -

- เพราะมีต้นหาเป็นปัจจัย ๕๕๕

ทุกข์ทั้งหมดนั้นเกิดขึ้นเพราะมีผัสสะ -
 - เป็นปัจจัย ๕๕๔
 ทุกข์ทั้งหมดนั้นเกิดขึ้นเพราะมีวิญญาณ -
 - เป็นปัจจัย ๕๕๓
 ทุกข์ทั้งหมดนั้นเกิดขึ้นเพราะมีเวทนา -
 - เป็นปัจจัย ๕๕๔
 ทุกข์ทั้งหมดนั้นเกิดขึ้นเพราะมีสังขาร -
 - เป็นปัจจัย ๕๕๒
 ทุกข์ทั้งหมดนั้นเกิดขึ้นเพราะมีอวิชชา -
 - เป็นปัจจัย ๕๕๑
 ทุกข์ทั้งหมดนั้นเกิดขึ้นเพราะมีอารมณ์ -
 - เป็นปัจจัย ๕๕๗
 ทุกข์ทั้งหมดนั้นเกิดขึ้นเพราะมีอาหาร -
 - เป็นปัจจัย ๕๕๘
 ทุกข์ทั้งหมดนั้นเกิดขึ้นเพราะมีอุปาทาน -
 - เป็นปัจจัย ๕๕๖
 ทุกข์นั้นอาศัยปัจจัยคือผัสสะ ๖๗๑
 ทุกข์นั้นเกิดขึ้นเพราะอาศัยซึ่งอุปธิ ๘๐๓
 ทุกข์เมื่ออุปธิเป็นเหตุให้เกิด ๓๐๗
 ทุกข์ในลัทธิทั้งหลายอันก็มีผัสสะ -
 - เป็นจุดตั้งต้น ๖๗๐
 ทุกข์มีชาติเป็นเหตุเข้าไปตั้งอาศัย ๖๒๑
 ทุกข์มีเพราะวิญญาณเป็นปัจจัย ๕๕๔
 ทุกข์มีเพราะสังขารเป็นปัจจัย ๕๕๓
 ทุกข์มีอย่างมิใช่น้อยนานาประการ ๔๔๔
 ทุกข์มีอุปธิเป็นแดนเกิด ๕๕๑
 ทุกข์ผลภาวะของมนุษย์ ๕๔๐
 เทพทั้งหลาย ๔๑๑

เทพแห่งหมู่เทพทั้งหลาย ๗๗๔
 เทวดาทั้งหลายระส่ำระสาย ๕๘๑
 แสงตลอดซึ่งธรรมนั้นแล้วเห็นอยู่ -
 - ด้วยปัญญา ๖๓๗
 โทสะเป็นเหตุเพื่อความเกิดขึ้น -
 - แห่งกรรม ๑๓๑

ธ

ธรรมกถึก ๕๔
 ธรรมชื่อว่าปัจจุจฉสมุปบันธรรม ๔๒
 ธรรมซึ่งฟังแล้วจะเป็นผู้หลักออก -
 - ผู้เดียว ๒๘๖
 ธรรมซึ่งเมื่อละได้แล้ววิชชาย่อม -
 - เกิดขึ้น ๒๘๙
 ธรรมเยียบสงบประณีต ๗๓๕
 ธรรมทั้ง ๒๔ ประการอันเป็นที่สุด -
 - แห่งอุปาทาน ๔๒๑
 ธรรมทั้งหลายตามที่กำหนดไว้ -
 - เป็นสองฝ่าย ๕๕๐
 ธรรมทั้งหลายทั้งปวงอันบุคคลไม่ควร -
 - ยึดมั่นถือมั่น ๒๘๐
 ธรรมทั้งหลายที่เราไม่เคยฟัง -
 - มาแต่ก่อน ๔๖๖
 ธรรมทั้งหลายมีอยู่ ๑๖๕
 ธรรมทั้งหลายย่อมทนต่อการ -
 - เฟ่งพิรุณ ๖๕๒

ธรรมทั้งหลายย่อมทนต่อความเพ่งพินิจ

๖๓๗

ธรรมที่ทรงแสดงเพื่อไม่ให้รู้สึก -

- ว่าไม่มีสัตว์บุคคล ๖๕

ธรรมที่บุคคลพึงรู้แจ้ง ๒๗๐

ธรรมที่เป็นฐานะ ๖ อย่าง ๖๕๐

ธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าประกาศ

๑๘๕

ธรรมที่เมื่อจะพูดสรรเสริญเรากล่าว -

- ให้ถูกต้องตรงตามที่เป็นจริง ๗๓๕

ธรรมที่รู้ได้อย่างเดียวย่อมรู้ทั้ง ๔ อย่าง ๔๕๕

ธรรมที่ลึกลับที่สัตว์อื่นเห็นได้ยาก ๗๓๕

ธรรมธาตุ ๓๔

ธรรมนาฬัตยออกจากทุกข์ ๑๘๕

ธรรมปริยายชื่อนิพเพธิกปริยาย ๒๖๙

ธรรมปริยายนี้ประกอบด้วยประโยชน์

๑๗/๕๐๕/๘๑๑

ธรรมปริยายนี้เป็นเบื้องต้นแห่ง -

- พรหมจรรย์ ๑๗/๕๐๕/๘๑๑

ธรรมปริยายประกอบด้วยประโยชน์ ๒๕๕

ธรรมปริยายเป็นเบื้องต้นแห่ง -

- พรหมจรรย์ ๒๕๕

ธรรมเป็นเครื่องตั้งมั่น(ประธาน) ๖๓๘

ธรรมเป็นที่สงบระงับแห่งสังขารทั้งปวง

๕๓

ธรรมเป็นไปเพื่อความรอบรู้ซึ่ง -

อุปาทานทั้งปวง ๓๔๖

ธรรมเป็นเหตุให้เห็นว่าแก่การหลุดพ้น

๕๕๖

ธรรมมีอุปการะมากแก่การเข้าไป -

- นังใกล้ ๖๔๒

ธรรมมีอุปการะมากแก่การเข้าไปหา ๖๔๒

ธรรมมีอุปการะมากแก่การเงี่ยลง -

- ซึ่งโสตะ ๖๔๒

ธรรมมีอุปการะมากแก่การทรงไว้ -

- ซึ่งธรรม ๖๔๑

ธรรมมีอุปการะมากแก่การพิจารณา -

- หาความสมดุลย์แห่งธรรม ๖๓๙

ธรรมมีอุปการะมากแก่การฟังซึ่งธรรม

๖๕๑

ธรรมมีอุปการะมากแก่ความเข้าไป -

- ไคร่ครวญซึ่งอรรถ ๖๔๑

ธรรมมีอุปการะมากแก่ความที่ธรรม -

- ทั้งหลายทนต่อการเพ่งพินิจ ๖๔๐

ธรรมมีอุปการะมากแก่ฉันทะ ๖๕๐

ธรรมมีอุปการะมากแก่ธรรม -

- เป็นเครื่องตั้งมั่น ๖๓๙

ธรรมมีอุปการะมากแก่สัจจานุปัตติ ๖๓๘

ธรรมมีอุปการะมากแก่อุสสาหะ ๖๓๙

ธรรมไม่เป็นวิสัยที่จะหยั่งลงง่าย -

- แห่งความตริก ๗๓๕

ธรรมไม่รู้จักเก่า ๒๐๓

ธรรมย่อมทำธรรมให้เต็มเพื่อการถึง -

- ซึ่งฝั่ง(คือนิพพาน) ๘๐๗

ธรรมละเอียดรู้ได้เฉพาะบัณฑิตวิสัย ๗๓๕

ธรรมวินัยอันบุคคลกล่าวไว้แล้ว ๑๘๔

ธรรมวินัยอันมีการบัญญัติอุปาทาน -

- ไม่ตรึงถ่วง ๑๘๕

ธรรมวินัยอันเรากล่าวไว้แล้ว ๑๘๕

ธรรมสามคือชาติ ๑ ชรา ๑ มรณะ ๑

๓๑๗/๓๒๐

ธรรมสามคือมฤตยูสังขะ ๑ อสมุปปฏิจจะ ๑ -

- เจตโสวิกเขปยะ ๑ ๓๑๗/๓๒๐

ธรรมสามคือราคะ ๑ โทสะ ๑ โมหะ ๑

๓๑๗/๓๒๐

ธรรมสามคือสักกายทิฏฐิ ๑ วิจิกิจฉา ๑ -

- สิ้นพิพัตตปราชส ๑ ๓๑๗/๓๒๐

ธรรมสามคืออนาทริยะ ๑ โทวจัสสตา ๑ -

- ปาปมิตตตา ๑ ๓๑๗/๓๒๑

ธรรมสามคือโยนิโสมนสิการ ๑ กุมมกค -

- เสวนา ๑ เจตโสณินัตตา ๑ ๓๑๗/๓๒๐

ธรรมสามคืออริยานังอภิสสนกมัยตา ๑ -

- อริยธัมมังอโสดกมัยตา ๑ -

- อุปรามภจิตตตา ๑ ๓๑๗/๓๒๐

ธรรมสามคืออสังขาริยะ ๑ อวทัญญตา ๑ -

- โกสัชชะ ๑ ๓๑๗/๓๒๑

ธรรมสามคืออุททิจจะ ๑ อสังวร ๑ -

- พุสสิลย ๑ ๓๑๗/๓๒๑

ธรรมหมวดละหกหมวดที่สี่ ๔๘๔

ธรรมหมวดละหกหมวดที่สาม ๔๘๔

ธรรมหมวดละหกหมวดที่สี่ ๔๘๐

ธรรมหมวดละหกหมวดที่หก ๔๘๐

ธรรมหมวดละหกหมวดที่หนึ่ง ๔๘๔

ธรรมหมวดละหกหมวดที่ห้า ๔๘๐

ธรรมห้าอันเป็นที่ตั้งแห่งอุปาทาน ๓๔๖

ธรรม, เหตุเกิดธรรม, ความดับธรรม, -

- ทางให้ถึงความดับธรรม, ๓๔๗

ธรรมไหลไปสู่ธรรมโดยไม่ต้องมีใคร -

- เจตนา ๔๐๕

ธรรมอันบุคคลพึงกำหนดรู้ด้วยปัญญา -

- อันยัง ๓๓๖

ธรรมอันบุคคลพึงทำให้เจริญด้วยปัญญา -

- อันยัง ๓๓๗

ธรรมอันบุคคลพึงทำให้แจ้งด้วยปัญญา -

- อันยัง ๓๓๗

ธรรมอันบุคคลพึงละด้วยปัญญาอันยัง

๓๓๖

ธรรมอันเป็นที่ตั้งแห่งสังโยชน์ ๑๓๗/๑๗๑

ธรรมอันเป็นธรรมชาติอาศัยกันแล้ว -

- เกิดขึ้น ๓๕/๔๓

ธรรมอันเป็นปัจจัย ๕๓๗

ธรรมอันไปทวนกระแส ๕๔

ธรรมอันผู้ปฏิบัติพึงเห็นเอง ๒๐๓

ธรรมอันมีความไพเราะในเบื้องต้น -

- ไพเราะในท่ามกลางไพเราะ -

- ในเบื้องปลาย ๔๘๘

ธรรมอันลึกล้ำอันเห็นได้ยาก ๕๓

ธรรมอันสมควรแก่ความดับไม่เหลือ -

- แห่งชรา มรณะ ๓๐๗

ธรรมอันสมณพราหมณผู้รู้ทั้งหลาย -

- ชื่นชมไม่เคັ ๘๑

ธรรมอันสมณพราหมณผู้รู้ทั้งหลาย—
—คิดจางไม่ได้ ๘๑
ธรรมอันสมณพราหมณผู้รู้ทั้งหลาย—
—ตีเตียนไม่ได้ ๘๑
ธรรมอันสมณพราหมณผู้รู้ทั้งหลาย—
—ทำให้เศร้าหมองไม่ได้ ๘๑
ธรรมอาศัยซึ่งกันและกันเกิดขึ้น ๔๒
“ธัมมชาละ” ๗๓๑
ธัมมญาณและอนันตญาณ ๓๔๓/๓๔๕/
๓๕๗
ธัมมตันหา ๓๐๘
ธัมมเนียมตา ๓๕/๔๔
ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์ ๒๘๐
ธัมมวิจารณ์ ๓๐๘
ธัมมวิทก ๓๐๘
ธัมมสัจจะตนา ๓๐๘
ธัมมสัจจะญา ๓๐๘
ธัมมอเวจจับปสาท ๕๔๐
ธัมมปฏิตดา ๓๕/๔๔
ธัมมปฏิตติญาณ ๓๕๘/๓๖๒
ธัมมปฏิตติญาณเป็นสิ่งที่เกิดก่อน ๓๖๒
ธัมมิกถาอันเนื่องเฉพาะด้วยนิพพาน ๖๕๘
ธาตุทั้งหลาย ๖ ประการ ๑๑๒
ธาตุนานัตตะ ๔๘๕
ธาตุปานกลาง(รูปธาตุ) ๗๘๑
ธาตุอันทราม(กามธาตุ) ๗๘๑
ธาตุอันประณีต(อรุธาตุ) ๗๘๑
ธาตุทั้งหลายจึงเจริญสมภาวิเกิด ๑๒๗

น

นติ(ความน้อยไป) ๖๕๘
นติ-ตัณหา ๑๖๘
นรกชื่อว่ามหาปริพาหะ ๕๕
นรกที่ร่อนยิ่งกว่านรก ๕๘
นรกในปัจจุบันสำหรับสัตว์ที่ยังมี—
—ความรู้สึกละ ๕๕
นรกปัจจุสมุปบาทร่อนยิ่งกว่านรก ๕๘
นรกเพราะไม่รู้ปัจจุสมุปบาท ๕๕
นรกร้างกว่านรกไหนหมด ๕๕
นรกแห่งการไม่รู้ไม่เห็นซึ่งอริยสัจสี่ ๕๘
นรกแห่งการไม่เห็นปัจจุสมุปบาท ๕๘
นโหติตถาคโคตภิวัฏ ๗๐๑
นักรบ ๑๓๗
นัตถิกภิวัฏ ๑๐๘
นัตถิกภิวัฏ(โดยพิศดาร) ๖๕๓
นัตถิคา(ความไม่มี) ๖๖๕
นันทิ ๑๒๘
นันทิเกิดก็มีปัจจุสมุปบาท ๑๒๗
นันทิตบปัจจุสมุปบาทดับ ๑๒๘
นันทิในเวทนานันคืออุปาทาน ๑๕๑
นันทิเป็นมูลแห่งความทุกข์ ๕๑๘/๕๒๑
นันทิหรือตัณหาไม่เข้าไปตั้งอยู่ในเวทนา
๗๖
“นันทิของเรา; นันทิเป็นเรา; นันทิเป็น—
—ตัวตนของเรา”; ๖๕๒
“นันทิของเรา, นันทิเป็นเรา, นันทิเป็นอรรถา—
—ของเรา” ๕๕๑

นั่นไม่ใช่ของเราไม่ใช่เราไม่ใช่-

- ตัวตนของเรา ๒๘๖

นั่นไม่ใช่ฐานะที่จักมีได้ ๑๕๙/๓๗๘

นั่นแหละที่สุดแห่งทุกข์ละ -

- (อีกความหมายหนึ่ง) ๔๕๑

นานจริงหนอที่เราถูกจิตนี้คิดโงะ -

- หลอกหลวงปลิ้นปลอก ๔๒๓

นานาภาวะ(นานตฺ) ๔๓๓

นาม ๒๘/๘๔

นามรูป ๒๘/๘๕/๔๔

นามรูปกำวลง ๑๖๖

นามรูปเข้ามาล้อมทำให้สหายตนเข้ามา

๔๑

“นามรูปคือธรรมเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย -

- ของสหายตนะ” ๖๒๐

“นามรูปเป็นอย่างไร” และ “นามรูปนี้ -

- เป็นของใคร” ๖๘๓

“นามรูปมีเพราะปัจจัยคือวิญญาณ”

๓๓/๗๘๙

นามรูปมีวิญญาณเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย

๖๒๑

นามรูปไม่หยั่งลง ๑๓๙

นามรูปยังลง ๑๓๙

นามรูปออกไปล้อมทำให้สหายตนะ -

- ออกไป ๔๒

นามรูปอันเป็นภายนอก ๓๙๑

นำออกเสียซึ่งฉันทะในอารมณ์ ๒๗๑

น้ำ ๔๑๑

น้ำที่จุ่มแล้วยกขึ้นด้วยปลายใบหญ้าคา

๔๓๖

น้ำในเบื่อนั้นมีอยู่แต่เขาไม่อาจจะทำ -

- ให้น้ำนั้นถูกต้องกายเขาได้ ๒๘๕

นิทานสัมภวียปัจจัยของผัสสะ ๗๘๔

นิทานสัมภวะส่วนมากของนิพเพกขธรรม

๒๖๙

นิทานสัมภวะแห่งกรรม ๒๗๐/๒๗๖

นิทานสัมภวะแห่งกาม ๒๗๐/๒๗๒

นิทานสัมภวะแห่งเวทนา ๒๗๓

นิทานสัมภวะแห่งสัญญา ๒๗๔

นิทานสัมภวะแห่งอาสวะ ๒๗๐

นิพพานแลเป็นปฏิสนธะของวิมุตติ ๖๓๕

นิพพานอย่างยิ่งในทวิฐธรรม ๗๖๓

นิพพิทาของคัมภีรญาณทัสสนะ -

- อันวิบัติแล้ว ๖๔๗

“นิพพิทา คือธรรมเป็นที่เข้าไปตั้ง -

- อาศัยของวิราคะ” ๖๑๖

นิพพิทามียถาภูตญาณทัสสนะเป็นที่ -

- เข้าไปตั้งอาศัย ๖๒๑

นิพพิทามีวิราคะเป็นอานิสสทัตถะ ๖๕๐

นิพพิทาย่อมมีวิราคะเป็นอานิสส ๘๐๗

นิพพิทาวีราคะของคัมภีรญาณ -

- ทัสสนะอันวิบัติแล้ว ๖๔๘

นิพเพกขปริยาย ๒๗๘

นิมิตอันเป็นที่ตั้งแห่งความเลื่อมใส ๒๗๙

นิรามิตตบัตติ(บัตติธรรมไม่อิงอารมณ์) ๒๘๐

นิโรธคามินีปฏิปทาแห่งกรรม ๒๗๐/๒๗๗

นิโรธคามินีปฏิปทาแห่งกาม ๒๗๐/๒๗๒

นิโรธคามินีปฏิปทาแห่งสัจญา ๒๗๕

นิโรธคามินีปฏิปทาแห่งอาสวะ ๒๗๐

นิโรธแห่งกรรม ๒๗๐

นิโรธแห่งกาม ๒๗๐

นิโรธแห่งอาสวะ ๒๗๐

นิสสรณะเครื่องออกจากรูป ๓๓๘

นิสสรณะเครื่องออกจากวิญญาณ ๓๔๑

นิสสรณะ(อุบายเครื่องออกพ้นไป) -

- ของเวทนา ๓๔๓

นโคโรคนคือหัวผ่นคือลูกศร ๒๖๘

“นี่เป็นเรา(ออยมหมสุมิต)” ๑๖๕

เนกขัมมฉันทะ ๕๘๘

เนกขัมมวิธา ๕๘๘

เนกขัมมปริเยสนา ๕๘๘

เนกขัมมปริพาหะ ๕๘๘

เนกขัมมวิตก ๕๘๘

เนกขัมมสังกัปปะ ๕๘๘

เนกขัมมสัจญา ๕๘๘

“เนกขัมมสิจ” ๑๐๖

เนวรูปีนารูปัตตาทิภูติ ๗๑๔

เนวสัจญานาสัจญีทิภูติ ๘ ๗๕๖

เนวสัจญานาสัจญายตนะ ๔๑๒

เนวโหตินนโหติทิภูติ ๗๐๒

เนือความโดยบทและโดยพยัญชนะ ๗๒

เนือบุตรเป็นอาหาร ๓๒๔

ในสังสารวัฏนั้นไม่มีอะไรที่ชื่อว่า -

- ความเสื่อมหรือความเจริญ ๖๙๗

บ

บรมสัจจะ ๖๕๑

บรรเทาปฏิฆานุสัยอันเกิดจากทุกขเวทนา

๓๔๔/๓๔๕

บรรพชาที่ไม่เป็นหมัน ๔๘๘

บรรพชาเป็นโอกาสว่าง ๓๖๗

บรรพชามีผลมีกำไร ๔๘๘

บรรพชาไม่ต่ำทรม ๔๘๗

บรรลือทิวิธมีประการต่างๆ ๓๖๔

บริโภคเนือบุตร ๓๒๔

บวชแล้วเพื่อขโมยธรรม ๓๖๖

บอกหนทางให้แก่ผู้หลงทาง ๒๐๖

บัญญัติแก่สัตว์ผู้สามารถเสวยเวทนามอยู่

๘๒/๑๐๑/๑๑๕

บัญญัติซึ่งทูลฐอนเป็นอธิมุตติบท ๗๒๖

บัณฑิต ๑๓๗

บัณฑิตผู้ประกอบไปด้วยปัญญาเป็น -

- เครื่องพิจารณา ๔๕๓

บัณฑิตไม่เห็นแม้แต่บึงสุบิศาจ -

- (เป็ศาจเล่นผู้คน) ๔๒๗

“บาปย่อมไม่มี; การมาแห่งบาปย่อม -

- ไม่มี. บุญย่อมไม่มี; การมา -

- แห่งบุญย่อมไม่มี” ๖๙๕

บุคคลผู้ถึงพร้อมด้วย(สัมมา)ทิฐิ -

- (ทิฐิสัมปยุตโน) ๕๔๓

บุคคลผู้ไม่รู้ ๓๙๕

บุคคลผู้รู้ ๓๙๗

บุคคลผู้รู้เห็นอยู่ ๖๑๕
 บุคคลมีเจตนาแล้วยอมกระทำ -
     - ชิงกรรม ๒๗๖
 บุพพภาคของการดับแห่งปัจฉิมมุขปาฐะ ๒๖๘
 บุพพภาคแห่งการทำลายกระแสนะ -
     - ปัจฉิมมุขปาฐะ ๒๖๘
 บุรุษตามืดบอดมาแต่กำเนิด ๔๒๒
 เบื่อหน่ายแม่ในจักขุวิญญาน ๓๔๖
 เบื่อหน่ายแม่ในจักขุสัมผัส ๓๔๖
 เบื่อหน่ายแม่ในตา ๓๔๖
 เบื่อหน่ายแม่ในรูป ๓๔๖
 เบื่อหน่ายแม่ในเวทนา ๓๔๖
 เบื่อหน่ายยอมคลายกำหนด ๑๔๔
 เบื่อหน่าย(เอง) ๘๐๖
 เบื้องต้นแห่งพรหมจรรย์ ๒๓๘

ป

ปราชิตี ๔๑๑
 ปฏิฆานุสสัย ๖๐๕
 ปฏิฆานุสสัยเกิดจากทุกขเวทนา ๑๙๑
 ปฏิฆานุสสัยใช้คำว่า "บรรเทา" ๑๙๑
 ปฏิฆานุสสัยอันใดอันเกิดจากทุกขเวทนา ๔๒๗
 ปัจฉิมมุขปาฐะ ๓๕
 ปัจฉิมมุขปาฐะกับอริยสาวก ๕๐๓
 ปัจฉิมมุขปาฐะทุกสลด - ความเป็นผู้ -
     - ฉลาดในปัจฉิมมุขปาฐะ ๘๑๒

ปัจฉิมมุขปาฐะเกิดได้เสมอ ๑๔๘
 ปัจฉิมมุขปาฐะเกี่ยวกับความเป็น -
     - พระพุทธเจ้า ๔๖๑
 ปัจฉิมมุขปาฐะของการบรรลุนิพพาน ๖๔๓
 ปัจฉิมมุขปาฐะคืออริยญาณธรรม ๑๓
 ปัจฉิมมุขปาฐะจะมีได้แก่ทวาร ๑๔๔
 ปัจฉิมมุขปาฐะซึ่งนำอัสจรรย ๕๘๔
 ปัจฉิมมุขปาฐะดับได้กลางสาย ๑๒๕
 ปัจฉิมมุขปาฐะโดยอนุโลมและปฏิโลม ๕
 ปัจฉิมมุขปาฐะตั้งต้นเมื่อสมันนาหาร -
     - จิตทำหน้าที่ ๒๑๓
 ปัจฉิมมุขปาฐะแต่ละอาการ ๒๔
 ปัจฉิมมุขปาฐะทั้งสายรวมอยู่ใน -
     - ประโยคเดียว ๑๙๕
 ปัจฉิมมุขปาฐะที่ซ่อนอยู่ในปัจฉิม -
     - สมุขปาฐะ ๕๕๔
 ปัจฉิมมุขปาฐะที่ตรัสอย่างเข้าใจง่ายที่สุด ๒๒๘
 ปัจฉิมมุขปาฐะที่ตรัสอย่างย่อที่สุด ๕๗๒
 ปัจฉิมมุขปาฐะที่ตรัสอย่างสั้นที่สุด ๕๗๓
 ปัจฉิมมุขปาฐะที่เป็นส่วนหนึ่งของ -
     - ปัจฉิมมุขปาฐะสวปรกต ๕๙๔
 ปัจฉิมมุขปาฐะที่ยิ่งกว่าปัจฉิมมุขปาฐะ ๖๑๕
 ปัจฉิมมุขปาฐะที่ส่อไปในทางภาษาคน ๗๗๔
 ปัจฉิมมุขปาฐะที่สำคัญอาการหนึ่ง ๔๑๐

ปฏิจจสมุปปาต^๕และปฏิจจสมุปปันน —
 — ธรรมเหล่านั้น ๕๓๔
 ปฏิจจสมุปปาตนาแบบ ๕๔๔
 ปฏิจจสมุปปาตแบบที่ตรัสโดย —
 — พระพุทธเจ้าวิปัสสี ๕๕๕
 ปฏิจจสมุปปาตแบบที่ตรัสเหมือนแบบ —
 — ของพระพุทธเจ้าวิปัสสี ๕๖๔
 ปฏิจจสมุปปาตแบบที่ลงต้นด้วยอารัม —
 — มตเจตนะ — ปกปัป — อนุสสยะ ๕๖๕
 ปฏิจจสมุปปาตแบบไปสุดลงเสีย —
 — เพียงแค่วิญญาน — นามรูป ๓๔
 ปฏิจจสมุปปาตเป็นทางสายกลาง ๑๕
 ปฏิจจสมุปปาตเป็นเบื้องต้นแห่ง —
 — พรหมจรรย์ ๒๓๔
 ปฏิจจสมุปปาตเป็นเรื่องของการปฏิบัติ ๒๕๗
 ปฏิจจสมุปปาตเพื่อความสมบูรณ์ —
 — แห่งอรหัตตผล ๖๔๔
 ปฏิจจสมุปปาตมีเมื่อมีการกระทบ —
 — ทางอายตนะ ๑๒๓
 ปฏิจจสมุปปาตไม่ใช่เรื่องข้ามภพ —
 — ข้ามชาติ ๑๒๓
 ปฏิจจสมุปปาตรอบสุดท้ายของคนเรา ๓๖๗
 ปฏิจจสมุปปาตสลายตัว ๓๔๖
 ปฏิจจสมุปปาตสุดลงเพียงแค่วิญญาน ๕๕๕

ปฏิจจสมุปปาตแห่งภลหวิวาทนิโรธ ๕๕๕
 ปฏิจจสมุปปาตแห่งการขาดที่อิงอาศัย —
 — สำหรับวิมุตติญาณทัศนะ ๖๔๖
 ปฏิจจสมุปปาตแห่งการดับปญฺจ —
 — สัมมยาสังขา ๖๑๒
 ปฏิจจสมุปปาตแห่งการดับอุปาทานสี่ ๖๕๖
 ปฏิจจสมุปปาตแห่งการปฏิบัติชอบ —
 — โดยไตรทวาร ๕๕๗
 ปฏิจจสมุปปาตแห่งการปฏิบัติผิด —
 — โดยไตรทวาร ๕๕๗
 ปฏิจจสมุปปาตแห่งการปรินิพพาน —
 — เจเพาะตนะ ๖๕๔
 ปฏิจจสมุปปาตแห่งการบรรรมาพินกัน ๕๕๔
 ปฏิจจสมุปปาตแห่งการละองค์สาม —
 — คามลัดับ ๓๑๖
 ปฏิจจสมุปปาตแห่งการอยู่ด้วยความ —
 — ประมาท ๖๐๐
 ปฏิจจสมุปปาตแห่งการอยู่ด้วยความ —
 — ประมาทของอริยสาวก ๖๔๔
 ปฏิจจสมุปปาตแห่งการอยู่อย่าง —
 — “คนเดียว” ๕๕๕
 ปฏิจจสมุปปาตแห่งการอยู่อย่างมี —
 — “เพื่อนสอง” ๕๕๗
 ปฏิจจสมุปปาตแห่งความแน่นช้า —
 — แก่การละอนุสัย ๖๐๔

ปฏิจสุมุปาบทแห่งความสิ้นสุดของโลก

๖๕๘

ปฏิจสุมุปาบทแห่งทุกข์พลภาวะของมนุษย์

๕๘๐

ปฏิจสุมุปาบทแห่งบรมสัจจะ ๖๕๑

ปฏิจสุมุปาบทแห่งปฏิสรณาการ ๖๓๕

ปฏิจสุมุปาบทแห่งบัญญัติสัญญา ๖๐๔

ปฏิจสุมุปาบทแห่งบัญญัติสัญญาสงฆา -

- สมุทาจระณะ ๖๐๑

ปฏิจสุมุปาบทแห่งมคสัญญี -

- สัตถันตรกัปปิ ๕๘๑

ปฏิจสุมุปาบทแห่งวิชาและวิมุตติ -

- (โดยสังเขป) ๖๓๑

ปฏิจสุมุปาบทแห่งสัจจานุโพธิและผล -

- ถัดไป ๖๓๖

ปฏิจสุมุปาบทแห่งสุมุตตจิต ๖๕๓

ปฏิจสุมุปาบทแห่งอภิททกาลกริยา ๕๗๔

ปฏิจสุมุปาบทแห่งอารัมมณเลกขณัตตะ

๕๘๕

ปฏิจสุมุปาบทแห่งอาหารของภวตัมหา

๖๒๖

ปฏิจสุมุปาบทแห่งอาหารของวิชา -

- และวิมุตติ ๖๒๘

ปฏิจสุมุปาบทแห่งอาหารของอวิชา

๖๒๒

ปฏิจสุมุปาบทแห่งอาหารสี่ ๕๗๔/๕๗๗

ปฏิจสุมุปาบทอย่างวิธีตามคอบ ๓๖

ปฏิจสุมุปาบทป็นนธรรม ๒๙

ปฏิจสุมุปาบทป็นนธรรมคือบัญญัติปาทานขันธ

๒๐๙

ปฏิญาตำแหน่งจอมโลก ๕๗๔

ปฏิบัติชอบโดยฐานะสาม ๕๘๕

ปฏิบัติดีแล้ว ๓๔๒

ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ๒๖๖/๒๖๘

ปฏิบัติผิดโดยฐานะสาม ๕๘๘

ปฏิบัติเป็นเครื่องสันกรรม ๒๐๓

ปฏิบัติทำให้ถึงความดับไม่เหลือแห่งรูป

๓๓๘

ปฏิบัติทำให้ถึงความดับไม่เหลือแห่ง -

- วิญญาณ ๓๔๑

ปฏิบัติทำให้ถึงความดับไม่เหลือแห่งเวทนา

๓๓๙

ปฏิบัติทำให้ถึงความดับไม่เหลือแห่งสังขาร

๓๔๐

ปฏิบัติทำให้ถึงความดับไม่เหลือแห่งสัญญา

๓๔๐

ปฏิบัติอันให้ถึงความเกิดขึ้นพร้อม -

- แห่งสักกายะ ๕๙๑

ปฏิสธนะ(ที่แล่นไปสู่)ของอินทรีย์ ๖๓๕

ปฏิสธนาการ ๖๓๕

ปฏิสธตาดะในกลางคืน ๖๔๔

ปฐมยามแห่งราตรี ๕

บัญญัติสงฆามีสัญญาเป็นแดนเกิด ๕๙๖

บัญญัติสัญญาสงฆาสมุทาจระณบัญญัติ ๖๐๓

บัญญัติสัญญาสงฆาสมุทาจระณะ ๖๐๑

ปรหมทิกฐัมมนิพพาน ๗๖๓

ประกาศการนับถือศาสนาอื่น ๔๓๐
ประกาศพรหมจักรในท่ามกลางบริษัท

ปริพพาชกทั้งหลายผู้เป็นเจ้าลัทธิอื่น ๆ

๗๗๐

๔๘๐
ประเทศแห่งวิหารธรรม ๑๕๒
ประเพณีซึ่งความเนิ่นช้า(ปัญจะ) ๖๐๑
ประเพณีพรหมจรรย์เพื่อความสิ้นไป—
—แห่งทุกข์ ๓๔๒

ปริยีสนานานัตตะ ๕๘๖
ปริพพานานัตตะ ๕๘๖
ปรุ้งแต่งซึ่งสังฆารอันเป็นบุญ ๔๔๗
ปรุ้งแต่งซึ่งสังฆารอันเป็นอนุญา ๔๔๗
ปรุ้งแต่งซึ่งสังฆารอันมิใช่บุญ ๔๔๗
ปลงชีวิตซึ่งกันและกันว่าจะว่าฆ่าปลา—
—ฆ่าเนื้อ ๕๘๕

ประโยชน์ตน ๔๘๘
ประโยชน์ทั้งสองฝ่าย ๔๘๘
ประโยชน์ที่มุ่งหมายแห่งการพึงธรรม ๕๔๕

ปวีเวกในกลางวัน ๖๔๔
ปัจจัยธรรม ๕๓๗
ปัจจัยการแห่งเวทนา ๑๕๒
ปัจจัยที่ทำให้สัตว์ปรินิพพาน—
—ในทวิภูตรธรรม ๑๘
ปัจจัยที่ทำให้สัตว์ไม่ปรินิพพาน—
—ในทวิภูตรธรรม ๑๘

ประโยชน์เพื่อผู้อื่น ๔๘๘
ประโยชน์แห่งความเป็นพรหมณ์ ๓๔๕
ประโยชน์แห่งความเป็นสมณะ ๓๔๕
“ปราโมทย์คือธรรมเป็นที่เข้าไปตั้ง—
—อาศัยของปติ” ๖๑๘
ปราโมทย์มีสหุทธาเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย ๖๒๑
ปราโมทย์ย่อมเกิด(เอง) ๘๐๕
ปราโมทย์ย่อมมีปติเป็นอันสงส ๘๐๗
ปรารภขันธห้าตามวิธีการของ—

ปัจจัยในภายใน ๓๐๖
ปัจจัย ๒๒ หรือ ๔๑ ปัจจัย ๑๕๖
ปัจจัยแห่งทวิภูตร ๖๒ ๗๑๘
ปัจจัยแห่งวิญญานกัลลวันเป็นสิ่งที่ไม่เที่ยง ๒๕๒
ปัจจัยแห่งสมผัสกัลลวันเป็นสิ่งที่ไม่เที่ยง ๒๕๓

—ปฏิจสุมปบาท ๒๘๖
ปริกรรมอันกระทำดีแล้วในเน่อนาคี ๑๓๒

ปัจฉิมยามแห่งราตรี ๘
ปัญจุปาทานขันธ ๔๒
ปัญจุปาทานขันธทั้งหลาย ๓๓๖
ปัญจุปาทานขันธซึ่งจะมีเมื่อเกิดเวทนา ๒๑๓

ปรินิพพานเฉพาะตน ๔๔๗
ปรินิพพานนั้นคือการสิ้นสุดแห่ง—
—ปฏิจสุมปบาท ๒๐
ปรินิพพานในทวิภูตรธรรม ๑๗

ปัญจุปาทานขันธไม่ก่อเกิดต่อไป ๓๓๕

ปัญจุปาทานขันธไม่อาจจะเกิด ๓๓๕

ปัญจสาธะระบบแห่งทิศทางลมอันถูกต้อง) -

- แปรปรวน ๕๘๑

ปัญญาโดยชอบตรงตามที่เป็นจริง ๖๕๕

ปัญหาคือการแก้ความเป็นปัญหา ๖๕

ปัญหาที่ไม่ควรจะเป็นปัญหา ๖๕

ปัญหาหนักใจต่างๆ ที่เกิดมาจาก "ความ -

- หมายถึง "ของคำว่า "แก - ตาย" ๑๕๒

บัสสัทธิของผู้มีปิตินวปิตแล้ว ๖๔๖

"บัสสัทธิคือธรรมเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย -

- ของสุข" ๖๑๗

บัสสัทธิมีปิตินที่เข้าไปตั้งอาศัย ๖๒๑

บัสสัทธิมีสุขเป็นอันสงสที่มุ่งหมาย ๖๕๐

บัสสัทธิย่อมมีสุขเป็นอันสงส ๘๐๗

บัสสัทธิสัมโพชฌงค์ ๒๘๑

ปิยรูปสาธรูป ๓๐๘

ปิตของผูมีความปรามิทยอันวิบัติแล้ว

๖๔๖

"ปิตคือธรรมเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย -

- ของบัสสัทธิ" ๖๑๗

ปิตมีปรามิทยเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย ๖๒๑

ปิตมีบัสสัทธิเป็นอันสงสที่มุ่งหมาย ๖๕๐

ปิตย่อมเกิดเอง ๘๐๕

ปิตย่อมมีบัสสัทธิเป็นอันสงส ๘๐๗

ปิตสัมโพชฌงค์ ๒๘๐

ปัญญากิจสังขาร ๔๔๘

ปุถุชนต่างจากอริยสาวกในการเสวยเวทนา

๕๒๖

ปุถุชนผู้มีได้สติ ๑๖๔

ปุถุชนผู้ไม่มีการสดับแล้วย่อมเสวยซึ่ง -

- เวทนาทั้งทางกายและทางจิต ๕๒๗

ปุพพัตถกัปปีกวาท ๗๒๖

ปุพพัตถกัปปีกวาท ๑๘ ๗๒๒

ปุพพัตถกัฏฐิ ๔๒๕

ปุพพัตถกัปปีกวาท ๗๒๖

ปุพพัตถกัฏฐิทั้งหลายย่อมไม่มี ๖๕๕

ปุพพัตถกัปปีกวาท ๗๒๖

ปุโรหิต ๑๓๗

เป็นไปอย่างในกัฏฐิธรรม ๑๓๒

เป็นไปอย่างในอปริยาสะ ๑๓๒

เป็นไปอย่างในอุปปัชชะ ๑๓๒

เป็นสมณะหรือไม่เป็นสมณะ ๓๕๓

เป็นสมาธิเอง ๘๐๖

เป็นอิตถาหาโรคมิได้ ๗๕๖

เป็นอันว่าแม้พวกเธอก็กล่าวอย่างนี้ -

- แม้เราก็ก่ออย่างนี้ ๕๙๗

เปิดช่องที่ปิต ๒๐๖

ผ

ผลของการไม่รู้ปัจจุสมุปบาท ๗๓๒

ผลที่เธอพึงหวังได้อย่างใดอย่างหนึ่ง -

- ในสองอย่าง ๕๕๐

ผลอันสงสพิเศษของการเห็น -

- ปัจจุสมุปบาท ๔๒๘

ผัสสนานัตตะ ๕๘๕

ผัสสบัญญัติ ๖๐๓

ผัสสะ ๒๘/๘๕/๑๗๕

ผัสสะกระทบแล้วย่อมคิด(เจตติ) ๒๘๓

ผัสสะกระทบแล้วย่อมจำได้หมายรู้ -

- (สัญญาชาติ) ๒๘๓

ผัสสะกระทบแล้วย่อมรู้สึก(เวทติ) ๒๘๓

ผัสสะเข้ามาย่อมทำให้เวทนาเข้ามา ๔๑

“ผัสสะคือธรรมเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย -

- ของเวทนา” ๖๑๔

ผัสสะคือนิทานสัมภวะ ๒๖๔

ผัสสะคือปัจจัยแห่งกิเลส ๖๒ ๗๑๔

ผัสสะในโลกนี้ย่อมเกิดเพราะอาศัย -

- ซึ่งนามและรูป ๕๘๖

“ผัสสะมีเพราะปัจจัยคือนามรูป” ๓๓/๗๘๘

ผัสสะมีสหพายนะเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย

๖๒๑

ผัสสะหรือเวทนาสร้างกิเลส ๗๒๔

ผัสสะออกไปย่อมทำให้เวทนาออกไป ๔๒

ผัสสะอันเป็นที่ตั้งแห่งทุกข์เวทนา ๓๔

ผัสสะอันเป็นที่ตั้งแห่งสุขเวทนา ๓๔

ผัสสะอันเป็นที่ตั้งแห่งอกุศลสุขเวทนา ๓๔

ผัสสาयตนะทั้งหลาย ๖ ๗๙๐

ผัสสาयตนะทั้งหลาย ๖ ประการ ๑๑๒

ผัสสาयตนะกันทร ๕๕

ผัสสาหาร ๖๕/๓๒๔

แผดผमारและเสนอให้สิ้นไป ๓๐

ผู้กล่าวคำเท็จอยู่เป็นปกติ ๕๓๓

ผู้กล่าวตรงตามที่เรากล่าว ๖๗๑

ผู้กล่าวตามที่ความตริקהไปความ -

- ตรองแล่นไป ๗๔๑

ผู้มีกถาอย่างนี้ ๒๘๕

ผู้เข้าถึงแล้วซึ่งอวิชชา(อวิชชาโคโต) ๔๔๗

ผู้มาสัตว์อยู่เป็นปกติ ๕๓๘

ผู้คงที่(คือไม่เปลี่ยนแปลงอีกต่อไป) ๘๐๔

ผู้ครอบงำมาได้แล้วชนะสงครามแล้ว

๘๐๔

ผู้ควรได้รับการสมมติว่าเป็นพราหมณ์

๓๔๗

ผู้ควรได้รับการสมมติว่าเป็นสมณะ ๓๔๗

ผู้ควรถามปัญหาปวารณานิสสวณัตติ -

- กระเรา ๔๒๖

ผู้ควรถามปัญหาปวารณานิสสวณอนาคต -

- กระเรา ๔๒๗

ผู้จบเวท ๕๕๘

ผู้จะพึงยังจิตของเราให้ยินดีได้ด้วย -

- การพหุกรรมปัญหา ๔๒๖

ผู้ฉลาดในฐานะ ๗ ประการ ๔๕๑

ผู้ฉลาดในปัจจุสมุปบาท ๔๕๒/๔๕๓

ผู้ฉลาดในเรื่องวิบากแห่งกรรม ๑๓๗

ผู้ดับเหินสนิทแล้ว(โดยไม่ต้องตาย) ๘๐๔

ผู้ดื่มสุราและเมรัยอันเป็นที่ตั้งของ -

- ความประมาท ๕๓๔

ผู้ได้เห็นตถาคตผู้เห็นธรรม ๔๓

“ผู้ได้เห็นธรรมผู้เห็นตถาคต”

๔๓/๘๑๑

ผู้ใดเห็นธรรมผู้หนึ่งเห็นเรา ๑๓
 “ผู้ใดเห็นปฏิจลสมุปปาทผู้หนึ่งเห็นธรรม”

๘๑๑

ผู้ใดเห็นเราผู้หนึ่งเห็นธรรม ๑๓
 “ผู้ใดเห็นพระสัทธรรม” ๕๓๗
 ผู้ใดเห็นอยู่ซึ่งพระสัทธรรม ๓๕๓
 ผู้ต้องทำการศึกษา ๒๔๖
 ผู้ต้องเที่ยวแสวงหาครู ๒๔๕
 ผู้ต้องบำเพ็ญความไม่ประมาท ๒๕๖
 ผู้ต้องบำเพ็ญโยคะ ๒๔๗
 ผู้ต้องบำเพ็ญอุปภาวนา ๒๕๐
 ผู้ต้องบำเพ็ญอุสโสฬส ๒๔๙
 ผู้ต้องประกอบกรกระทำอันดีดัด ๒๕๓
 ผู้ต้องประกอบนันทะ ๒๔๘
 ผู้ต้องประกอบวิริยะ ๒๕๒
 ผู้ต้องเพียรแผดเผากิเลส ๒๕๑
 ผู้ต้องอุบรรมสติ ๒๕๔
 ผู้ต้องอุบรรมสัมปชัญญะ ๒๕๕
 ผู้ต้องอยู่ในธรรม ๕๕๘
 ผู้ติดพันในเวทนาสมุทัยเวทนา ๕๒๘
 ผู้ติดพันแล้วด้วยชาติชรา มรณะ โสกะ –
 –ปริเทวะทุกขะโทมนัสอุปายาส –
 –ทั้งหลาย ๕๒๘

ผู้ติดพันแล้วด้วยทุกขะ ๕๒๘

“ผู้ถึงซึ่งกระแสแห่งธรรมแล้ว”

๕๒/๓๕๓/๓๕๕/๓๕๗/๕๓๗

ผู้ถึงพร้อมด้วยสัมมาทิฐิ ๓๓๕

ผู้ถึงพร้อมแล้วด้วยวิชชา ๓ ๑๓๘

“ผู้ถึงแล้วซึ่งกระแสแห่งธรรม”

๕๒/๓๕๕/๓๕๗

ผู้ถึงแล้วซึ่งกระแสแห่งนิพพาน ๕๔๒

ผู้ถือเอาสิ่งของที่เข้าไม่ได้ให้อยู่เป็นปรกติ

๕๓๘

ผู้ที่ประพฤติกิเลสจรรยวบโดยแท้จริง

๓๗๐

ผู้ที่เราควรถามปัญหาปรารภขึ้น –

– ส่วนอดีต ๔๒๖

ผู้ที่เราควรถามปัญหาปรารภขึ้น –

– ส่วนอนาคต ๔๒๗

ผู้เที่ยงแท้ต่อนิพพาน ๕๓๘

“ผู้่นกระทำผู้หนึ่งเสวย(ผล)” ๖๖๘

ผู้บรรลุนิพพานในปัจจุบัน ๔๔๑

ผู้บรรลุแล้วซึ่งนิพพานในทิวธรรม

๔๔๑

ผู้ปฏิบัติดีแล้ว ๓๓๙

ผู้ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมแล้ว ๒๖๖

ผู้ปฏิบัติเพื่อความสันทุกข์โดยชอบ ๓๐๗

ผู้ปฏิบัติเพื่อความสันทุกข์โดยชอบ –

– โดยประการทั้งปวง ๔๔๕

ผู้ปฏิบัติเพื่อเบื้อหนายคลายกำหนด –

– ดับไม่เหลือ ๒๖๖

ผู้ปฏิบัติแล้วเพื่อความดับไม่เหลือ ๓๓๙

ผู้ปฏิบัติแล้วเพื่อความเบื้อหนาย ๓๓๙

ผู้ปฏิบัติแล้วเพื่อความสั่วรอก ๓๓๙

ผู้ปฏิบัติแล้วอย่างสมควรแก่ธรรม ๔๔๕

ผู้ประกอบพร้อมแล้วด้วยความเลื่อมใส—

—อันไม่หวั่นไหว ๙๓

“ผู้ประกอบแล้วด้วยญาณอันเป็นเสขะ”

๔๒/๓๕๓/๓๕๕/๓๕๗/๕๓๗

“ผู้ประกอบแล้วด้วยวิชาอันเป็นเสขะ”

๔๒/๓๕๓/๓๕๕/๓๕๗/๕๓๗

ผู้ประพฤตินิยามทั้งหลายอยู่เป็นปกติ

๕๓๗

“ผู้ประเสริฐมีปัญญาเครื่องฆ่าแรกกิเลส”

๔๒/๓๕๓/๓๕๕/๓๕๗/๕๓๗

“ผู้ประเสริฐมีปัญญาฆ่าแรกกิเลส”

๔๒/๓๕๕/๓๕๗

ผู้ปรารภความเพียรแล้วไม่ย่อหย่อน ๒๘๐

ผู้ปราศจากคัมภีรในภพน้อยและภพใหญ่

๖๐๙

ผู้ปราศจากสัญญา ๕๙๖

ผู้เป็นไปในอำนาจแห่งประโยชน์ ๑๔๑

ผู้ไปด้วยวิชา ๕๕๒

ผู้พ้นวิเศษแล้ว ๓๓๙/๓๔๒

ผู้พิจารณาไคร่ควรอุทธรณ์โดย—

—วิธี ๓ ประการ ๓๔๒/๙๕๑

ผู้เพ่งซึ่งจิตอันตั้งมั่นแล้ว ๒๘๑

“ผู้มาถึงพระสัพพัตถมแล้ว”

๔๒/๓๕๓/๓๕๕/๓๕๗/๕๓๗

ผู้ได้สดับแล้วจะพึงเบือนหน้าได้บ้าง ๓๘

ผู้มกัลยาณมัตตะ ๓๒๑

ผู้มีการบรรลุอันใหญ่หลวง(มหาวิคโม)

๕๔๓

ผู้มีการอยู่อย่างผู้เดียว ๕๙๘

ผู้โกสัชชะ ๓๑๙

ผู้มีความเกียจคร้าน ๔๘๗

ผู้มีความเพียรอันปรารภแล้ว ๕๘๗

ผู้มีความร่าเริงอันตัดขาดแล้ว ๖๐๕

ผู้มีความรู้ยิ่งอันใหญ่หลวง(มหาวิคโม)

๕๔๓

ผู้มีจักขุอันเป็นทิพย์บริสุทธิ์กว่าจักขุ—

—ของสามัญมนุษย์ ๔๒๖

ผู้มจิตตงมัตแล้วในสติปัญญา ๔ ๒๗๘

ผู้มเจตโสณินัตตา ๓๑๙

ผู้มเจตโสวิกเขปะ ๓๑๙

ผู้มีทิวฐิตำเนินไปตรงแล้ว ๙๓

ผู้มทุกขจิตย่อมไม่ตั้งมั่น ๖๔๕

ผู้มทสสัสสะ ๓๑๙

ผู้มทรกสินแล้ว ๕๓๘

ผู้มปฏิฆะเพราะทุกขเวทนา ๕๒๗

ผู้มปมาทะ ๓๑๙

ผู้มปรกติเห็นโดยความเป็นอัสสาทะ

๑๓๙/๒๑๙/๓๗๖

ผู้มปรกติเห็นโดยความเป็นอาทีนวะ

๑๔๐/๒๓๑/๓๗๗

ผู้มปรกต้อยด้วยความประมาท ๖๐๐

ผู้มปรกต้อยด้วยความไม่ประมาท ๖๐๑

ผู้มปัญญา ๒๗๑

ผู้มปามิตตตตา ๓๑๙

ผู้มผัสสะบังหน้า ๕๕๔

ผู้มภยเฉพาะหน้า ๔๕๓

ผู้มีสติมีสุขในภายใน ๒๗๙
 ผู้มีสัญญาด้วยสัญญาปรกติ ๕๙๖
 ผู้มีสัญญาด้วยสัญญาปริต ๕๙๖
 ผู้มีสัญญาว่า“มีที่สุดในเบื้องบน –
 –และเบื้องต่ำอยู่ในโลก” ๗๔๑
 ผู้มีสัญญาว่า“มีที่สุดในโลก” ๗๔๐
 ผู้มีสัญญาว่า“ไม่มีที่สุดในเบื้องขวาง –
 –รอบตัวอยู่ในโลก” ๗๔๑
 ผู้มีสัญญาว่า“ไม่มีที่สุดในโลก” ๗๔๐
 ผู้มีวจจก ๓๑๙
 ผู้มีสติ ๓๒๒
 ผู้มีสมาธิปฏิ ๙๓
 ผู้มีหิริมโอดตปปะ ๓๒๑
 ผู้มีอนปรามกจิตตะ ๓๒๒
 ผู้มีอนนจิตตะ ๓๒๒
 ผู้มีอภิชิตตจิตตะ ๓๒๒
 ผู้มีหิริกะมโอดตปปะ ๓๑๘
 ผู้มีอุปมาทะ ๓๒๑
 ผู้มีอรรถวิริยะ ๓๒๑
 ผู้มีอุปสรรค ๕๔๓
 ผู้มีอุปทวะ ๕๕๓
 ผู้มีอุปทานยอมไม่ปรีนิพพาน ๑๘
 ผู้มีอุปารมกจิตตดา ๓๑๙
 ผู้ไม่เข้าถึงซึ่งการถูกนับว่าเป็นอะไร ๕๕๘
 ผู้ไม่ติดพันในเวทนาเสวยเวทนา ๕๒๙
 ผู้ไม่ติดพันแล้วด้วยชาติชรามรณะโสกะ –
 –ปรีทวะทุกขะโทมนัสอุปายาส –
 –ทั้งหลายน ๕๒๕

ผู้ไม่ติดพันแล้วด้วยทุกข์ ๕๒๙
 ผู้ไม่ประมาณมีความเพียรเผากิเลส –
 –มีตนส่งไปแล้ว ๒๘๖
 ผู้ไม่มีภัยเฉพาะหน้า ๕๕๓
 ผู้ไม่มีวิจกจก ๓๒๒
 ผู้ไม่มีวิตกไม่มีวิจารณ์ ๒๗๙
 ผู้ไม่มีสัญญา ๕๙๖
 ผู้ไม่มีอุปสรรค ๕๕๓
 ผู้ไม่มีอุปทวะ ๕๕๓
 ผู้ไม่มีอุปทานยอมปรีนิพพาน ๑๘
 ผู้ไม่ปฏิบัติอุบายโดยอาการ –
 –แห่งอริยสัจสี่ ๓๗๘
 ผู้ไม่ร้อมกระทำซึ่งอุปธิ ๕๕๑
 ผู้ไม่รู้ดีกว่ามีอดีตหรืออนาคต ๔๒๗
 “ผู้ยืนอยู่จุดประตู่แห่งอมตะ”
 ๕๒/๓๕๓/๓๕๕/๓๕๗/๕๓๗
 ผู้ระลึกถึงซึ่งนรีที่เคยอยู่อาศัยในภพก่อน
 ๔๒๖
 ผู้รู้ทั่วถึงแล้วจึงเสพ ๕๕๘
 ผู้ปฏิบัติอุบายโดยอาการ –
 –แห่งอริยสัจสี่ ๕๓๒
 ผู้พร้อมเฉพาะแล้ว ๕๓๕
 ผู้ละเสียได้แล้วซึ่งความยินดีและ –
 –ความยินร้าย ๓๘๖
 ผู้วิฤตสัญญา ๕๙๖
 ผู้วิฤตสัญญา ๕๙๖
 “ผู้สมบูรณ์แล้วด้วยทศสนะ”
 ๕๒/๓๕๓/๓๕๕/๓๕๗/๕๓๗

“ผู้สมบุรณ์แล้วด้วยทวิภูฏี”

๔๒/๓๕๓/๓๕๕/๓๕๗/๕๓๗

ผู้สัญญาสัญญา ๕๓๖

ผู้เสร็จกิจในปัจจุสมุปบาท ๕๔๑

ผู้แสดงธรรมโดยหลักปัจจุสมุปบาท ๕๔

ผู้หมดความสงสัยอันเป็นเหตุให้ถามว่า—

—อะไรเป็นอย่างไร ๖๐๕

ผู้หมดสิ่งปรารถนาตบสนิพไม่มีส่วน—

—เหลือ ๕๕๔

ผู้ยังลงในธรรมวินัยนี้ ๓๓๓

ผู้หลักเรือนย่อมรู้ชัดตามที่แท้จริง ๒๕๘

ผู้เห็นชัดปัจจุสมุปบาทโดยวิธีแห่ง—

—อริยสัจสี่ ๕๓๒

ผู้เห็นปัจจุสมุปบาท ๑๓๗

ผู้สัญญา ๕๓๖

ผู้ช่วยด้วยความประมาท ๖๔๕

ผู้ช่วยด้วยความไม่ประมาท ๖๔๔/๖๔๕

ผู้อยู่เหนืออิทธิพลของอดีตและอนาคต

๔๒๗

ผู้อยู่อเนกขา ๒๐๕

ผู้อนัตตหาและทวิภูฏีไม่อาศัยแล้ว ๖๕๙

ผู้อนัตตหาและทวิภูฏีอาศัยแล้ว ๖๕๙

ผู้อนัตตหาอาศัยไม่ได้ ๕๕๘

ผู้อนพรหมนันทนิมิตแล้ว ๗๓๖

ผู้อนเวทนาจากอวิชชาสัมผัสถูกต้องแล้ว

๓๖๕

ผู้อนเวทนาที่เกิดแต่อวิชชาสัมผัส—

—ถูกต้องแล้ว ๑๙๒

“ผู้อนกระทำผู้อนเสวย(ผล)” ๖๖๙

ผู้เฝ้าบิณฑบาตพร้อมด้วยกามคุณห้า ๑๕๐

ผ

ผาแตกลงมาอย่างไม่เหมาะสม ๕๘๑

ผืนดินหนึ่งที่เราซ่อนขึ้นด้วยปลายเล็บ

๔๓๕

พ

พยากรณ์โดยปริยายใดปริยายหนึ่ง ๗๒

พยากรณ์อรหัตตผล ๗๒

พยากรณ์อรหัตตผลในสำนักพระพุทธเจ้า

๓๖๒

พยาปาทวิตก ๑๔๒/๕๘๘

พยายามให้ยิ่งขึ้นไปเพื่อวิเวกในกลาง—

—วันเพื่อปฏิบัติสถานะในกลางคืน ๖๔๔

พรหม ๔๑๑

พรหมจรรย์ตั้งมั่นและรุ่งเรืองแล้ว ๒๖๕

พรหมจรรย์ที่ทั้งเทวดาและมนุษย์—

—สามารถประกาศได้ด้วย ๒๖๕

พรหมจรรย์มีลักษณะน่าตม—

—เหมือนอัมฤต ๔๘๗

พรหมจรรย์แผ่ไพศาล ๒๖๕

พรหมจรรย์มีนิพพานเป็นที่ตั้งลง ๖๓๕

พรหมจรรย์(ศาสนานี้)จะพึงมั่นคง—

—ตั้งอยู่นาน ๔๑๒

พระมหจรรย์อันเป็นเครื่องเจาะแทงกิเลส

๒๗/๓

พระมหจรรย์อันภิกษุนี้ไม่ได้อยู่ประพาศ

๕๐๙

พระมหจรรย์อันเราอยู่จบแล้ว ๑๔๔

พระมหจรรย์วส ๓๔๒

“พระมหาธิ” ๗๓๑

พระมห, สักกะของท่านผู้ ๑๓๘

พระจันทร์และพระอาทิตย์ก็ไม่มีขึ้นไม่ตก

๑๐๗

พระพุทธรักษา ๔๘๕

พระพุทธรเจ้ามีพระนามว่าเมตเตยย -

- สัมมาสัมพุทธะ ๕๘๕

พระราชา ๑๓๗

พระโสธบัน ๕๓๒

พระโสธบันเป็นผู้เป็นสัตว์ที่ขัดคุปรมะ ๔๓๕

พระอรหันต์ ๔๑๖

พระอรหันต์ผู้ถึงซึ่งความสิ้นเชิงแห่งสิ่ง -

- พังปวง ๓๓๗

พราหมณ์ ๑๓๗

พราหมณ์บางพวกที่กล่าวสอนเรื่องกรรม

๖๗๐

พราหมณ์และคหบดีทั้งหลายไม่ตั้งอยู่ -

- ในธรรม ๕๘๑

พลญาณ ๑๐ ๔๗๔

พลถึงซึ่งความเต็มรอบ ๓๓๖

พวกกัมมวาที ๖๗๒

พวกกัมมวาทีกับหลักปัจฉิมรับบาท ๖๗๒

พวกฉลาดพูดกล่าวถึงชั้น “อนุปาทิเสส”

๕๔๖

พวกเทพทั้งหลายมีชื่อว่าอัญญิสต์ ๗๔๗

“พวกเรอก็กกล่าวอย่างนี้; แม้เราก็กกล่าว -

- อย่างนี้” ๕๔๔

พวกเรอทั้งหลายก็กล่าวอย่างนั้น, -

- แม้เรอตถาคคก็กล่าวอย่างนั้น ๕๒๘

พวกบุพพันต์ก็ปิกวาท ๗๔๘

พวกหนึ่งๆ ถือเอาเพียงส่วนหนึ่งๆ -

- ของเรื่องนั้นมายืนยัน ๗๗๓

พวกหนึ่งๆ ย่อมข้องอยู่ในทิวาหนึ่งๆ

๗๗๓

พวกอริจสมุปปันนิกวาท ๗๔๘

พ่อค้า ๑๓๗

พิจารณาไคร่กรรมธรรมโดยความ -

- เป็นธาตุ ๓๔๒/๕๕๑

พิจารณาไคร่กรรมธรรมโดยความ -

- เป็นปัจฉิมรับบาท ๓๔๒/๕๕๑

พิจารณาไคร่กรรมธรรมโดยความ -

- เป็นอายตนะ ๓๔๒/๕๕๑

พิจารณาสภาวะธรรมตามวิธีปัจฉิมรับบาท

๓๓๗

พิจารณาหาความสมดุลแห่งธรรม ๖๓๗

พึงปล่อยวางได้บ้างในกายอันเป็นแท้ -

- ประชุมแห่งมหากาตทั้งสี่ ๓๘๑

พืชพรรณข้าวแกและสุกไม่สม่ำเสมอ ๕๘๑

พืชมีมูลอันขาดแล้ว ๑๓๕

พนททกรรมจะให้ผลแก่ผู้กระทำ ๑๓๖

พุทธศาสนาเปลี่ยนไปจากศาสนาอื่น ๑๘๘
 พุทธวจนฉบับปฐก ๕๔๐/๖๔๕
 พุทธหรือสอนกันอยู่โดยไม่ยอมให้มีการ -
 - วิพากษ์วิจารณ์ ๒๘๑
 เพราะเข้าไปยึดถือซึ่งรูป ๑๐๗/๑๐๙
 เพราะความเกิดขึ้นแห่งธรรมเป็นเครื่อง -
 - ทำความสะดุ้ง ๓๐๐
 เพราะความคล้ายกำหนดน้อยหมลุดพัน ๓๔๖
 เพราะตณฺหมีอุปธิจึงมี ๓๐๗
 “เพราะอาศัยการได้จึงมีความปลงใจรัก” ๕๕๓
 “เพราะอาศัยการแสวงหาจึงมีการได้” ๕๕๓
 “เพราะอาศัยความกำหนดด้วยความ -
 - พอใจจึงมีความสยบมัวเมา” ๕๕๒
 “เพราะอาศัยความจับบอจับใจ -
 - จึงมีความตระหนั” ๕๕๑
 “เพราะอาศัยความตระหนั -
 - จึงมีการทวงกัน” ๕๕๑
 “เพราะอาศัยความปลงใจรักจึงมี -
 - ความกำหนดด้วยความพอใจ” ๕๕๒
 “เพราะอาศัยความสยบมัวเมาจึงมีความ -
 - จับบอจับใจ” ๕๕๒
 เพราะอาศัยซึ่งธาตุ ๖ ประการการก้าว -
 - ถึงสุคติวิสัยมี ๘๑/๑๑๕
 “เพราะอาศัยตัณหาจึงมีการแสวงหา” ๕๕๕

เพราะอุปธิมีชรามรณะจึงมี ๓๐๗
 เพลิดเพลินเพราะสรวเสริญเมาหมก ๑๘/๑๕๑
 เพลินอย่างยิ่งซึ่งคืน ๔๑๑
 เพื่อความดำรงอยู่ของภุตสัตว์ ๖๕/๓๒๓
 เพื่อนสองที่เข้าไปอยู่ถึงภายในจิต ๕๕๘
 เพื่อนสองในภาษาธรรม ๕๕๘
 เพื่อประโยชน์ให้สุขแก่เทวดาและ -
 - มนุษย์ทั้งหลาย ๘๑๒
 เพื่ออนุเคราะห์แก่สัมภเวสีสัตว์ ๖๕/๓๒๓
 โภชนงค์ ๗ ประการ ๖๓๔
 “โภชนงค์ทั้งหลาย ๗ ประการ” ๖๒๘

ฟ

ฟุ้งร่วมของสัตว์บุรุษ ๒๖๘
 ไฟ ๔๑๑

ภ

ภพ ๒๗/๘๕
 ภพเข้ามาช่วยทำให้ชาติเข้ามา ๕๑
 “ภพคือธรรมเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย -
 - ของชาติ” ๖๑๘
 ภพชาติมีทุกคราวที่สัตว์นั้นในเวทนา ๑๕๒
 “ภพเป็นอย่างไร” และ “ภพเป็นของใคร” ๖๗๘

“ภพมีเพราะปัจจัยคืออุปาทาน” ๓๒
 ภพมีอุปาทานเป็นเหตุเข้าไปตั้งอาศัย ๖๒๑
 ภพมีอุปาทานเป็นเหตุให้เกิด ๗๓
 ภพใหม่เกิดขึ้น ๑๖๙
 ภพออกไปย่อมทำให้ชาติออกไป ๔๒
 ภพดับเห็นพั่งมีต่อภายหลัง ๖๒๖
 ภพปฏิรูป ๑๔๒
 ภพราคะนุสัย ๖๐๕
 ภยเวร ๕ ประการ ๕๓๘
 ภยทั้งหลาย ๔๕๒
 “ภาวณา” ย่อมมีเพราะการตั้งจิตไว้ ๒๗๙
 ภาวะเป็นที่รักเป็นที่ยินดีในโลก ๓๐๘
 ภาษาปัจจุสมุปบาท ๑๓๑
 “ภิกษุธรรมกถึก” ๕๒๐
 ภิกษุนี้ชื่อว่าอยู่ไกลจากเรา ๑๓
 “ภิกษุผู้บรรลุแล้วซึ่งนิพพานใน –
 – ที่ภูธรรวม” ๕๒๑
 “ภิกษุผู้ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมแล้ว” ๕๒๐
 ภิกษุภิกษุณีอุปาสกอุปาสิกา ๔๖๙
 ภิกษุผู้มีจิตหลุดพ้นโดยชอบ ๒๐๕
 ภิกษุ ๖๐ รูปบรรลุอรหัตตผล ๔๙๒
 ภูตสัตว์ทั้งหลาย ๖๕/๔๑๑
 ภูตแห่งภูตทั้งหลาย ๗๘๐
 ภูตะ ๖๖

ม

มนุษย์ ท. กิณห์ญาที่เรียกว่าภูตฤๅษกะ ๕๘๔

มนุษย์มีอายุขัยลดลงมาเหลือเพียง ๑๐ ปี ๕๘๔
 มนุษย์หลายคนไม่เชื่อว่ามวงแห่ง –
 – สัตถันตรกัปปี ๕๘๕
 มนุษย์แห่งพวกมนุษย์ทั้งหลาย ๗๘๐
 มโนปโทสิกา ๗๓๙
 มโนพิจารณาทั้งหลาย ๑๘ ประการ ๑๓๓
 มโนเมโนทวารที่ทำหน้าที่อยู่ด้วยอวิชชา ๑๖๐
 มโนมัย ๑๖๕
 มโนย่อมเข้าไปเกี่ยวในกลิ่น ๑๑๔
 มโนย่อมเข้าไปเกี่ยวในสัมผัสมารมณ ๑๑๔
 มโนย่อมเข้าไปเกี่ยวในรส ๑๑๔
 มโนย่อมเข้าไปเกี่ยวในรูป ๑๑๔
 มโนย่อมเข้าไปเกี่ยวในสัมผัสทางผิวหนัง ๑๑๔
 มโนย่อมเข้าไปเกี่ยวในเสียง ๑๑๔
 มโนสังขาร(อำนาจที่เกิดการเป็นไป –
 – ทางใจ) ๑๖๒
 มโนสัญญาเจตนาหาร ๖๕/๓๒๕
 มรตนะ ๒๗
 มหาคิโม ๕๔๓
 มหาพรหมเป็นผู้ครอบงำสัตว์ทั้งหลาย ๗๓๖
 มหาภิกขุโย ๕๔๓
 มหาภูตทงส์ ๒๘
 มหาภูตรูป ๓๓๘
 มัชฌิมยามแห่งราตรี ๗

มีนทะเลอุปมาแห่งพรหมจรรย์ ๔๘๗
 มีนคงดูการดำรงอยู่ของเสาระเนียด ๑๐๗
 มีนาคูเสีย ๖๐๕
 มารดาบิดาอยู่ร่วมกันด้วย ๑๕๐
 มารดามีระตุดด้วย ๑๕๐
 มีคณัฐผู้สัดถันตรกปี ๕๘๑
 มีจฉาภิภูฏี ๖๖๕
 มีจฉาภิภูฏีตุงเสาระเนียด ๖๕๐
 มีจฉาภิภูฏี ๒๕๗
 “มิใช่ความทุกข์ไม่มีที่แท้ความทุกข์มีอยู่” ๖๖๘
 มีจิตปักลงไปในอเนกสิ่งในสิ่งใดอยู่ ๖๖๖/๑๖๕
 มีใจปัดแล้วกายย่อมว่าง ๒๗๙
 มีแต่ธรรมชาติที่เป็นปฏิจักษุเป็นน -
 -ธรรมชาติอย่างหนึ่ง ๖๘
 มีนพพานเป็นที่สุด ๖๓๕
 มีนพพานเป็นที่ยังลง ๖๓๕
 มีนพพานเป็นเบื้องหน้า ๖๓๕
 มีปรกติเข้าไปเพ่งโทษซึ่งกันและกัน -
 -อยู่เกินเวลา ๗๓๘
 มีปรกติไหลนอง ๑๐๑
 มีปราโมทย์แล้วมีตัณหาเกิดขึ้น ๒๗๙
 มีพระผู้มีพระภาคเป็นทพ ๓๘๔
 มีพระผู้มีพระภาคเป็นผู้นำ ๓๘๔
 มีพระผู้มีพระภาคเป็นมุต ๓๘๔
 มีภพจึงมีชาติ ๔๒๑

มีสติอยู่ในลักษณะที่อาสวะทั้งหลาย -
 -จะให้ลไปตามไม่ได้ ๗๖
 มีสวนขรรค์อันเราเจื่อนออกสิ้นแล้ว ๔๘๖
 มีหลักว่าไม่มีตนเองไม่มีผู้อื่น ๖๘
 มีอยู่ในโลกตามประสาของมันเป็น ๒๗/๑
 มีวิชาเป็นเครื่องห่อหุ้ม ๓๓๑
 มีเหตุแห่งการทะเลาะวิวาท ๔๙๔
 มีแห่งความทุกข์ ๔๑๕
 เมื่อข้อแขนขาทั้งหลายมีอยู่ ๑๕๖
 เมื่อข้อแขนขาทั้งหลายไม่มี ๑๕๗
 เมื่อความพยายามเป็นสัมมววายามะ ๓๓๕
 เมื่อใจหวั่นไหวที่เดียวก็ใจหวั่นไหวในชาตินั้น ๗๓๐
 “เมื่อจะเกิดทุกข์เท่านั้นย่อมเกิดขึ้น -
 - เมื่อจะดับทุกข์เท่านั้นย่อมดับ” ๖๖๖
 เมื่อจักขุไม่มีอยู่ ๑๕๖
 เมื่อจักขุไม่มี ๑๕๗
 เมื่อจิตไม่ได้รับการรักษา ๕๗๙
 เมื่อท้องไส้มีอยู่ ๑๕๖
 เมื่อท้องไส้ไม่มี ๑๕๗
 เมื่อทฐิเป็นสัมมาทฐิ ๓๓๕
 เมื่อทุกข์เวทนาถูกต้อง ๑๘๘/๑๔๕
 เมื่อทุกข์เวทนาถูกต้องอยู่ ๓๔๓
 เมื่อทุกข์เวทนาถูกต้องอยู่, ก็ไม่เศร้าโศก ๕๒๙
 เมื่อเท้าทั้งหลายมีอยู่ ๑๕๖
 เมื่อเท้าทั้งหลายไม่มี ๑๕๗

เมื่อเหี่ยวงิ้วอยู่ในที่ทั่วๆ ไปก็งิ้ว -

- อยู่ในเข้านั้น ๘/๓๐

เมื่อนามรูปเป็นสิ่งที่อริยสาวกกำหนด -

- รู้ได้แล้ว ๓๒๗

เมื่อเบ้าหน้าย่อมคล้ายกำหนด ๓๔๖

เมื่อภูตจะความเป็นภพนั้นมียุ -

- สหายตนระย้อมมี; ๘๐๐

เมื่อมือทั้งหลายมียุ ๑๕๖

เมื่อมือทั้งหลายไม่มี ๑๕๗

เมื่อไม่ยึดมั่นย่อมไม่สะดุ้ง ๑๘๗

เมื่อไม่รู้ไม่เห็นตามที่เป็นจริงย่อมกำหนด

๒๑๓

เมื่อไม่สะดุ้งย่อมปรีดีพยานเฉพาะตน

๑๘๗

เมื่อยังไม่ถึงประโยชน์อันบุคคลจะลู่ได้

๔๘๗

เมื่อยึดถือก็ยึดถือรูปเวทนามัญญาสังขาร -

- วิญญาณ ๑๔๓

เมื่อรู้เท่าทันเวทนาในปัจจุจฉสมุปปาต

๓๔๓

เมื่อวิญญาณนั้นไม่ตั้งขึ้นเฉพาะไม่เจริญ -

- งอกงามแล้ว ๕๘๑

เมื่อเวทนามันไม่ใช่ทุกข์ไม่ใช่สุขถูกต้อง

๑๘๘/๓๔๕

เมื่อเวทนามันไม่ใช่ทุกข์ไม่ใช่สุข -

- ถูกต้องอยู่ ๓๔๓/๓๔๕

เมื่อสติเป็นสัมมาสติ ๓๓๖

เมื่อสมาธิเป็นสัมมาสมาธิ ๓๓๖

เมื่อสุขเวทนามถูกต้อง ๑๘๘/๓๔๕

เมื่อสุขเวทนามถูกต้องอยู่ ๓๔๓

เมื่อโสดะมีอยู่ ๑๕๖

เมื่อโสดะไม่มี ๑๕๗

เมื่ออนุสัยก่อขึ้น ๑๖๖/๑๖๗/๑๖๘

เมื่ออารมณ์ไม่มี, ความตั้งขึ้นเฉพาะ -

- แห่งวิญญาณย่อมไม่มี ๕๗/๑

แม่โคนมที่ปราศจากหนึ่งห่อหุ้ม ๓๒๔

แม่นักไม่ไหล ๑๐๗

แม่จะอยู่ห่างกันร้อยโยชน์ ๑๓

แม่ธมมัญญิตติญาณก็มีความสิ้นไป -

- เสื่อมไป...เป็นธรรมดา; ๓๕๘

แม่ธมมัญญิตติญาณในกรณีนี้มีความ -

- สิ้นไป...ดับไปเป็นธรรมดา ๓๖๒

แม่ในกาลอติยาวนานฝ่ายอดีต ๓๕๘/๓๖๑

แม่ในกาลอติยาวนานฝ่ายอนาคต

๓๕๘/๓๖๑

แม่พระพุทธรูปองค์ที่ทรงสาธยาย -

- ปัจจุจฉสมุปปาต ๘๖๑

แม่เพียงอาการเดียวก็เรียกว่า -

- ปัจจุจฉสมุปปาต ๓๔

แม่จะเป็นเหตุเพื่อความเกิดขึ้นแห่งกรรม

๑๓๑

แม่กระทำกรรมใหม่และกรรมเก่า -

- สิ้นไปด้วย ๒๐๓

แม่ขังใจในอาสวะที่พระสมณะกล่าวแล้ว

๘/๖

แม่คิดโนเจตติถึงสิ่งใด ๑๖๘

ไม่ฉลาดในธรรมของพระอริยเจ้า ๑๖๔

ไม่ฉลาดในธรรมของสัปบุรุษ ๑๖๔

ไม่ดำริใน ปกปเปิดถึงสิ่งใด ๑๖๕

ไม่ดูหมิ่นซึ่งตนเอง ๗๖

ไม่ได้รับการแนะนำในธรรมของ -

- พระอริยเจ้า ๑๖๔

ไม่ได้รับการแนะนำในธรรมของสัปบุรุษ

๑๖๔

ไม่ตั้งสยบอยู่ในภายใน ๒๕๔

ไม่เข้าไปเพื่อการเกิดใหม่แห่งผัสสายนะ

๕๓๐

ไม่เป็นวิสัยที่จะหยั่งลงง่ายแห่งความตรึก

๕๓๓/๖๓๗

ไม่ผลิตผลิติน ไม่ปราศรเสริญ -

- ไม่เมาหมกอยู่ ๑๓๐

ไม่ฟังไปไม่ชานไปในภายนอก ๒๕๕

ไม่มีกุลเชฏฐาปายนธรรม ๕๘๔

ไม่มีคำพูดว่ากุศล ๕๘๔

ไม่มีคำพูดว่าเมฆของครุ ๕๘๔

ไม่มีคำพูดว่าแม่น้ำชายนน้ำหญิง ๕๘๔

ไม่มีใจผิงลงไปใน อนุสติในสิ่งใด ๑๗๐

“ไม่มีตนเองไม่มีผู้อื่นที่ก่อทุกข์” ๖๖๗

ไม่มีตนเองไม่มีผู้อื่นที่ก่อสุขและทุกข์ ๖๘

ไม่มีทวนอันบุคคลบริจาคนแล้ว ๑๐๘

ไม่มีผู้หนึ่งหรือผู้อื่น ๖๒

ไม่มีสิ่งใดเกิดหรือดับได้โดยลำพัง -

- ตัวมันเอง ๑๕/๖๑

ไม่มีสิ่งใดยึดถืออยู่จากเบญจหาโทษมิได้

๑๔๓

ไม่มีเหตุ ไม่มีปัจจัยสัตว์ทั้งหลายกับวิสุทธิ

๖๕๖

ไม่มีเหตุ ไม่มีปัจจัยสัตว์ทั้งหลาย -

- ก็เศร้าหมอง ๖๕๖

ไม่ยกย่องสรรเสริญมีแต่ยถาธรรม -

- (ความเคารพเกื้อกูลต่อมารดา) ๕๘๔

ไม่ยินดีในการร่าเริงเล่นหัวจนเกินเวลา -

- สติย่อมไม่หลงลืม ๗๓๗

ไม่ล่วงพ้นซึ่งสังสารที่เป็นอภัยทุกติ -

- วินิปาต ๑๕

ไม่ลงเลงสยว่าอาตมะทั้งหลายละแล้ว -

- หรือยัง ๗๖

ไม่สะดุ้งเพราะเหตุ ไม่มีความยึดมั่นถือมั่น

๒๕๕

ไม่เห็นพระอริยเจ้า ๑๖๔

ไม่เห็นสัปบุรุษ ๑๖๔

ไม่ตองอันเสียดสีกันไปมา ๓๔

ย

ยถาภูตญาณทัสสนะของผู้มีสัมมามาริ -

- อันวิบัติแล้ว ๖๔๗/๖๔๘

“ยถาภูตญาณทัสสนะคือธรรมเป็นที่ -

- เข้าไปถึงอาศัยของนิพพิทา” ๖๑๗

ยถาภูตญาณทัสสนะมีนิพพิทาเป็น -

- อาณิสสที่มุ่งหมาย ๖๕๐

ยถาภูตญาณทัตตสวามีสมาธิเป็นที่เข้าไป -

- ตังอาคัย ๖๒๑

ยถาภูตญาณทัตตสวามีสมาธิเป็นที่เข้าไป -

- อานิสงส์ ๘๐๗

ยถาภูตสัมมปปัญญา ๓๔๓

ยถาภูตสัมมปปัญญาแม้ที่ยังเป็นเศษะ -

- เป็นอย่างน้อย ๒๘๒

ยถาภูตสัมมปปัญญาไม่ต้องอาศัยเหตุ -

- ๕ ประการ ๒๘๕

“ย่อมชาตสุญฺหิตาไปมิได้มีอยู่ภายหลัง -

- แต่กาลตาย” ๖๔๔

“ย่อมพิจารณาโดยประจักษ์” ๑๔

ย่อมผลิตเพณีนพราศรรเสริญเมวมกอยู่

๑๒๘

ย่อมรู้ทั่วถึงเนื้อความแห่งภาสิตได้ -

- แม้ด้วยอุปมา ๕๑๔

“ย่อมเห็นซึ่งพระสัทธรรมนี้” ๔๒

ยักษ์แห่งพวักษ์ทั้งหลาย ๗๘๐

ยากนักที่จะเห็นนิพพาน ๕๓

ยากนักที่จะเห็นปัจจุสมุปปาท ๕๓

ยินคียินรายอยู่เสวยซึ่งเวทนา ๑๕๑

ยินยอมข้อที่ควรยินยอม ๒๐๒

ยิตถิอากายเป็นตัวตน ๓๘๑

ยิตถิจิตเป็นตัวตน ๓๘๑

ยิตถิอากายเป็นตัวตนยังดีกว่า ๓๘๔

ยิตถิอากายเป็นตัวตนไม่ดีเลย ๓๘๗

“ยื่นอยู่จตุประตุแห่งอมตะ” ๔๒/๓๕๕

โยคะเพื่อใหรู้ในธรรมระณะ ๒๔๗

“โยนิโสมนสิการ” ๖๒๘

โยนีประมุขทั้งหลาย ๖๔๗

ร

รตังห้าไม่ปรากฏ ๕๘๔

รอบรู้ซึ่งธรรมทั้งปวง ๒๘๐

รอบรู้ในเรื่องอันเกี่ยวกับอุปาทาน ๓๔๗

รอยทางเก่า ๒๖๓

รอยทางเก่าที่เคยเป็นหนทางเก่า ๔๖๗

รอยแห่งพระพุทเจ้าองค์ก่อน ๆ ๔๖๑

ระบบพหุภพวิสัยที่แตกต่างกัน ๓๔๒

ระลึกถึงขั้นที่ที่เคยอยู่ในภพก่อน ๓๖๕

ระหว่งแห่งโลกทั้งสอง ๖๕๔

รากฐานของปัจจุสมุปปาท ๕๑๐

รากฐานของปัจจุสมุปปาททางฝ่าย -

- การปฏิบัติ ๓๘๐

รากฐานแห่งปัจจุสมุปปาท

๓๘๐/๔๐๔/๕๐๔

ราคะที่มีเบญจกามคุณเป็นแดนเกิด ๓๒๕

ราคานุสัย ๖๐๔

ราคานุสัยเกิดจากสุขเวทนา ๑๘๑

ราคานุสัยทรงใช้คำว่า “ละ” ๑๘๑

ราคานุสัยอันได้อันเกิดจากสุขเวทนา

๕๒๘

ราชยุตต์เข้าราชการไม่ต้องอยู่ในธรรม

๕๘๐

ราชาไม่ตั้งอยู่ในธรรม ๕๘๐
 รูป ๒๘/๘๕
 “รูป(กาย)” ๒๐๗
 รูปฉันทะ ๕๘๖
 รูป(โดยละเอียด)เป็นอย่างไรเล่า? ๓๓๘
 รูปทั้งหลายทั้งที่เป็นอดีตอนาคตและ –
 – ปัจจุบัน ๖๐๑
 รูปที่เห็นแล้ว ๔๑๒
 รูปที่อาศัยมหาภูตทั้งสี่ ๒๘
 รูปที่อาศัยมหาภูตรูป ๓๓๘
 รูปธาตุ ๕๘๖
 รูปปริยเยสนา ๕๘๖
 รูปปริพาหะ ๕๘๖
 รูปภพ ๒๗/๘๗
 รูปลาภะ ๕๘๖
 รูปสังกัปปะ ๕๘๖
 รูปสัญญา ๕๘๖
 รูปสัมผัสสชาเวทนา ๕๘๖
 รูปสัมผัสสละ ๕๘๖
 รูปจอร์ปจอตตาภิภู ๗๑๕
 รูปอิตตาภิภู ๗๑๓
 รูปด้วยปัญญาอันยิ่ง ๓๓๘/๓๔๑
 รูปทั่วถึงเหตุเกิดและความดับแห่งโลก ๕๑๒
 รูปโทษนั้นแห่งอาหาร ๕๕๘
 รูปกิจจสมุปบาทโดยไม่ต้องเชื่อผู้อื่น ๕๑๐
 รูประจักษซึ่งอุปธิ ๓๐๗
 รูปซึ่งธรรมทั้งปวง ๒๘๘
 รูปซึ่งดินโดยความเป็นดิน ๔๑๑

รู้สึกต่อเวทนามาภิภูเฉพาะอย่างๆ –
 -- ของตน ๗/๒๕
 รู้สึกเป็นสุขจิตย่อมตั้งมั่น ๒๗๕
 รู้อยู่เห็นเองว่า “นี่คือโรค,นี่คือหัวฝี, –
 – นี่คือลูกศร”, ๒๖๘
 รู้อยู่เห็นอยู่อย่างไรหรือวิชาละไป –
 – วิชาเกิดขึ้น ๒๘๘
 รู้อยู่อย่างไรเห็นอยู่อย่างไรจึงพยากรณ์ –
 – อรรถตตผล ๗/๒
 เรากล่าวซึ่งเจตนาว่าเป็นกรรม ๒๗๖
 “เราก็คงเป็นสัตว์มีรูป(รูปภวิสสอติ)” ๑๖๕
 “เราก็คงเป็นสัตว์มีสัญญาไม่ใช่ –
 – ไม่มีสัญญาก็ไม่ใช่ –
 – (แนวสัญญาเป็นาสถาภิภูภวิสสอติ)” ๑๖๕
 “เราก็คงเป็นสัตว์มีสัญญา(แนวภิภูภวิสสอติ)” ๑๖๕
 “เราก็คงเป็นสัตว์ไม่มีรูป(อรูป ภวิสสอติ)” ๑๖๕
 “เราก็คงเป็นสัตว์ไม่มีสัญญา(อสนธิ) –
 – ภวิสสอติ)” ๑๖๕
 “เราก็คงมี(ภวิสสอติ)” ๑๖๕
 “เราก็คงไม่มี(ภวิสสอติ)” ๑๖๕
 “เรามีอยู่(อสนธิ)” ๑๖๕
 “เราไม่พึงมีด้วยของเราไม่พึงมีด้วย” ๓๘๖
 “เราไม่พึงมีด้วย; ของเราไม่พึงมีด้วย; –
 – เราก็คงไม่มีของเราจึงไม่มี” ๖๕๓
 “เราแลย่อมรู้ย่อมเห็นซึ่งความทุกข์” ๖๖๘

เรียกว่า "สังขาร" เพราะเป็นสิ่งที่ -

- ปัจจัยปรุงแต่ง ๑๙๒

"เรือน" ๒๐๗

"เรื่องขันธในอดีตกวีก่อน" ๔๒๗

"เรื่องขันธในอนาคตกวีก่อน" ๔๒๗

เรื่องความไม่มีสัตว์บุคคลตัวตนเราเขา

๗๙๕

เรื่องทั้งตงาม ๒๙๕

เรื่องที่ควรสนใจว่าเรื่องอื่น ๆ ๔๓

เรื่องที่ใครคัดค้านไม่ได้ ๑๑๒

เรื่องที่ควรรู้ด้วยปัญญา (ปญญา) ๖๙๐

๗๙๐

เรื่องที่ทรงชักชวนวิงวอนเหลือประมาณ

๔๘๕

เรื่องที่ถูกลามโดยฤทธิ์สัณห์เครื่องเรือน ๒๐

เรื่องที่เป็นกุศล ๒๘๕

เรื่องที่พุทธบริษัทควรทำสังคีติ ๘๑๑

เรื่องที่มิเกยรติสูงสุด ๘๑๑

เรื่องที่ศาสนาและสาวกย่อมมีความเห็น -

- ตรงกัน ๕๙๒

เรื่องปฏิจลสมุปปาทคือเรื่องอริยสัจ ๘๑

เรื่องราวอันเกิดจากการห่วงกัน -

- (อารยฆาธิกรณ) ๕๙๐

เรื่องลึกซึ้งเท่ากับเรื่องนิพพาน ๕๓

เรื่องลึกและตื้น ๕๒

เรื่องอริยสัจทั้งในอหังการ ๙๓

โรคหมีลูกศร ๒๖๙

๓

ฤดูแล้งปีมีปริวรรตไม่สม่ำเสมอ ๕๘๑

๓

๓๑๑

ลมก็ไม่พัด ๑๐๗

ลมทุกชนิดพัดไปไม่สม่ำเสมอ ๕๘๑

ละซึ่งธรรมอันบุคคลพึงละ ๓๓๖

ละต้นเหาได้แล้ว ๓๑๓

ละทุกข์ได้แล้ว ๓๑๓

ละราคานุสัยอันเกิดจากสุขเวทนา

๓๔๔/๓๔๕

ละอุปธิได้แล้ว ๓๑๓

ลักษณะของการบรรลุความเป็นโสดาบัน

๙๖

ลักษณะของการปฏิบัติ ๓๒๒

ลักษณะของปฏิจลสมุปปาท ๒๕

ลักษณะของสิ่งที่เรียกว่า -

- "ยถาภูตสัมมปปัญญา" ๒๙๖

ลักษณะที่เป็นวิทยาศาสตร์ ๑๕/๖๑

ลักษณะแห่งความเป็นอริยสัจสี่ ๘๔

ลักษณะแห่งสังขารชนิดที่แปลกออกไป

๑๙๖

ลึงเลในพระสังฆกรรม ๑๙๘

ลัทธิโลกายตวรรษสุดท้าย ๖๘๘

ลัทธิโลกายตวรรษที่สอง ๖๘๘

ลัทธิไตรภาคอย่างที่สอง ๖๘๘

ลัทธิไตรภาคอย่างที่สอง ๖๘๙

ลัทธิหรือทฤษฎีที่ขัดกันกับปัจจุสมุปบาท

๖๖๕

ลภานันตตะ ๕๘๖

ลิกขังด้วยมีลักษณะลิกขังด้วย ๓๓

ลิกขังด้วยมีลักษณะเป็นธรรมลิกขังด้วย

๓๗๕

ลิกขังเห็นได้ยากเป็นอนุ ๕๔

“เล่นไปในสงครามสุขและทุกข์คือคล้าย -

— จนหมดไปเอง” ๖๘๗

“โลกเที่ยง” ๖๘๘

“โลกนี้มีที่สุดด้วย ไม่มีที่สุดด้วย” ๗๔๑

“โลกนี้ย่อมเกิดขึ้นด้วยอาการอย่างนี้”

๕๑๑

“โลกนี้ย่อมดับลงด้วยอาการอย่างนี้”

๕๑๒

โลกอันอันตลหายดีโยงไว้ ๑๐๒

“โลกมีที่สุด” ๖๘๙

“โลกไม่เที่ยง” ๖๘๘

“โลกไม่มีที่สุด” ๖๘๙

“โลกอันกลมรอบตัวนี้มีที่สุด” ๗๔๐

โลกายตะ ๔ ชนิดที่ทรงปฏิเสศ ๖๘๘

โลกะเป็นเหตุเพื่อความเกิดขึ้นแห่งกรรม

๑๓๑

“โหด” หมายถึงน้ำนมแห่งมารดา ๑๕๐

ว

วชิสมารัมภะ ๒๐๓

วชิสังขาร ๒๘/๙๐

วชิสังขาร(อำนาจที่ให้เกิดการเป็นไป -

- ทางวาจา) ๑๖๑

วิภูษะยอมไม่มีเพื่อจะบัญญัติแก่บุคคล -

- ให้ฉันนี้ ๓๓๙/๓๔๒

วชิฏ ๑๖๓

วัตถุประสงค์ของปัจจุสมุปบาท ๖๑

วัตถุแห่งสมาธิปฏิบัติ ๙๓

วาจา(วจีหาวรที่ทำหน้าที่อยู่ด้วยอวิชชา)

๑๖๐

วิภิกขณาสัย ๖๐๕

วิชาด้วยวิมุตติด้วย ๓๓๗

วิชาและวิมุตติก็เป็นธรรมชาติมีอาห ร

๖๖

วิญญาน ๒๘/๘๕

“วิญญาน” ๓๘

วิญญานเกิดขึ้นแล้วเพราะอาศัยปัจจัย -

- ที่ไม่เที่ยง ๒๘๒

วิญญานเข้าถึงซึ่งวิบากอันเป็นบุญ ๔๔๗

วิญญานเข้าถึงซึ่งวิบากอันเป็นอกุศล

๔๔๗

วิญญานเข้าถึงซึ่งวิบากอันมิใช่บุญ ๔๔๗

วิญญานเข้ามามีอำนาจทำให้นามรูปเข้ามา

๔๑

“วิญญานคือธรรมเป็นที่เข้าไปตั้ง –

– อาศัยของนามรูป” ๒๒๐

วิญญานตั้งอยู่ได้ ๓๒๘

วิญญานตั้งอยู่ไม่ได้ ๓๓๐

วิญญานที่เปลี่ยนแปลงไปตามความ –

– แปรปรวน ๓๐๐

วิญญานที่ไม่ประกอบพร้อมแล้วด้วย –

– ความผูกพันในสุขอันเกิดแต่อุเบกขา

๒๔๕

วิญญานที่ไม่ประกอบพร้อมแล้วด้วย –

– ความผูกพันในอทุกขมสุข ๓๐๐

วิญญานที่ไม่ประกอบพร้อมแล้วด้วย –

– ความผูกพันในอัสสาทะของ –

– ปิตีและสุขอันเกิดแต่วิเวก ๒๔๕

วิญญานที่ไม่ประกอบพร้อมแล้วด้วย –

– ความผูกพันในอัสสาทะของ –

– ปิตีและสุขอันเกิดแต่สมาธิ ๒๔๕

วิญญานที่ไม่เปลี่ยนแปลงไปตาม –

– ความแปรปรวน ๓๐๓

วิญญานที่ไม่แล่นไปตามปิตีและสุข –

– อันเกิดแต่วิเวก ๒๔๕

วิญญานที่ไม่แล่นไปตามปิตีและสุข –

– อันเกิดแต่สมาธิ ๒๔๕

วิญญานที่ไม่แล่นไปตามอทุกขมสุข ๓๐๑

วิญญานที่ไม่แล่นไปตามอุเบกขา ๒๔๕

วิญญานที่ไม่หยั่งลงในอัสสาทะของ –

๑๖ – ปิตีและสุขอันเกิดแต่วิเวก ๒๔๕

วิญญานที่ไม่หยั่งลงในอัสสาทะของ –

– ปิตีและสุขอันเกิดแต่สมาธิ ๒๔๕

วิญญานที่ไม่หยั่งลงในอัสสาทะของ –

– สุขอันเกิดแต่อุเบกขา ๒๔๕

วิญญานที่ไม่หยั่งลงในอัสสาทะของ –

– อทุกขมสุข ๓๐๐

วิญญานที่แล่นไปตามนิมิต ๒๔๖

วิญญานที่แล่นไปตามปิตีและสุขอัน –

– เกิดแต่วิเวก ๒๔๕

วิญญานที่แล่นไปตามปิตีและสุขอัน –

– เกิดแต่สมาธิ ๒๔๕

วิญญานที่แล่นไปตามอทุกขมสุข ๒๔๕

วิญญานที่แล่นไปตามอุเบกขา ๒๔๕

วิญญานที่หยั่งลงในอัสสาทะของนิมิต

๒๔๖

วิญญานที่หยั่งลงในอัสสาทะของปิตี –

– และสุขอันเกิดแต่วิเวก ๒๔๕

วิญญานที่หยั่งลงในอัสสาทะของปิตี –

– และสุขอันเกิดแต่สมาธิ ๒๔๕

วิญญานที่หยั่งลงในอัสสาทะของสุข –

– อันเกิดแต่อุเบกขา ๒๔๕

วิญญานที่หยั่งลงในอัสสาทะของ –

– อทุกขมสุข ๒๔๕

วิญญานนั้นคืออุปาทาน ๑๘

วิญญานนี้ย่อมเวียนกลับจากนามรูป –

– ย่อมไม่เลยไปอื่น ๔๖๓/๔๖๑

วิญญานประกอบพร้อมแล้วด้วยความ –

– ผูกพันในอัสสาทะของนิมิต ๒๔๖

“วิญญานเป็นอย่างไร”และ –

– “วิญญานนี้เป็นของใคร” ๖๘๓

“วิญญานเป็นอย่างอื่น”และ –

– “วิญญานนี้เป็นของผู้อื่น” ๖๘๓

“วิญญานมีเพราะปัจจัยคือนามรูป”

๓๓/๗๙๐

วิญญานมีสังขารเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย ๖๒๑

วิญญานย่อมมีขึ้นเพราะอาศัยธรรม –

– ๒ อย่าง ๒๓๒

วิญญาน(วิญญานกายา)๖ หมู่ ๓๕๑

วิญญานออกไปย่อมทำให้นามรูป –

– ออกไป ๔๒

วิญญานอันตั้งหาในอารมณ์คือรูป –

– อาศัยแล้ว ๑๘

วิญญานอันพุ่งไปชานไปในภายนอก

๒๙๖

วิญญานอันไม่พุ่งไปไม่ชานไปใน –

– ภายนอก ๒๙๖

วิญญานัญจายตนะ ๔๑๒

วิญญานาหาร ๖๕/๓๒๖

วิญญานาหารย่อมมีเพื่อความเป็นขึ้น –

– แห่งภพใหม่ ๖๕

วิญญานาหารย่อมมีเพื่อความเป็นขึ้น –

– แห่งภพใหม่ต่อไป ๘๐๐

วิญญานาหารย่อมมีเพื่ออะไร ๖๕

วิตกบัญญัติ ๒๐๓

วิตกบัญญัติสัญญาสังขาเป็นนิทาน ๖๑๓

วิธีการกำจัดนิวรณ์โดยวิธีละเอียดย –

– ๕ กษัตริย์ ๒๗๙

วิธีปฏิบัติต่ออาหารสี่ ๓๒๓

วิปากในทิวรรวม ๒๗๗

วิปากในอุปปริยาสะ ๒๗๗

วิปากในอุปปิซสะ ๒๗๗

วิปากแห่งกรรม ๒๗๐/๒๗๗

วิปากแห่งกรรมจึงมีได้ในอัตตภาพนี้ –

– อย่างช้าๆ ชากๆ ๒๗๗

วิปากแห่งกาม ๒๗๐/๒๗๒

วิปากแห่งเวทนา ๒๗๕

วิปากแห่งสัญญา ๒๗๕

วิปากแห่งอาสวะ ๒๗๐

วิปัสสี ๕๕

วิภาทิกฐิ ๕๔๒

“วิมุตติคือธรรมเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย –

– ของญาณในความสิ้นไป” ๖๑๖

วิมุตติญาณทัศนะของผู้มีนิพพิทาวีราคะ –

– อันวิบัติแล้ว ๖๔๘

วิมุตติญาณทัศนะของผู้มีวีราคะ –

– อันวิบัติแล้ว ๖๔๗

วิมุตติที่ตั้งต้นขึ้นมาจากสัมมาทิฐิ –

– เติมคำนำหน้าว่าสุ ๖๕๔

วิมุตติมีวีราคะเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย ๖๒๓

วิมุตติแลเป็นปฏิสนธของตติ ๖๓๕

วิมุตติแล่นไปสู่นิพพาน ๖๓๖

วีราคะของผู้มีนิพพิทาอันวิบัติแล้ว ๖๔๗

“วิราคะคือธรรมเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย –

– ของวิมุตติ” ๖๑๖

วิราคะนี้มีพหุพาทาเป็นที่เข้าไปตั้ง –

– อาศัย ๖๒๑

วิราคะนี้มีวิมุตติญาณทัสสนะเป็น –

– อานิสสสัมภมา ๖๕๐

วิราคะย่อมมีวิมุตติญาณทัสสนะเป็น –

– อานิสส ๘๐๗

วิริยสัมโพชฌงค์ ๒๘๐

วิริยะเพื่อให้รู้ในธรรมระ ๒๕๒

วิหารธรรมชนิดที่ทำความง่ายแก่การ –

– เกิดญาณ ๑๕๕

วิหารธรรมที่เราเคยอยู่แล้วเมื่อตรัสรู้ –

– แล้วใหม่ ๑๕๒

วิหิงสาวัตถก ๑๔๒/๕๘๘

วิมัลลิกบัณฑิต ๔๔๓

เวทนา ๒๗/๘๕/๕๘๘

เวทนาของปุถุชน ๕๒๖

เวทนาของปุถุชนผู้ไม่มีการดับ ๕๓๐

เวทนาของอริยสาวก ๕๒๖

เวทนาของอริยสาวกผู้มีการดับ ๕๓๐

เวทนาเข้ามาย่อมทำให้ตัณหาเข้ามา ๔๑

“เวทนาคือธรรมเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย –

– ของตัณหา” ๖๑๕

เวทนาทั้งทางกายและทางจิต ๕๒๗

เวทนาทั้งหมดย่อมถึงการประชุมลง –

– ในความทุกข์ ๗๕

เวทนาทั้งหลายทั้งปวงจักเป็นของเย็น –

– ในอดีตภพนี้เอง ๔๔๘

เวทนาทั้งหลายทั้งปวงอันเราไม่ –

– เพลิดเพลินเฉพาะแล้ว ๔๔๘

เวทนาที่เกิดขึ้นแต่วิชาสัมผัส ๑๕๒

เวทนาที่ตั้งต้นหรือเกี่ยวข้องอยู่กับ –

– อวิชชา ๕๓๐

เวทนานานัตตะ ๕๘๕

เวทนาบัญญัติ ๖๐๓

เวทนาเป็นผลของเวทติ ๒๔๓

“เวทนาเป็นอย่างไร” และ “เวทนานี้ –

– เป็นของใคร” ๖๘๑

“เวทนาเป็นอย่างอื่น” และ “เวทนานี้ –

– เป็นของผู้อื่น” ๖๘๑

เวทนาเพียงอย่างเดียวคือเวทนา –

– ทางกายหามีเวทนาทางจิตไม่ ๕๒๕

เวทนามีกายเป็นที่ถูกรอบ ๒๐๕

เวทนามีชีวิตเป็นที่ถูกรอบ ๒๐๕

เวทนามีสัมผัสเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย ๖๒๑

เวทนามีสัมผัสเป็นเหตุให้เกิด ๗๕

เวทนามีเพราะปัจจัยคือ :-

= จันตะ ๑๕๓

= จันตะบ้าง; ความเข้าไปสงบ –

– ราบเรียบแห่งจันตะบ้าง ๑๕๕

= จันตะวิตกและสัญญาที่เข้า –

– ไปสงบ ๑๕๓

= จันตะวิตกและสัญญาที่ยังไม่ –

– เข้าไปสงบ ๑๕๓

- = มิจจาสติบั้ง; สัมมาสติบั้ง ๑๕๓
- = มิจจาสมาธิบั้ง; ความเข้าไป -
  - สงบราบรื่นแห่งมิจจาสมาธิบั้ง ๑๕๕
- = มิจจาสมาธิบั้ง; สัมมาสมาธิบั้ง ๑๕๓
- = วิตก ๑๕๓
- = วิตกบั้ง; ความเข้าไปสงบราบรื่น -
  - แห่งวิตกบั้ง ๑๕๕
- = สัญญา ๑๕๓
- = สัญญาบั้ง; ความเข้าไปสงบราบรื่น -
  - แห่งสัญญาบั้ง ๑๕๕
- = สัมมาสติบั้ง; ความเข้าไปสงบ -
  - ราบรื่นแห่งสัมมาสติบั้ง ๑๕๕
- = สัมมาสมาธิบั้ง; ความเข้าไปสงบ -
  - ราบรื่นแห่งสัมมาสมาธิบั้ง ๑๕๕

เวทนา(เวทนาภาชา) ๖ หมู่ ๓๓๙

เวทนา๓ ประการ ๒๗๓

เวทนาให้เกิดอนุสัยสาม ๑๘๘

เวทนาออกไปย่อมทำให้จิตเหวี่ยงไป ๔๒

เวทนามันมีกายเป็นที่สุตรอบ ๔๔๘

เวทนามันมีชีวิตเป็นที่สุตรอบ ๔๔๘

เวทนามันเราไม่เพ็ดเพลินแล้ว ๒๐๕

เวมัตตดาแห่งกรรม ๒๗๐/๒๗๖

เวมัตตดาแห่งกาม ๒๗๐/๒๗๒

เวมัตตดาแห่งเวทนา ๒๗๓

เวมัตตดาแห่งอาสวะ ๒๗๐

เวสารัชชญาณ ๔ ๔๗๔

เวฬุผลพรหม ๔๑๒

ค

“คาสตราผ่านไปตามช่องในระหว่าง -

- แห่งกาย” ๖๔๗

คาสตราของพระพุทธเจ้ามีพระนามว่า -

- เมตเตยยสัมมาสัมพุทธะ ๕๕๕

คิลิปัน ๑๓๗

คิลิของผู้มีอินทรีย์สังวรอันวิบัติแล้ว ๖๔๘

คิลิทั้งหลายในลักษณะเป็นที่พอใจ -

- ของพระอริยเจ้า ๕๔๑

คิลิที่เป็นโทษจากต้นเหงา ๕๔๑

คิลิที่เป็นไปพร้อมเพื่อสมาธิ ๕๔๑

คิลิที่ไม่ขาดไม่ทะลุ ไม่ต่างไม่พรัย ๕๔๑

คิลิเป็นกคิลิได้รักษาเพื่อลาภ -

- เพื่อสรวรรค; หากแต่เพียวมุตติ ๖๕๑

คิลิอันเป็นกุศลมีอวิปปฏิสารเป็น -

- อาณิสสที่มุ่งหมาย ๖๕๕

คิลิอันเป็นกุศลอวยมัยความเป็น -

- พระอรหันต์ให้เต็ม ๖๕๑

คิลิอันเป็นสิกขาสาขีของภิกษุ ๓๖๗

ค

คตตวิหารธรรม ๒๐๔

คตริมีครรภิกิไม่ตลอด ๑๐๗

คติปฏิฐานถึงซึ่งความเต็มรอบ ๓๓๖

“คติปฏิฐานทั้งหลาย ๔ ประการ” ๖๒๘

คติปฏิฐาน ๔ ประการ ๖๓๓

สติเพื่อให้รู้ในขารมณะ ๒๕๔

สติแลเป็นปฏิสนธิของใจ ๖๓๕

สติแลนำไปสู่วิมุตติ ๖๓๖

สติสัมโพชฌงค์ ๒๘๐

สภาพจิตของผู้ตื่นอาสวะแล้ว ๑๓๗

สมควรเพื่อจะเรียกว่า“ธรรมกถึก” ๕๙

สมณพราหมณ์ที่กล่าวสอนเรื่องกรรม —

— สัพพก ๑๕๕

สมณะด้วยวิปัสสนาด้วย ๓๓๗

สมณะและวิปัสสนาของเขาเป็นธรรม —

— เคียงคั่นไป ๓๓๖

สมสู่สัสน์เช่นเดียวกันกับแพะ —

— แกะไก่สุกร ๕๘๔

สมันนาหารจิต ๒๐๗/๒๑๑

สมัยที่มนุษย์มีอายุขัยลดลงมาเหลือ —

— เพียง ๑๐ ปี ๕๘๕

“สมาธิคือธรรมเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย —

— ของยถาภูตญาณทัสสนะ” ๖๑๗

สมาธิมีผลใหญ่มีอันยิ่งใหญ่ ๑๔๒

สมาธิมียถาภูตญาณทัสสนะเป็นอันยิ่งใหญ่ —

— ที่มุ่งหมาย ๖๕๐

สมาธิมีสุขเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย ๖๒๑

สมาธิย่อมมียถาภูตญาณทัสสนะเป็น —

— อันยิ่งใหญ่ ๘๐๗

สมาธิสัมโพชฌงค์ ๒๘๑

สมาธิอันหามิตมิได้ ๑๔๒

สรวรภาวะ(สัพพ) ๔๑๓

สังฆารปรินิพพายี(อนาคามี) ๒๘๑

สพายนะ ๒๘/๘๕

สพายนะเข้ามายอมทำให้ผัสสะเข้ามา ๔๑

“สพายนะคือธรรมเป็นที่เข้าไปตั้ง —

— อาศัยของผัสสะ” ๖๑๙

สพายนะมีนามรูปเป็นที่เข้าไปตั้ง —

อาศัย ๖๒๑

สพายนะออกไปยอมทำให้ผัสสะ —

— ออกไป ๔๒

ส่วนของวิญญานอันเกิดจากอายตนะ —

— ๒ อย่าง ๒๐๘

ส่วนสุดท้ายสอง ๖๖๕

ส่วนสุดท้ายสอง ๑๕/๖๒/๖๓

ส่วนสุดท้ายหนึ่ง ๑๕/๖๒/๖๓

สักกายทิฐิ ๓๘๗

สังกับปณัตตะ ๕๘๕

สงกปุปราค ๗๑

สังขาร ๘๖

สังขารเข้ามายอมทำให้วิญญานเข้ามา ๔๑

สังขารชนิดที่สอง ๑๔๖

สังขารชนิดที่สาม ๑๔๗

สังขารชนิดที่สี่ ๑๔๘

สังขารชนิดที่หนึ่ง ๑๔๒

สังขาร(โดยละเอียด)เป็นอย่างไรเล่า ๓๔๐

สังขารทั้งหลาย ๒๘

“สังขารทั้งหลายคือธรรมเป็นที่เข้าไป —

— ตั้งอาศัยของวิญญาน” ๖๒๐

สังขารทั้งหลายมีวิชาเป็นที่เข้าไป —

— ตั้งอาศัย ๖๒๐

สังขารทั้งหลายอันเป็นไปพร้อมเพรียง --

—ชาติชราภวณ ๕๗

สังขารนั้นเป็นสิ่งที่เกิดจากคณห้า ๑๗๒

สังขารประเภทที่ ๑ ๑๗๕

สังขาร ๒๐ ชนิด ๑๗๕

สังขารหมวดที่สอง ๑๗๗

สังขารหมวดที่สาม ๑๗๘

สังขารหมวดที่สี่ ๑๗๘

สังขารหมวดที่หนึ่ง ๑๗๕

สังขารหมายถึงปัจจุสมุปบาท --

— ทกอาการ ๑๗๕

สังขารออกไปย่อมทำให้วิญญาณออกไป

๕๒

สังขมเวจจำปลาท ๕๔๐

สังโยชนที่ประกอบแล้วเป็นเหตุให้ --

— มาสู่โลกนี้ ๓๒๔

สังขะที่เราไม่พยากรณ์ ๕๘๑

สังขานุปัตติ(การบรรลุซึ่งสังขธรรม) ๖๓๗

สังขานุโพธ(การรู้ตามซึ่งสังขธรรม) ๖๓๖

สังขานุโพธและผลถัดไป ๖๓๖

สังขานุรักขณา ๖๔๓

สัญญาที่ภิกษุ ๑๖ ๗๕๐

สัญญา(โดยละเอียด)เป็นอย่างไรเล่า?

๓๔๐

สัญญานานัตตะ ๕๘๕

สัญญาบัญญัติ ๖๐๓

สัญญาเป็นผลของสยขานาคี ๒๕๓

สัญญา๖ประการ ๒๗๔

สัญญาโยคะ(ความผูกติดกับอารมณ์)

๕๕๗

สัญญาโยชนาภินเวสนิพนัระ ๓๘๘

สัญญาโยชนาภินเวสนิพนัระโฆสณะ

๓๘๘

สัญญาโยชนียธรรม ๑๓๗

สัตตกายทักสิริ(โดยพิศดาร) ๖๗๖

สัตตกษัตติอุปมะ ๔๓๕

สัตตภูฐานกุสโล ๓๓๗

สัตถันตรกัปปี ๕๘๔

สัตถ์ครึ่งโลก ๔๘๔

สัตถ์ที่ถูกราคะโทสะบดกั้น ๕๔

สัตถ์สที่ใช้กับภาพพุทธนาถธรรมได้ ๗๘๐

สัตถ์ผู้มีอาลัยเป็นที่มาอินต์ ๕๓

สัตถ์โลกทั้งโลก ๔๘๔

สัตถ์หนึ่งในสามของโลก ๔๘๔

“สัตถา” ๖๒๕

“สัตถาคือธรรมเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย --

...ของปราโมทย์” ๖๑๗

สัตถามีทุกข์เป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย ๖๒๑

สัตถ์พญสัตถ์พทสสวี่ ๔๒๕

สพเพ ขมมา นาล อภินเวสย ๒๕๐

สัมปชัญญะเพื่อให้รู้ในชราภวณ ๒๕๕

สัมผัสเกิดขึ้นแล้วเพราะอาศัยปัจจัย --

-- ที่ไม่เที่ยง ๒๕๓

สัมภเวสีสัตถ์ ๖๕

สัมมปชานถึงซึ่งความเต็มรอบ ๓๓๖

สัมมาทิฐิคือทิฐิที่ปราศจากอดีตตา—

—และนัตติตา ๖๖๕

สัมมาปฏิบัติ ๒๕๘

สัมมาสมาธิของผู้มีศีลอันวิบัติแล้ว ๖๔๘

สัมมาสมาธิของผู้มีสุขอันวิบัติแล้ว ๖๔๗

ศีลสัททิฐิ ๑๙๖

ศีลสัททิฐิ(ทั่วไป) ๖๙๒

ศีลสัททิฐินั้นเป็นสังฆาร ๑๙๖

ศีลสัททิฐิ ๗๓๓

ศีลสัทโลกทิฐิ ๖๙๘

ศีลสตะ(ทิฐิที่ถือว่าเที่ยง) ๖๖๔

ศีลสัททิฐิ(ธรรมชา) ๓๙๕

สามัญญผลในปัจจุบัน ๒๘๐

สามัญญผลในพุทธศาสนา ๕๔๒

สามัญญผลในลัทธิอื่น ๕๔๒

สามารณประกาศได้ด้วย ๒๖๕

สายกลางไม่เข้าไปหาส่วนสุดทั้งสอง ๑๕

สาราคะ(ความกำหนดกล้า) ๕๙๗

สำคัญมั่นหมายซึ่งดิน ๔๑๑

สำคัญมั่นหมายโดยความเป็นดิน ๔๑๑

สำคัญมั่นหมายในดิน ๔๑๑

สำคัญมั่นหมายว่าดินของเรา ๔๑๑

สำคัญเห็นซึ่งตนในรูป ๑๙๔

สำคัญเห็นซึ่งตนว่ามีรูป ๑๙๓

สำคัญเห็นซึ่งวิญญาณ ๑๖๔

สำคัญเห็นซึ่งเวทนา ๑๖๔

สำคัญเห็นซึ่งรูป ๑๖๔

สำคัญเห็นซึ่งรูปโดยความเป็นตน ๑๙๒

สำคัญเห็นซึ่งรูปในตน ๑๙๓

สำคัญเห็นซึ่งสังขารทั้งหลาย ๑๖๔

สำคัญเห็นซึ่งสัญญา ๑๖๔

สำคัญเห็นซึ่งอัตตา ๑๖๓

สำคัญเห็นซึ่งอุปาทานขันธ ขันธได้—

—ขันธหนึ่ง ๑๖๔

สำคัญเห็นซึ่งอุปาทานขันธทั้ง ๕ อย่าง

๑๖๔

สิ่งซึ่งเป็นกำหนดพิจารณาของญาณ

๓๔๙

สิ่งซึ่งเป็นท่งของอุปาทาน ๓๔๗

สิ่งทั้งปวงในโลก ๓๑

“สิ่งทั้งปวงมีอยู่” ๑๕

“สิ่งทั้งปวงไม่มีอยู่” ๑๕

สิ่งทั้งหลายทั้งปวงอันใคร ๆ ไม่ควร—

—ยึดมั่นถือมั่น ๒๘๙

สิ่งที่เกิดเองไม่ได้ ๓๑

สิ่งที่ควรรู้ ๔๘๘

สิ่งที่ควรรู้อันประเสริฐ ๑๓

สิ่งที่ทรงพยากรณ์เสมอไป ๔๘๕

สิ่งที่ตนทำเอาด้วยตนเอง ๑๕๙

สิ่งที่ตถาคตรู้แจ้งแล้วเฉพาะตน ๗๓๕

สิ่งที่ตนทำเอาด้วยตนเองด้วยผู้อื่น—

ทำให้ด้วย ๑๕๙

สิ่งที่ต้องเห็นด้วยญาณสัมมัมปัญญา

๒๘๒

สิ่งที่บุคคลกระทำเองก็ไม่ใช้ ๕๑๕

สิ่งที่บุคคลกระทำเองด้วยบุคคลอื่น—

—กระทำด้วยก็ไม่ใช้ ๕๑๕

สิ่งที่บุคคลได้เห็นแล้วฟังแล้วรู้สึกแล้ว —
 -- รู้แจ้งแล้วบรรลุแล้วแสวงหาแล้ว —
 -- ครุ่นคิดอยู่ด้วยใจแล้ว ๖๙๑
 สิ่งที่บุคคลอื่นกระทำก็ไม่ใช้ ๕๑๕
 สิ่งที่ปัจจัยทำให้เกิดความรู้สึกขึ้น --
 -- (อภิธัมมเจตยิต) ๖๔
 สิ่งที่ปัจจัยปรุงแต่งขึ้น(อภิสงฺขต) ๖๔
 สิ่งที่ปุถุชนได้ยึดถือแล้วด้วยทวิภูติ ๓๘
 สิ่งที่ปุถุชนได้ยึดถือแล้วด้วยทวิภูติโดย --
 -- ความเป็นตัวตนมาตลอดกาลช้านาน ๓๘๑
 สิ่งที่ปุถุชนถึงกับแล้วด้วยตัณหา ๓๘
 สิ่งที่ปุถุชนผู้มีได้สติแล้วได้ถึงกับ --
 -- แล้วด้วยตัณหา ๓๘๑
 สิ่งที่ป็นอารมณ์เพื่อการตั้งอยู่แห่ง --
 -- วิญญาณ ๕๖๕
 สิ่งที่ผู้อื่นทำ ๑๕๕
 สิ่งที่พัวพันกันอยู่ในกระแสแห่ง --
 -- ปฏิจจสมุปบาท ๒๒๗
 สิ่งที่มีความรู้สึกต่ออารมณ์ได้(เวทนี) ๖๔
 สิ่งที่ไม่ใช่ทำเองหรือใครทำให้ก็เกิดขึ้นได้ ๑๕๕
 สิ่งที่ไม่ใช่บุคคลกระทำเองหรือบุคคล --
 -- อันกระทำก็เกิดขึ้นได้ก็ไม่ใช่ ๕๑๕
 สิ่งที่ไม่เป็นอารมณ์เพื่อการตั้งอยู่แห่ง --
 -- วิญญาณ ๕๖๑
 สิ่งทวี้งแล้ว ๔๑๒
 สิ่งทวี้งแล้ว ๔๑๒

สิ่งที่เราครอบงำแล้ว ๓๔๕
 สิ่งที่เรียกกันว่า "จิต" ๓๘
 สิ่งที่เรียกกันว่า "จิต" บ้างว่า "มโนบ้าง" --
 -- ว่า "วิญญาณ" บ้าง ๓๙
 สิ่งที่เรียกกันว่า "มโน" ๓๘
 สิ่งที่เรียกว่าจิต ๓๘๒
 สิ่งที่เรียกว่าปฏิจจสมุปบาท ๑๑
 สิ่งที่อริยสาวกเห็นแล้วด้วยดี ๕๑๔
 สิ่งที่อริยสาวกเห็นชัดแล้วด้วยดีด้วย --
 -- ปัญญาอันชอบตามที่เป็นอย่างจริง ๔๒๔
 สิ่งที่ยากจะปัจจัยอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว --
 -- เกิดขึ้น ๑๕๕
 สิ่งที่ยากจะปัจจัยอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว --
 -- เกิดขึ้น(ปฏิจจสมุปบันธธรรม) ๖๗๑
 สิ่งเป็นทริกในโลกนี้มีฉันทะเป็น --
 -- แตนเกิด ๕๕๕
 สิ่งเป็นทริกและสิ่งไม่เป็นทริก ๒๑๓
 สิ่งเป็นทริกและสิ่งไม่เป็นทริกมีฉันทะ --
 -- เป็นนิทาน ๖๑๓
 สิ่งมีภาวะเป็นทริกเป็นทียันต์ ๓๐๘
 สิ่งใดๆ ที่ควรกระทำให้ยิ่งขึ้นไป ๓๒๗
 สันกรรมตามแบบของปฏิจจสมุปบาท ๒๐๒
 สันกรรมในกระแสแห่งปฏิจจสมุปบาท ๒๐๗
 สิลัพพัตตูปาทาน ๒๗/๘๗/๓๔๗/๑๘๓
 สีนานาเพราะทรงรู้ปัจจัยแห่งความ --
 -- เกิดและความดับ ๔๗๕

สุขของผู้มีบิสัทธอันวิบัติแล้ว ๖๔๗

“สุขคือธรรมเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย

— ของสมาธิ” ๖๔๗

สุขทุกข์ในภพในเกิดขึ้นเพราะปรารภ --

— ขันธห้า ๖๔๗

สุขทุกข์ขัดตาทีปฏิรูป ๗๑๕

สุขมีบิสัทธเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย ๖๒๑

สุขมีสมาธิเป็นอันสงฆ์มุ่งหมาย ๖๕๐

สุขย่อมมีสมาธิเป็นอันสงฆ์ ๔๐๗

“สุขและทุกข์เป็นสิ่งที่บุคคลกระทำเอง”

๗๐

“สุขและทุกข์เป็นสิ่งที่บุคคลอื่น --

— กระทำให้” ๗๐

สุขและทุกข์อันเป็นภพในย่อมเกิดขึ้น

๑๕๖

สุขและทุกข์อันเป็นภพในย่อมไม่

-- เกิดขึ้น ๑๕๗

สุขและทุกข์อาศัยปัจจัยคือผัสสะ ๑๕๕

สุขโสมนัตถิต ๆ อาศัยรูปเกิดขึ้น ๓๓๘

“สุจริตทางหลาย ๓ ประการ” ๖๒๘

สุจิต ๓ ประการ ๖๓๓

สุกถิณพรหม ๔๑๒

สุขุมตติจิต ๖๕๓

เสวยซึ่งเวทนาทาง ๒ ฝ่าย ๕๒๗

เสวยสุข(เอง) ๘๐๖

เสียงที่ได้ฟังแล้ว ๕๑๒

แสงสว่างเกิดขึ้นแล้ว ๕๖๑

แสดงธรรมโดยสายกลาง ๑๕

แสงด้วยตันทา ๕๘๕

แสงด้วยวิชาหรือลาภุตสัมมปปัญญา

๕๘๕

โสดาปัตติยังคะ ๕๓๘

โสดาปัตติยังคะทั้งหลาย ๔ ประการ ๖๔๔

โสมนัสที่ควรเสพ ๖๑๔

โสมนัสที่มีวิตกมีวิจารณ์ ๖๑๔

โสมนัสที่ไม่ควรเสพ ๖๑๔

โสมนัสที่ไม่มีวิตกไม่มีวิจารณ์ ๖๑๔

ห

หงายของทีคว่า ๒๐๖

หยาบมูขะและหยาบัพพะ ๑๕

หญิงอายุ ๕ ปีก็มีบุตร ๕๘๔

หนทางเก่าอันพระพุทเจ้าในกาลก่อน --

— เคยทรงดำเนิน ๒๖๓

หนทางเพื่อการตรัสรู้ ๕๖๓

หมวดกาย ๓๐๕

หมวดจุมภี ๓๐๘

หมวดใจ ๓๐๘

หมวดตา ๓๐๘

หมวดลิ้น ๓๐๘

หมวดหู ๓๐๘

หมแห่งคันทาทางหลาย ๒๗/๘๗

หมแห่งคันทาทางหลายหก ๔๘๕

หมแห่งผัสสะทางหลาย ๒๗/๘๘

หมู่แห่งศีลสังฆหลายหก ๔๘๔
หมู่แห่งวิญญานทั้งหลาย ๒๘/๘๔
หมู่แห่งวิญญานทั้งหลายหก ๔๘๘
หมู่แห่งเวทนาทั้งหลาย ๒๘/๘๘
หมู่แห่งเวทนาทั้งหลายหก ๔๘๘
หยั่งลงในธรรมวินัยนี้ ๓๔๒
หลักการพยากรณ์หรือตัดสินผล ๗๑
หลักกรรมใด ๆ ก็ได้ที่เนื่องกันเป็นสาย ๓๒๒
หลักกรรมอันภิกษุในกรณีนี้ได้ดับแล้ว ๒๘๘
หลุดพ้นแล้วจากทุกข์ ๓๑๓
หลุดพ้นแล้วย่อมมีญาณหยั่งรู้ ๑๔๔
หัวใจของปฏิจจนสมุปปาทที่เรียกว่า --
- กฎอทิปปัจจยตา ๔๕๖
หัวใจของพระพุทธศาสนา ๒๕๐
หัวใจของพุทธศาสนาแต่กลับมีผู้สนใจ --
- น้อยที่สุด ๘๑๑
หัวใจของพุทธศาสนาในแง่ของการ --
- ปฏิบัติ ๘๑๓
หัวใจปฏิจจนสมุปปาท ๓
นายดาบด้อย่างกระหน่ำ ๔๒๒
หริและโอตตปะของผู้มีสติสัมปชัญญะ --
- อันวิบัติแล้ว ๖๔๘
เหตุเครื่องก่อขึ้นแห่งทุกข์ ๘๖
เหตุเพื่อความเกิดขึ้นแห่งกรรม ๑๓๑/๑๓๓
เหตุไม่ว่าจะปล่อยวางซึ่งสิ่งท่เรียกว่าจิต ๓๘

เหตุแห่งธรรมอันเป็นปัจจัย ๕๓๗
เหตุให้เกิดขึ้นแห่งทุกข์(ทุกข์สมุทโย) ๔๓
เห็นขันธโดยความเป็นตน ๑๔๕
เห็นขันธในตน ๑๔๕
เห็นแจ้งแทงตลอดซึ่งบรมสัจจัตถ์ด้วยปัญญา ๖๕๒
เห็นซึ่งนิมิตทั้งหลายของสิ่งทั้งปวง --
- โดยประการอื่น ๒๘๐
เห็นโดยความเป็นอัสสาหะ ๑๓๘
เห็นโดยความเป็นอาทีนวะ ๑๓๘
เห็นตนในขันธ ๑๔๕
เห็นตนว่ามีขันธ ๑๔๕
เห็นตามที่เป็นจริง(เอง) ๘๐๖
เห็นโทษโดยความเป็นโทษ ๓๖๗
เห็นธรรมชื่อว่าเห็นปฏิจจฯ ๑๒/๔๒/๒๐๘
เห็นปฏิจจฯ คือเห็นพระพุทธองค์ ๑๒
เห็นปฏิจจนสมุปปาทชื่อว่าเห็นธรรม ๑๒/๔๒/๒๐๘
เห็นแล้วด้วยดีด้วยญาณุตสัมมปัญญา --
- จริง ๆ แต่ก็หาเป็นพระอรหันต์ --
- ชีนาสพไม ๒๘๕
เห็นสัญญาชนิยธรรมโดยความเป็น --
- อัสสาหะ ๑๗๐/๒๑๑
เห็นสัญญาชนิยธรรมโดยความเป็น --
- อาทีนวะ ๑๗๑/๒๑๓
เห็นสิ่งทั้งปวงโดยประการอื่นจากที่ --
- เขาเคยเห็นเมื่อยังไม่รู้แจ้ง ๓๘๐
เห็นหมู่สัตว์ที่กำลังจุติอยู่ ๓๖๕

เห็นอยู่อย่างนี้ย่อมเบอหนาย ๔๐/๑๔๔

เห็นอยู่อย่างไหนทั้งจะไม่เข้าไป --

— ตั้งอยู่ในวาทนา ๗๕

เห็นอุปทานิยธรรมโดยความเป็น --

— อัสดาทะ ๒๑๘

เห็นอุปทานิยธรรมโดยความเป็น --

— อาทินวะ ๒๓๑

โหดจนจโหดิกุฐิ ๗๐๑

โหดิตถาคโหดิกุฐิ ๗๐๐

อ

อภริยทิกุฐิ (โดยพิศดาร) ๒๔๔

อภุศลกรรมบถรุ่งเรืองถึงที่สุด ๕๘๔

อภุศลวิตัก ๑๔๒

องค์แห่งโสธำบัน ๔ ประการ ๕๓๘

อภุขมสุขีอิตถาทิกุฐิ ๗๑๕

อโหตะเป็นเหตุเพื่อความเกิดขึ้น --

— แห่งกรรม ๑๓๔

อภิกรรมะเครื่องมือกระทำให้เกิดสุข --

— และทุกข์ในภายใน ๑๖๓

อภิจสมุปปันนิกทิกุฐิ ๒ ๗๔๗

อภิมุตติปท ๗๒๘

อภิญญถตา ๓๕/๔๔

อนันตวันตโลกทิกุฐิ ๖๙๙

อนันตตสมาริ ๑๔๒

อนุเคราะห์แก่สัมภเวสีสัตว์ทั้งหลาย ๕๗๗

“อนุตตรสังคามวิชัย” ๗๓๑

อนุปัสสนาฝ่ายที่สอง ๕๕๐

อนุปัสสนาฝ่ายที่หนึ่ง ๕๕๐

“อนุปาทิเสส” ที่เป็นเรื่องของอุจเฉท --

— ทิกุฐิ ๕๙๖

อนุโมทนายนีคือคำเป็นสุภาสิต --

— ด้วยวัตถุ ๓๖ เรื่อง ๕๒๐

อนุสสัยคืออุปภิรมะ ๓๔๓/๓๔๕

อนุสสัยคืออุปภิรมะย่อมตามนอน ๑๘๘

อนุสสัยคืออราคะ ๓๔๓/๓๔๕

อนุสสัยคืออราคะย่อมตามนอน ๑๘๘

อนุสสัยคืออวิชชา ๓๔๓/๓๔๕

อนุสสัยคืออวิชชาย่อมตามนอน ๑๘๘

อนุสสัยชนิดต่าง ๆ อันเป็นเครื่องทำ --

— ความแน่นวิชาปปัญจสัญญาสังขาร

๖๐๑

อนุสสัยไม่อาจจะเกิด ๓๔๓

อเนญชาภิสังขาร ๔๔๘

อปรปริยายะ ๑๓๒

อปรันตกับปิกวาท ๗๒๖

อปรันตาทิกุฐิทั้งหลายย่อมไม่มี ๖๕๕

อပ္ปัญญาภิสังขาร ๔๔๘

อภัททภาลกิริยา (ตายชั่ว) ๕๗๙

อภิกุ ๔๑๒

อมตภาวะอันไม่มีการแบ่งแยก ๓๓๗

อมราวีกเขปิกทิกุฐิ ๕ ๗๔๓

อโมหะเป็นเหตุเพื่อความเกิดขึ้น --

— แห่งกรรม ๑๓๔

อยู่เห็นมีความมีและความไม่มี ๖๑

อรรถะทั้งปวงที่พระผู้มีพระภาคตรัส —

— แล้วด้วยบทเพียงบทเดียว —

— (ว่าผัสสะ) ๖๗๔

อรรถัตถผลโดยพลันในทวิภูตรวม ๒๘๑

อรรถัตถผลในมรณกาล ๒๘๑

อริยกันตศีล ๕๔๑

อริยญาตรธรรม ๑๓/๔๘๑/๕๑๒

อริยญาตรธรรมที่เห็นแล้วด้วยดี ๑๓

อริยวินัย ๕๕๐

อริยวินัยเรียกอรรถณทั้งหลาย ๕ ประการ --

— ว่า “กามคุณ” ๒๗๑

อริยสังขมีในขณะแห่งเวทนา ๑๐๑

“อริยสังขเล็ก” ๘๔

อริยสังขสมบุรณ์แบบ ๘๓

อริยสังขสโดยสมบุรณ์นั้นคือ --

— ปฏิจจสมุปบาท ๕๘

อริยสังขสที่ตรัส ๑๑๗

“อริยสังขใหญ่” ๘๔

อริยสาวกที่เป็นผู้อยู่ด้วยความประมาท

๖๔๕

อริยสาวกผู้ได้สลบแล้ว ๓๙/๖๔

อริยสาวกผู้เป็นโสดาบัน ๑๐๘/๑๑๑

อริยสาวกผู้มีการสลบแล้วด้วยอสมสว —

— เวทนาเพียงอย่างเดียว ๕๒๘

อริยสาวกผู้รู้ความเกิดและความดับ —

— ของโลก ๕๓๐

อรุณภาพ ๒๗/๘๗

อรุณปัจจุตาทิภูติ ๗๑๓

อโลภะเป็นเหตุเพื่อความเกิดขึ้น —

— แห่งกรรม ๑๓๓

อโลภะอโทสะอโมหะนั้นมีคามหมาย —

— ๒ ระดับ ๓๓๗

อวิชชา ๒๘

อวิชชาเข้ามาช่วยทำให้สังขารเข้ามา ๔๑

“อวิชชาคืออธรรมเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย —

— ของสังขาร” ๖๒๐

อวิชชาธาตุมีอยู่ ๑๖๕

อวิชชาด้วยภวตถเหตุด้วย ๓๓๖

อวิชชาอนุสัย ๖๐๕

อวิชชาอนุสัยเกิดจากอกุททุกขมสุขเวทนา ๑๓๑

อวิชชาอนุสัยใช้คำว่า “ถอน” ๑๔๑

อวิชชาอนุสัยอันได้อนเกิดจากอกุททุกขม —

— สุขเวทนา ๕๒๘

“อวิชชาเป็นอาหารของภวตถ์หา” ๖๒๖

อวิชชาเพ็งมีต่อภายหลัง ๖๒๒

อวิชชาที่มีอยู่ในขณะแห่งการสัมผัส ๑๔๕

อวิชชาสัมผัส ๑๖๓

อวิชชาออกไปช่วยทำให้สังขารออกไป

๔๒

อวิตถตา ๓๕/๔๔

อวิปฏิสาร(ความไม่ร้อนใจ) ๖๔๖

อวิปฏิสารมีความปราโมทย์เป็น —

— อานิสสที่มุ่งหมาย ๖๔๔

อวิปฏิสารย่อมเกิด(เอง) ๘๐๕

อวิปฏิสารย่อมมีปราโมทย์เป็นอานิสสที่

๘๐๗

อวตารวิศก ๕๘๙

อสังขารปรีณพายี(อนาลาม) ๒๘๑

อสังขารวิสุทธิ ๗๕๔

อสังขตโลกวิสุทธิ ๖๘๘

อเหตุกวิสุทธิ(โดยพิศดาร) ๖๙๕

อชฌัตตวิโมกข์ ๗๖

อัญญะชีวอัญญะสรวิสุทธิ ๗๐๐

อภังคิกมรรคถึงซึ่งความเต็มรอบ ๓๓๖

อติตวาทุปาทาน ๒๗/๘๗/๑๘๓/๓๔๗

อติตวาซึ่งเข้าถึงซึ่งแนวสัญญานาสัญญา -

- ยตนะ ๗๖๒

อติตวาซึ่งเข้าถึงวิญญานัญญาจนนะ ๗๖๑

อติตวาซึ่งเข้าถึงอภัสสาณัญญาจนนะ ๗๖๐

อติตวาซึ่งเข้าถึงอภิญญัญญาจนนะ ๗๖๓

อติตวา(ตน)ก่อนนั้น; โลกก่อนนั้น

๓๘๕/๖๕๒

อติตวาที่เข้าถึงซึ่งจุตตถน ๗๖๕

อติตวาที่เข้าถึงซึ่งคตถน ๗๖๕

อติตวาที่ถึงแล้วซึ่งปรหมทวิสุทธิมมณิพพาน

๗๖๓

อติตวาที่มีรูปสำเร็จมาจากใจ(มโนมโย)

๗๖๐

อติตวาที่ระงับวิตกวิจารณ์ได้แล้วเข้าถึง -

- ทุติยฌาน ๗๖๔

อติตวาได้อิมเอบแล้วด้วยกามคุณ -

- ทั้งหลาย ๕ ประการ ๗๖๓

อติตวาวิสุทธิ ๓๘๗

อติตวาที่สุต ๗๕๗

อติตวาที่สุตก็ได้ไม่มีที่สุตก็ได้ ๗๕๗

อติตวาที่สุตก็มีใช้ไม่มีที่สุตก็มีใช้ ๗๕๗

อติตวาที่มีรูป ๗๕๖

อติตวาที่มีรูปก็ได้ไม่มีรูปก็ได้ ๗๕๗

"อติตวาที่มีรูปก็ได้ไม่มีรูปก็ได้เป็นอติตวา -

- หาไรก็มีได้หลังจากตายแล้ว" ๗๕๔

อติตวาที่มีรูปก็มีใช้ไม่มีรูปก็มีใช้ ๗๕๗

อติตวาที่มีรูปประกอบขึ้นด้วยมหาภูต ๗๕๔

อติตวาที่มีรูปเป็นพวกกามาพจรมิ -

- กวฬิงการาหารเป็นภักขา ๗๕๔

อติตวาไม่มีที่สุต ๗๕๗

อติตวาไม่มีรูป ๗๕๖

อติตวา - อติตวาญาณวิสุทธิ ๓๘๓/๖๕๒

อติตวาอันชาวคตถ ๗๕๕ - ๗๖๒

อติตวาอันที่เป็นเทหิย ๗๕๕

"อติตวาละ" ๗๖๑

อติตวา(ความมี) ๖๖๕

อติตวาและนัตติตวา ๖๖๕

อันตคาตทวิสุทธิ ๒,๒๐๐ นัย ๗๖๗

อันตราปรีณพายี(อนาลาม) ๒๘๑

อันทวันตโลกวิสุทธิ ๖๘๘

อันทานันตทวิสุทธิ ๔ ๗๕๐

อันปฏิวาน(ความไม่ถอยหลัง) ๒๕๐

อันยาปาวิศก ๕๘๙

อันสทาพะ ๑๓๙

อันสทาพะของนิมิต ๒๙๖

อันสทาพะของปิตติและสขอันเกิดแต่วิเวก

๒๙๗

อัสสาทะของบิณฑิและสุขอันเกิดแต่สมาธิ ๒๕๗
 อัสสาทะของสุขอันเกิดแต่อุเบกขา ๒๕๘
 อัสสาทะของอกุศลสุข ๒๕๘
 อัสสาทะ(รสอร่อย)ของเวทนา ๓๔๓
 อัสสาทะแห่งรูป ๓๓๘
 อัสสาทะแห่งวิญญาณ ๓๔๑
 อัสสาทะแห่งเวทนา ๓๔๐
 อัสสาทะแห่งสังขาร ๓๔๑
 อัสสาทะแห่งสัญญา ๓๔๐
 อาการเกิดดับแห่งอาหารสี่ ๓๒๗
 อาการของการเกิดปัจจุสมุปบาท -
 - โดยสมบุรณ ๕๓๐
 อาการของตัณหา ๑๐๑
 อาการของภิกษุผู้มีปรกติอยู่ด้วยความ -
 - ประมาท ๖๐๐
 อาการที่ยุ่งยากที่สุดของปัจจุสมุปบาท ๑๐๑
 อาการจึงคืนมิตอุเทศ ๗๘๘
 อาการ ๔ อย่าง ๆ ของปัจจุสมุปบาท -
 - แต่ละอาการ ๓๔๔
 อาการแห่งอนิจจังโดยละเอียด ๒๕๒
 อาภาสานุญายตนะ ๔๑๒
 อากิญจัญญายตนะ ๔๑๒
 อากัตติการมาและการไป ๖๔๔
 อาชีพต่ำที่สุดในบรรดาอาชีพทั้งหลาย ๑๔๑
 อาทินวะ ๑๓๔

อาทินวะ(โทษ)ของเวทนา ๓๔๓
 อาทินวะแห่งรูป ๓๓๘
 อาทินวะแห่งวิญญาณ ๓๔๑
 อาทินวะแห่งสังขาร ๓๔๑
 อาทินวะแห่งสัญญา ๓๔๐
 อาณิสสของการถึงพร้อมด้วยทัสสน -
 - ทัสสน ๕๓๕
 อาณิสสของการเห็นผัสสาตนะ ๖ -
 - โดยอาการ ๕ ๕๑๐
 อาณิสส ๗ ประการของสัมโพธิคุณ ๒๕๑
 อาณิสสสูงสุดของการพิจารณา -
 - ปฏิจจสมุปบาทอย่างถูกวิธี ๔๔๔
 อาณิสสสูงสุด(อนุปาทิเสสนิพพาน) ๔๔๔
 อาภัสสรพรหม ๔๒๒
 อายตนาภัสสร - ความเป็นผู้ฉลาดใน -
 - อายตนะ ๘๒๒
 อายตนะทั้งหลายหกอันเป็นภายนอก ๔๘๘
 อายตนะทั้งหลายหกอันเป็นภายใน ๔๘๘
 อายตนะ(ปัจจัยโดยตรงแห่งสุขและ -
 - ทุกข์ในภายใน) ๑๖๓
 อายตนะภายนอก ๒๐๗
 อายตนะภายใน ๒๐๗
 อายตนะยังไม่ทำหน้าที่ ๒๐๗
 อารมณเพื่อการตั้งอยู่แห่งวิญญาณ ๑๖๖
 อารมณ ๕ ประการหาใช้ความไม่ ๒๗๑
 อารมณอันวิจิตรทั้งหลายในโลก ๒๗๑
 อารมณเจตนา - ปกปัณ - อนุสยะ ๕๖๕
 อารมณลาภานันตตะ ๕๘๕

อารูปวิโมกข์ ๓๖๒/๓๖๖

อาตยวิโมกข์อย่างไหนท่านจึงพยากรณ์ –

– อรหัตตผล ๗๕

อาสวะเกิดขึ้นเพราะกายสมารัมภะ ๒๐๒

อาสวะเกิดขึ้นเพราะมโนสมารัมภะ ๒๐๓

อาสวะเกิดขึ้นเพราะวจีสमारัมภะ ๒๐๓

อาสวะเกิดขึ้นเพราะอวิชชา ๒๐๔

อาสวะสิ้นไปโดยลำดับไม่มีระหว่างขึ้น ๑๙๓

อาหารของภวตัมหา ๖๒๖

อาหารของวิชชาและวิมุตติ ๖๒๘

อาหารของอวิชชา ๖๒๒

อาหารมีตัมหาเป็นต้นเหตุ ๕๗๕

อาหาร ๔ ๖๕

อาหารสี่โดยอุปมา ๓๒๓

อาหารสี่เพื่อภูตสัตว์และสัตว์ภูต ๕๗๗

อิทธิบาทถึงซึ่งความเต็มรอบ ๓๓๖

อิทัปปัจจยตา ๓๕/๔๔

อิทัปปัจจยตาปัจจุสมุปบาท ๕๕

อิทัปปัจจยตาปัจจุสมุปปาโท ๕๓

อิทัปปัจจยต้ามัยเกิด ๔๙๔

อิทัปปัจจยตาฝ่ายดับ ๔๙๗

อินทรีย์คือกาย ๑๖๔

อินทรีย์คือมูก ๑๖๔

อินทรีย์คือตา ๑๖๔

อินทรีย์คือลิ้น ๑๖๔

อินทรีย์คือหู ๑๖๔

อินทรีย์ถึงซึ่งความเต็มรอบ ๓๓๖

อินทรีย์ทั้งหลาย ๕ ประการ ๑๖๕

อินทรีย์แล่นไปส่ำใจ ๖๓๖

อินทรีย์สังวรของผู้มีหริและโอดตปัส –

– อันวิบัติแล้ว ๖๔๘

อินทรีย์สังวร(พิเศษอีกนัยหนึ่ง) ๖๓๒

อิศวรเป็นผู้สร้างเป็นผู้จัดสรร(สิ่งทั้งปวง)

๗๓๖

อิสสาและมัจฉริยะ ๖๑๒

อิสสาและมัจฉริยะมีสิ่งเป็นที่รักและสิ่งไม่ –

– เป็นที่รัก(บิยาปิย)เป็นนิทาน ๖๑๓

อุจเฉทิกปฏิฐิ ๑๙๗

อุจเฉทิกปฏิฐิ ๗ ๗๕๘

อุจเฉทิกปฏิฐิ(ทั่วไป) ๖๙๓

อุจเฉทิกปฏิฐิ(ธรรมดา) ๓๘๖

อุจเฉทิกปฏิฐินั้นเป็นสังขาร ๑๙๗

อุจเฉทิกปฏิฐิตถิว่าชาคฺคฺญ ๖๖๙

อุตมบุรุษ ๔๕๑

อุตมบุรุษในธรรมวินัยนี้ ๔๕๑

อุทธังโสโตกณฏฐคามิ(อนาคามิ) ๒๘๑

อุทานในปฐมยามแห่งราตรี ๗

อุทานในปัจฉิมยามแห่งราตรี ๑๐

อุทานในมัชฌิมยามแห่งราตรี ๙

อุบายเครื่องปลดปล่อยซึ่งทุกขเวทนา

๕๒๘

อุบายเครื่องปลดปล่อยซึ่งทุกขเวทนา –

– ซึ่งเป็นอุบายอื่นนอกจากคามสุข ๕๒๘

อุบายอื่นนอกจากคามสุข ๕๒๘

อุเบกขาสัมโพชฌงค์ ๒๘๑

อุปัทมตัมหาเป็นเหตุให้เกิด ๓๐๗

อุปปริกชีในปัจจุสมุปบาท ๔๕๑
 อุปปัสสชะ ๓๓๒
 อุปมาของบิรุษสาตรูป ๓๑๑
 อุปมาสงอาทิตย์ส่องเข้าไปทางช่อง –
 – หน้าต่าง ๓๓๒
 อุปมาเหมือนนักโทษถูกระหาร ๓๒๗
 อุปมาเหมือนเนอบุต ๓๒๔
 อุปมาเหมือนเมื่อน้ำย้อม(สี)ครบ ๓๒๙
 อุปมาเหมือนแม่โคนมที่ปราศจากหนึ่ง –
 – ห่อหุ้ม ๓๒๕
 อุปมาเหมือนหลุมถ่านเพลิง ๓๒๕
 อุปมาแห่งการทำลายไม่ให้เหลือเชื้อ ๓๗๗
 อุปสรรคทั้งหลาย ๔๕๒
 อุปหัจจบิรณิพพายี(อนาคามี) ๒๘๑
 อุปัทวะทั้งหลาย ๔๕๒
 อุปาทาน ๒๗/๘๔
 อุปาทานของกุมาร ๑๕๑
 อุปาทานขันฑ์ทั้ง ๕ ๑๖๕
 อุปาทานเข้ามาย้อมทำให้ภพเข้ามา ๔๑
 “อุปาทานคือธรรมเป็นที่เข้าไปตั้ง –
 – อาศัยของภพ” ๖๑๙
 อุปาทานทั้งหลาย ๔ อย่าง ๑๘๓

“อุปาทานเป็นสิ่งที่เรารอบรู้แล้ว –
 – เพื่อความหลุดพ้น” ๓๔๙
 “อุปาทานเป็นสิ่งที่เรารอบรู้แล้ว –
 – เพื่อความหลุดพ้น(วิโมกข์)” ๓๔๗
 อุปาทานมีต้นเหตุเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัย ๖๒๑
 อุปาทานมีต้นเหตุเป็นเหตุให้เกิด ๗๔
 “อุปาทานมีเพราะปัจจัยคือต้นเหตุ” ๓๒
 อุปาทาน ๔ อย่างมีต้นเหตุเป็นเหตุให้เกิด ๑๘๕
 อุปาทานออกไปย้อมทำให้ภพออกไป ๔๒
 อุปายูปาทานภินิเวสวินิพนฺโธ ๖๖๖
 อุสโสฬหเพื่อใหรู้ในชราภพ ๒๔๙
 เอกภวะ(เอกตต) ๔๑๓
 เอกัจจสัสสติก – เอกัจจสัสสติกทิกฺขุ ๕
 ๗/๓๖
 เอกันตทุกขัตตาทิกฺขุ ๗๑๔
 เอกันตสุขัตตาทิกฺขุ ๗๑๔
 เอกิกฺขุรายิกฺขุตสัสสติกทิกฺขุ ๖๙๐
 ไออุ่นที่เกิดเพราะการเสียดสีระหว่าง –
 – ไม่สอองอัน ๔๐
 ไออุ่นที่หมอนั้นระงับหายไปกระเบื้อง –
 – ทั้งหลายก็เหลืออยู่ ๔๔๘